

# பொன் வளையல்

(சிறு கதைகள்)

பேராசிரியர்

புரசி பாலகிருஷ்ணன்



தலைமகள் காரியாலயம்  
மயிலாப்பூர் :: சென்னை-4.

முதற் பதிப்பு, 1942

இரண்டாம் பதிப்பு, ஜனவரி 1970.

(C) WITH THE AUTHOR

விலை ரூ. 3

170597

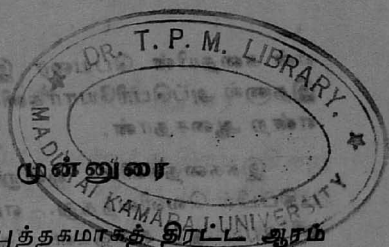
வெளியிட்டோர் :  
கலைமகள் காரியாலயம்,  
சென்னை—4.

அச்சிட்டோர் :  
கலையாரம் பிரிண்டர்ஸ்,  
சென்னை—5.





## முதற்பதிப்பின் முன்னுரை



நான் என் கதைகளை ஒரு புத்தகமாகத் திரட்ட ஆரம்பித்தபொழுது அக்கதைகளை எந்தக் கிரமத்தில் அமைக்கலாம்? புத்தகத்திற்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்று என்னால் ஒரு நிச்சயமான முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை. 'விதி' என்று பெயர் வைத்தால், 'விதியைப் பணம் கொடுத்து வாங்க வேண்டுமா?' என்று பலர் தயங்குவார்கள். 'அணில்' என்ற பெயரை வைத்ததாலோ, 'இந்தப் புத்தகம் ஒரு பாலசிக்ஷையோ?' எனத் தோன்றும். நம்மவர்கள், 'டிபன்' நேரங்களில், கொழுக்கட்டைக்கும் வேர்க்கடலைக்கும் 'ஜே!' என்று கோஷிக்கத் தயாராக இருப்பார்களே ஒழிய, அப் பெயர்களைக் கொண்ட புத்தகத்தைக் கண்டால், 'கொழுக்கட்டையா? வேர்க்கடலையா?' என்று உதட்டைப் பிதுக்குவார்கள்; 'அசல் சரக்கே தேவலை' என்று அவர்களுக்குத் தோன்றலாம். மேலும், 'எந்தச் சாப்பாட்டு ராமன் இதை எழுதினானோ?' என்று சொல்லுவார்கள். 'ஒரு டாக்டரின் 'கதை' என்ற பெயர் வைத்தால் ஒருவரும் புத்தகத்தைத் தீண்டமாட்டார்கள். ஆபத்துக்காலங்களில்தானே டாக்டர்களைப்பற்றி நினைக்க வேண்டும்?

என் கதைகள் அவ்வப்போது பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த தேதிகளின் பிரகாரம் அவைகளை இப்புத்தகத்தில் சேர்த்திருக்கிறேன். 'குழலிசையோன்' முதலில் வெளிவந்த கதை. சம்பிரதாயத்தை ஒட்டிப் புத்தகத்திற்கு இந்தப் பெயரைக் கொடுத்திருக்கலாம். ஆனால் பலர், 'குழலிசையோனோ; அது என்ன?' என்று கேட்பார்கள். முதல் கதை, இல்லாமல் வேறொரு கதையின் பெயரைப் பொறுக்கினாலோ, நான் அக்கதைக்குச் சிறப்பு இடம் அளித்ததாக ஏற்படும். ஆகவே நான் கதைகளைப்பற்றியே யோசிக்காமல், ஒரு புறக் காரணத்தைக் கொண்டு, சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாசாரியார் முதலிய பெரியோர்கள் படித்துப் பாராட்டுவதற்குரிய பாக்கியத்தை அடைந்திருந்த

என் கதையின் பெயரை இப்புத்தகத்திற்குச் சூட்டினேன். இதனால் அப்பெரியோர்களின் ஆசீர்வாதம் இதற்குக் கிட்டும் என்ற ஆசைதான்.

இக்கதைகளில் ஒன்று, 'சுதேசமித்திரன்' வாரப் பதிப்பில் வெளிவந்தது. எட்டுக் கதைகள், 'ஆனந்தவிகடன்' லும், ஆறு கதைகள், 'கலைமகளி' லும் மூன்று கதைகள், 'மணிக்கொடியிலும்' வெளிவந்தன. இப்பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களுக்கு நான் நன்றிகூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இப்புத்தகத்தைப் பிரசுரிப்பதில் உற்சாகம் எடுத்துக் கொண்டு, எனக்கும் உற்சாகமுட்டிய என் நண்பர் ஸ்ரீ கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்களுக்கு நான் என் மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகிறேன்.

இக்கதைகளுக்கு முகவுரை எழுதி உதவிய என் நண்பர் ஸ்ரீ ரா. ஸ்ரீ. தேசிகன் அவர்களுக்கு முகவுரைக்கென்று பிரத்தியேகமாக நன்றிகூற நான் தயங்குகிறேன். ஏனெனில் அதைவிடச் சிறந்த ஒன்றை-அவருடைய நட்பை-நான் பெற்றிருக்கிறேன்.

மயிலாப்பூர்,  
சென்னை.

புரசு பாலகிருஷ்ணன்.

## இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை

இப்புத்தகத்தின் முதற்பதிப்பு வெளிவந்து இருபத்தி ஏழு ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. இந்தக் காலப் பரப்பில் ஒரு ஜான் கீட்ஸ் தோன்றி மறைந்திருக்கலாம். (ஆக்லிக்கவி ஜான் கீட்ஸ் இருபத்தி ஆறு ஆண்டுகள் முடிவடையுமுன் தம் அமரக் கவிதைகளை இயற்றிவிட்டு அமரராகி விட்டார்.) இந்நீண்ட ஆண்டுகளுக்கு அப்பால் இன்றிருப்பவனின் மனத்திற்கு அன்றிருந்த தான், தன் காலத்தினாலும் ஊனினாலுமே பிணைக்கப்பட்டு மாயமாய் மறைந்துவிட்ட வேறொரு மூர்த்தியாய்த் தோன்றும். ஆகவே நான் இவ்விரண்டாம் பதிப்பை சிந்தனை சோர்ந்த, பார்வையுடன் நோக்குகிறேன்.

அன்று மருத்துவப்பணியில் இருந்தும் இலக்கியப் பாதையிலே பெரிதும் சென்ற நான் இன்று, அப்பாதையை அறவே விடாமல் இருந்தாலும், மருத்துவத்தில் மூழ்கி மருத்துவப் பேராசிரியனாய் இருக்கிறேன். என்றாலும் நான் நடுவில் தமிழ்த்தாய்க்கு அன்று சூட்டிய “பொன் வளையலை” ஆங்கிலத்தில் செய்து பேணினேன். மறுபடியும் இன்று, காலத்தில் புதைந்து மறைந்திருந்த அசல் தமிழ்ப் “பொன் வளையலை”க் கண்டெடுத்துத் தமிழ்த்தாய்க்குச் சூட்டும் வாய்ப்பை எனக்கு அளித்த திரு. நா. ராமரத்தினம் அவர்களுக்கு நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

முதற்பதிப்புக்கு அணிந்துரை உதவியவர், இக் காலத் தேய்வில் காலனினால் அபகரிக்கப்பட்டவர், என் நண்பர், பேரறிஞர் ரா. ஸ்ரீ. தேசிகன் அவர்களின் ஞாபகத்திற்கு, நான் அவரை அவருடைய அணிந்துரையில் மீண்டும் சந்திக்கும் சோகமான சந்தர்ப்பத்தில், வணக்கம் செலுத்துகிறேன்.

புதுச்சேரி, }  
10-12-1969. }

புரசு பாலகிருஷ்ணன்,  
(எஸ். பாலகிருஷ்ணன்.)

## ச ம ர் ப் ப ண ம்

தாம் நரடு பெருமையுற

அமெரிக்காவில் விளங்கும்

என் சகோதரன் டாக்டர்

எஸ். சந்திரசேகருக்கு

## அணிந்துரை

(அமரர்) ரா. ஸ்ரீ தேசிகன்

வாழ்விலே மிகவும் பாராட்டத்தக்க புனித நாள் எந் நாள் என்ற கேள்விக்குப் பல பேர்கள் தங்கள் தங்கள் அநுபவங்களை ஒட்டிப் பற்பல பதில்களை அளிக்கலாம். வாழ்விலே பொன்னேபோல் போற்றக்கூடிய நாள் எது என்று என்னைக் கேட்டால், நமக்கொத்த மனப் பண்புடைய ஒருவரைச் சேர்த்து வைக்கிற நாள்தான் என்று நான் கொஞ்சமும் சந்தேகமின்றிக் கூறுவேன்.

அப்படிச் சில நாட்கள் என் வாழ்விலே வந்ததுண்டு. வருடக் கொண்டாட்டங்கள் கொண்டாட வேண்டுமென்று நான் விழைவேன். ஆனால், எனக்கு வாய்த்த சுபதினங்களைத்தான் கொண்டாடுவேன். எனக்குக் கிடைத்த பாக் கிய தினங்களோடு ஸ்ரீ புரசு பாலகிருஷ்ணன் அவர்களைச் சந்தித்த நாளையும் சேர்ப்பேன்.

முதல் முதல் ஸ்ரீ பாலகிருஷ்ணன் அவர்களைச் சந்தித்த பொழுது, 'ஞாபகமிருக்கிறதா?' என்று அவர் என்னை வினவினார்.

'ஆமாம், ஞாபகமிருக்கிறது. காலேஜ் வகுப்பில் சட்டைப் பைகளில் அடங்கக்கூடிய காவியங்களைக் கொண்டு வந்து வாசிக்கிறவர்தானே?' என்றேன்.

'ஆம்' என்று உதட்டில் முறுவல் அரும்பப் பதில் அளித்தார்.

அம்முறுவல் பூத்துக் காய்த்து நட்புப் பழமாகக் கனிந் தது. அப்படிச் கனிந்துவரும் நட்பின்மூலம் அவருடைய உணர்ச்சிகள், அவருடைய அநுபவங்கள், பொருள்களை ஆராயும் ஊடுருவு சக்தி, அவர் வியக்கிற சிறுகதை ஆசிரியர், அவர் கனவு, அவர் லட்சியம்-இவைகளெல்லாம் எனக்குத் தெரிய வந்தன.

அவரோடு தொட்டில் முதற்கொண்டு பழகினவர்களுக்குக்கூட அவருடைய மனத்தின் மேடு, பள்ளம், எல்லை, முதலியவைகளை அறியச் சந்தர்ப்பங்கள் வாய்க்கவில்லை. என்னிடத்தில் அவருடைய உள்ளத்தை அவிழ்த்து அப்படியே கொட்டியிருக்கிறார். அவருடைய மனப்போர், ஆத்ம சோதனை, எல்லாம் என் முன் நிற்கின்றன. 'வைத்தியத் தொழிலில் ஈடுபடுவதா? இலக்கிய சேவை செய்வதா?' என்ற போர், அவர் மனத்தில் ஓய்ந்த பாடில்லே—அதன் முடிவு ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும்.

ஆனால் வைத்தியம் கற்றதில் அவருக்கு வாழ்வில் பெரிய அநுபவம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. வைத்தியசாலையில் ஒருவர் மனம், உணர்ச்சியற்றுக் கருங்கல்லாகப் போய்விடலாம். ஆனால் கற்பனை நிறைந்த சைத்திரிக உள்ளம் படைத்தவன் முன் ஓராயிரம் வாழ்வின் சோக நாடகங்கள் விரிந்து விடலாம். வீழ்வைக் கூர்ந்து நோக்குகிற பழக்கம் ஏற்படும்.

உண்மை இலக்கியம், கேவலம் கற்பனையில் மட்டும் விளைகிறதில்லை; கற்பனாசக்தி மட்டும் இருந்தால் போதாது. கற்பனையைச் சூனிய ஆகாயத்தில் பறக்கவிடாது அதை லகான் போட்டுக் கீழே பூமியின் சிரிப்புக்கும் அழுகைக்கும் துன்பத்திற்கும் இன்பத்திற்கும் இழுத்துவிடும் கண்களுக்கு முன் நிகழ்கிற அநுபவம், ஸ்ரீ புரக பாலகிருஷ்ணனிடம்—அநுபவத்தில் வேருன்றிய கற்பனை—பூர்ணமாக நிறைந்திருக்கிறது.

'ஒரு டாக்டரின் கதையை'ப் படிக்கிற ஒருவனுக்கு ஏதோ ஆசைகளெல்லாம் முறிந்து வாழ்விலே சாரமற்ற ஒரு கிழவர், ஓர் அகண்ட ஆழமான இருளில் திகைத்து எழுதினதாகப் படும்.

'நான் தள்ளாத கிழவன்; வாழ்க்கைப்பாதை முடிந்து அர்த்தம் விளங்காத இருள் தொடங்கும் இடத்தைச் சமீபித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்...ஈசா, என் இளம் பெண் என்



அருமைக் குழந்தை—தாயை அறிந்திராத துர்ப்பாக்கியவதி—அவள் எங்கே சென்றிருக்கிறாள்? அவள் கதி என்ன வரயிற்று? என் மனைவியின் கதி என்னவாயிற்று? என் தாயின் கதி என்னவாயிற்று? ஈசா, என்னை அவர்களுடன் சேர்த்து விடு! என் மேல் கருணை புரி.'

இக்கிழவனின் பேச்சு செக்கோவின், 'அயர்வுக்கதை (A Tedious Story)' யில் காணும் கிழவன் பேச்சை ஞாபகப் படுத்துகிறது.

இந்த, 'டாக்டரின் கதை'யை எழுதினவர் இளந்தோள் களைக் கொண்ட என் நண்பர்; ஆனால் அவருக்கு முதிர்ந்த தலை என்ற விஷயத்தை நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

ஒரு டாக்டர் எழுதுகிறார் என்பதை க்ஷயரோகத்தில் எலும்புக்கூடாய்ப்போன ஒரு பெண்ணின் வருணனையி லிருந்து நாம் அறியலாம்:

' இருபத்திரண்டு வ ய து தா ன் ; கல்யாணமாகி இரண்டே இரண்டு வருஷங்கள்; அப்பொழுது அவளுக்கு முதுகெலும்பில் க்ஷயம் கண்டது, முகத்தைப் பார்த்தால் லக்ஷ்மிதேவியைப்போல இருப்பாள். முதுகெலும்புக்கு ஓய்வுகொடுக்கும் சாய்மானக் கட்டைகளில் பல மாதங்கள் படுத்திருந்தாள்; பிறகு உடம்பு வறண்டு காய்ந்து போயிற்று. அழகிய இளம் முகத்தில் வாழ்க்கையின் வேதனை ஒருங்கே கூடி அமர்ந்தது. கொங்கைகள் குவிந்தெழுந்த இடத்தில் விலாவெலும்புகளும் குறுக்கெலும்பும் பரிதாபகர மாக விழித்து நோக்கின. '

வைத்தியசாலையிலே பழகுவதில், வாழ்வின் நிலைமை—அதாவது பிறப்பு, நோய், மரணம் இவைகளின் தொலை யாத நாடகத்தை-அறிகிற விஷயம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். இவர் கு ட ம் ப த் தி ர் கு இயற்கையாக அமைந்த பௌதிக மனப்பண்பு இங்கு நோக்கத் தகுந்தது.

பௌதிக ஆராய்ச்சியில் எவ்வளவு கற்பனா சக்தியைக் காண்கிறோமோ அவ்வளவை இலக்கியத்திலும் காண்

கிறோம். சிருஷ்டியின் மூலசக்தி ஒன்றுதான். பல துறைகளில் அம்மூல சக்தி திரிந்து காட்டும். எந்தத் துறையிலும் கிலேசம் இல்லாமற் போகவில்லை. பௌதிக சாஸ்திரத் துறையில் பாடுபடுகிறவர்களுக்குச் சோதனை உண்டு. உழைப்புண்டு, வெற்றியுண்டு. வெற்றியில் எழும் கலப்பற்ற உவகை உண்டு. இலக்கியத் துறையிலும் அவ்விதமே. சாஸ்திரம் பெரியதா இலக்கியம் பெரியதா என்பது குழந்தைகள் புரிகிற போர். அது இங்கு நமக்கு விஷயமில்லை.

குலத்திலிருந்து இவர் இரத்தத்தில் பாய்கிறது, பௌதிக மனப்பண்பு. இப்பண்புக்கு முக்கிய அம்சம் எது என்று கேட்டால் விருப்பு வெறுப்பு உணர்ச்சிகளை விலக்கி நடுவு நிலையில் நின்று தனித்து நோக்குவதுதான் என்று சொல்லலாம். தனித்து நோக்குகிற தன்மை, ஒரு சைத்திரி கனுக்கு அவசியம் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவன், தான் காண்கிற பொருள்களை உள்ளவாறு உணரலாம். மலை உச்சியின்மீது நிற்குகொண்டு பரந்து நோக்குகிற நிலைதான் பௌதிக மனப்பண்பு.

இம்மனப் பண்பு, 'விதி'யின் கதாநாயகன் சிந்தனையில் நன்கு விளங்குகிறது. உணர்ச்சிகளை விளக்கி ஒரு பொது மனிதன்போல் ஆராய்கிறான்:

‘ஆனால் தேவகியை மணந்திருந்தாலோ? அவளுடைய ஹிருதயத்தை வெகுவிரைவிலே நான் பிளந்திருப்பேன். தேவகியின் மரணத்திற்குப் பின் என்ன நேர்ந்திருக்கும்? விரகதாபம், விரக்தி, வைராக்கியம், சோதனை, வாழ்க்கை யில் துயரம், மனத்தில் இருள்...’

‘தேவகியைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருந்தால்’ என்று தன்னைக் கேட்டுக்கொண்ட கேள்வி, பத்மாவிற்குப் பிழை செய்ததாகாது என்று தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டான். ஒரு ரஸாயன சாஸ்திரி, ‘இரண்டு திராவ கங்களைச் சேர்த்தால்!’ என்று ஆராய்வது போன்றதுதான்



இதுவும். அது பதார்த்த சோதனை; இது கர்ம சோதனை; இவ்வளவுதான் வித்தியாசம்.'

வைத்தியசாலையில் இவர் சேகரித்த அநுபவம், குலத்திலிருந்து ஊறிவந்த பௌதிக சாஸ்திர மனப்பண்பு, இவருக்குச் சொந்தமாயுள்ள கற்பனா சக்தி, இவைகள் எல்லாம் இவருடைய சிருஷ்டிகளில் வந்து கலக்கின்றன.

புரக பாலகிருஷ்ணன் இப்புத்தகத்தில் தருகிற கதைகள் பதினாறு.

'குழலிசையோனில்' காதல் நிறைவேறுது, 'வீடு மெழுக ஏறியப்பட்ட கந்தல் துணியை'ப்போல் வாழ்வு போனாலும் கடும் வியாதி வந்து குறுக்கிட்டாலும் கலையில் வைத்த மனோ தர்மம் அதை எதிர்த்துப் போராடுகிற சித்திரம் விரிந்து நிற்கிறது.

'ஏ நோய்ப் பிசாசே! அர்த்தமற்ற சனியனே! குழலின் மூலம் என்னை வந்தடைவாய் என்று நினைக்கிறாயா? அது ஒரு போதும் முடியாது. ஏ முட்டாள் நோயே! சீச்சி. தூரப்போ! என் குழல்தான் என்னிடம் உனக்கு எதிராயுள்ள ஆயுதம்; தெரியுமா?'

'முனியன்' கதையில் குழந்தைகளின் தூய உணர்ச்சியும் பெற்றோர்களின் உணர்ச்சியின் முனை மழுங்கிய நிலையும் உதாசீனமும் நன்கு புலனாகின்றன.

முனியன், தோட்டக்காரப் பட்டாபியின் பேரன். வீட்டு எஜமானனின் குழந்தைகளான தனமும் தாமோதரனும் முனியனோடு சேர்ந்து விளையாடுகிற வழக்கம்.

ஒரு நாள் வீட்டில் பஜ்ஜி போட்டிருந்தார்கள். அதைச் சாப்பிடுகிற குழந்தைகளுக்கு, குழந்தை முனியனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஆசை.

'ஒன்றை இங்கேயே தின்றுவிடலாம். இன்னொன்றை அவனுக்குத் தரலாம்' என்றான் தாமோதரன்.

‘சரி, அப்போ. அவனுக்கு ஒரு கத்திரிக்காய்ப் பஜ்ஜி, ஒரு வாழைக்காய் பஜ்ஜி இருக்கும்’ என்றாள் தனம்.

குழந்தைகள் பஜ்ஜியைக் கொடுக்கிற சமயம் தாயார் பார்த்துவிடுகிறாள். அவளிடமிருந்து எழுகின்ற கடுஞ் சொற்கள்.

‘ஏண்டா தாமு, ஏண்டி தனம்! உங்களுக்காக மெனக் கட்டுப் பஜ்ஜி பண்ணிக் கொடுத்தாக்க, அதைப் போய்ப் பட்டாபி, முனியன், வேலைக்காரா, பிச்சைக்காரா எல்லாருக்கும் தரச் சொல்லித்தோ? கழிசரைகள்.’

இப்படிச் சொன்னது போதாதென்று வீண் பழியையும் சுமத்துகிறாள் முனியன் பேரில், பட்டாபி முன்னிலையிலே! ‘நேற்றைக்குக் குழந்தை ஊதலைக் காணோம். அன்றைக்குத் தாமு பம்பரத்தைக் காணோம். எல்லாம் அந்தத்திருட்டுப் பயல் முனியன் வேலையாகத்தான் இருக்கும்..... இன்னமே அவனை இங்கே கூட்டிக்கொண்டு வரக்கூடாது, தெரியுமா?’ மறுநாள் முனியன் பட்டாபியோடு வரவில்லை. ஒருநாள் ஆகிறது; இரண்டு நாள் ஆகிறது. குழந்தைகள் அவன் ஏன் வரவில்லை என்று கேட்கின்றன. சுரம் என்று பதில் அளிக்கிறான் பட்டாபி.

‘அப்படினா, சுரம் போனப்புறம் கூட்டிண்டு வரயா?’ என்று கேட்கிறாள் தனம். ‘ஆகட்டும், அம்மா’ என்கிறான் பட்டாபி. முனியன் தோட்டத்திற்கு வராமல் மூன்று வாரங்கள் கழிகின்றன. தீபாவளி வருகிறது. தீபாவளிக்கு ஒத்தைவெடி, யானை வெடி முதலியன வாங்குகிறார்கள். முனியனுக்குப் பட்டாசுகள், வெடிகள் கொடுப்பேன் என்ற நினைப்பிலே தனத்தின் இதழ்களிலே ஒரு புன்சிரிப்பு மலர்கிறது. பட்டாபி வந்ததும் அவனைப் பார்த்து, ‘பட்டாபி, முனியனுக்காகக் கொஞ்சம் பட்டாசு வைத்திருக்கிறேன்; எடுத்துக்கொண்டு போ’ என்று சொல்கிறாள்.

பட்டாபியின் கண்களில் திடீரென ஜலம் பெருகுகிறது. ‘அம்மா, என் முனியன், இறந்துவிட்டானே!’ என்று குமுறி

விடுகிறான். இதற்குள், 'துப்பாக்கியைக் காணோமே!' என்ற குரல் எழுகிறது.

'எல்லாம் அந்தப் போக்கிரிப் பயல் முனியன்தான் கொண்டு போயிருப்பான்' என்று எஜமானனின் பலத்த குரல் தனத்தின் செவியில் விழுகிறது.

எஜமானனின் பலத்த குரலில் எத்தனை அழகாக விபரீத ரசத்தையும் அவனுடைய மிருக உதாசீனத்தையும் காட்டி விட்டார், இவ்வாசிரியர்.

'ஆனால் கிழவன், வெகு நாழி அவர்களைப் பார்த்த வண்ணமே இருந்தான். அவன் கண்களிலிருந்து இரண்டு திவலைகள் உதிர்ந்தன. கையால் கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டு மறுபடியும் புல்லைக் கொத்த ஆரம்பித்தான்.'

இவ்வரிகளை வாசிக்கிறபொழுது நம் கண்களிலும் ஜலம் வராமாற் போகாது. கண்ணீரை எழுப்பும் சித்திரமென்றே இதைச் சொல்லலாம். வெறுஞ் சித்திரமில்லை; வாழ்வின் உண்மைநிலை அப்படியே இதில் அமைந்து கிடக்கிறது. சாவு வந்தென்ன, இழவு வந்தென்ன? பசி, தாகம் போய்விடுகிறதா? எப்படியோ வாழ்வு நடக்கிறது. இதைப் படிக்குந்தோறும் பிணத்தைச் சிதையில் வைத்துவிட்டு வீட்டில் வந்து சாப்பிடுகிறபொழுது, 'அவன் சாதத்தையும் சேர்த்துச் சாப்பிடுகிறேன்' என்று கண்ணீர் சொரியச் சொல்லுகிற வார்த்தைகள் நம் மனத்தில் எழாமற் போகவில்லை. கிரேக்கர்கள் பிணங்களைக் கொளுத்திவிட்டு வந்து சாப்பிட்டார்கள் என்கிறார் ஹோமர் (Homer). எவ்வளவு துக்கத்திலும் காலம் விரைகிறது என்கிறார் ஷேக்ஸ்பியர் (Shakespeare). ஹோமர் (Homer), ஷேக்ஸ்பியர் (Shakespeare), செக்கோவ் (Chekhov) முதலியவர்களை இச்சந்தர்ப்பத்தில் பேசுவதனால் அந்தப் பெரும் சைத்திரிக கோஷ்டியை இவர் சேர்ந்தவர் என்று நான் கருதிவிடவில்லை. என் மனத்தில் இவர் சித்திரங்கள் எழுப்புகிற சித்தாந்தங்களைத் தவிர இவை வேறில்லை.

வெகுண்டு தாயார் பேசுகிற பேச்சு, குழந்தைகளின் ருசிகள்... 'தாமோதரனுக்கு வாழைக்காய்ப் பஜ்ஜி பிடிக்கும்; துதைத் திருக் கத்திரிக்காய் பஜ்ஜி பிடிக்கும்' என்று வகுத்துச் சித்திரிக்கிற விதம்—முனியன், கிழவனைக் குதிரையோட்டு கிற அமைப்பு, இவைகள் எல்லாம் இவருடைய கதையில் அலர்ந்திருக்கின்றன.

குதூகலமற்ற கலியாண'த்தில் மாப்பிள்ளை மனம்

‘கரும்புத் தோட்டத்திலே...ஆ  
கரும்புத் தோட்டத்திலே  
கரும்புத் தோட்டத்திலே—அவர்  
கால்களும் கைகளும் சோர்ந்து விழும்படி  
வருந்துகின்றனவே ’

என்று மைத்துனி பாடுகிற பாட்டினால் நைந்து, கண்களில் நீர் சுரக்க ஆரம்பித்துவிடுகிறது. ‘எவ்வளவு இன்ப நிலை யிலும் உலகத் துன்பக்குரல் கேட்கும் அளவில் இன்பம் இருக்க முடியாது’ என்று செக்கோவ் எழுதிய, (The Goose berries) ‘இலந்தை’களுக்கு நம் மனம் விரைகிறது.

நம்முடைய உட்காதலே ஓவியமாக மலர்கிறது என்றதை விளக்கும், ‘அழகியின் அருளு’ம் ஒரு பிச்சைக்காரன் பாட்டினால் வியாதியின் நடுவிலும் முகத் தெளிவு காட்டும், ‘அன்னையின் அன்பும்’ புருஷனுடைய சஞ்சல சுபாவத்தையும் ஸ்திரீயின் நிலைகுலையாத கற்பையும் அன்பையும் நம்முள் எழுப்புகிறதும் பாரதி பரிசு பெற்றதுமான, ‘பொன் வளையலு’ம், ஒரு புடைவையைச் சுற்றி எழும், ‘ஒரு தினத்தின் நிகழ்ச்சிகளு’ம் சாயங்கால மஞ்சள் கிரணம் தந்த காட்சியைச் சித்திரிக்கும் ‘காட்சியும் கற்பனையும்’ பள்ளியில் பதினொரு வயதுப் பையன் மனத்தில் எழுந்த சஞ்சலத்தை அறிவிக்கும், ‘ஒரு தீர்மான’மும், காதல் முறிந்து நோயுற்ற உள்ளம் கிராமபோன் பாட்டைக் கேட்டாவது திருப்தி அடைகிற நிலையை உணர்த்துகிற, ‘ஆடும் சிதம்பரமு’ம் போலி வயிரத் தோடுகளை வாங்கித் தன் மனைவியை ஏமாற்றி

னதை நினைத்து இரவில் அல்லல்படும் நிலையை அறிவிக்கும், 'வயிரத்தோடு'ம், அசோகன் காலத்தில் ஆடின மயில் முதற் கொண்டு இப்பொழுது மரணமுற்றுப் பரிதாபகரமாகக் கிடக்கிற வண்டு முதல் இரக்கம் இன்றித் தொடர்ந்து விதியின் வலியை முரசடிக்கிற, 'விதி'யும், எல்லாம் ஒவ்வொரு வாழ்வின் நரம்பைத் தொட்டுக்கொண்டே போகின்றன.

'பெற்றோர்கள்' என்ற கதையில் சூழ்நிலைச் சித்திரம் நன்கு அமைந்திருக்கிறது. கல்யாணத்திற்காக உளுத்தம் பருப்பு ஆராய்கிற அம்புஜவல்லியின் காட்சி, நம் மனத்தை விட்டு அகலாது.

இயற்கை நாடகத்தில் மனுஷ்ய நாடகம் நன்றாகப் பொருத்தப்பட்டிருக்கிறது இக்கதையில். மனிதக் குரலிலே மழையின் ஒலியைச் சேர்த்துக் கேட்கிறோம்.

வரனுக்காக வெளியிலே போய் அலுத்துச் சலித்து வந்தாலும் கோவிலிலிருந்து மழையில் சொட்டச் சொட்ட நனைந்து வந்த தம் பெண்ணைப் பார்த்து ஜானகிராம ஐயர், 'பட்டு, போய்ப் புடைவையை மாத்திக்கோ, உடம்புக்கு ஏதாவது வந்துடப் போறது.' என்கிறார். இப்படி அமைதியாக முடிகிற வரிகளில் பெற்ற தகப்பனின் அன்பு எப்படித் ததும்பி நிற்கிறது, பாருங்கள்.

'குழக்கட்டை', 'வேர்க்கடலை' இவ்விரு கதைகளிலும் குழந்தைகளின் உணர்ச்சிகளைக் காண்பித்திருக்கிறார்.

கொழுக்கட்டைக்காகப் பிள்ளையார்ச் சதுர்த்தியை எதிர் பார்க்கும் குழந்தை கண்ணனின் ஏமாற்றமும் தங்கை அலமேலுவோடு அவன் பிடிக்கிற சண்டையும் தாயார், தகப்பன் அறையில், 'ஆமானா! கண்ணன், பாவம் கொழுக்கட்டைக்கு ரொம்ப ஆசைப்படறான்...நானைக்குத் தவறாமல் கொழுக்கட்டை பண்ணித் தரணும்' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறதைக் கண்ணன் உற்றுக் கேட்கும் காட்சியும் நம் வீட்டில் நடக்கிற சித்திரங்கள்தாம்.

‘வேர்க்கடலை’யில் வேர்க்கடலைக்காரியை ஏமாற்றி வந்த ராமு, மனம் நைகிறான். அப்படி முதிர்ந்த மனச்சாட்சியின் வேதனை சிறுவயதிலே ஏற்படுமா என்ற கேள்விக்கு விடையை ஆசிரியர் அப் பையனைச் சித்தரிக்கிற கதைப் போக்கிலேயே தந்துவிட்டார். ‘அவனுடைய சுபாவமே விசித்திரமானது; இளமைத் தன்மையிலுங்கூட ஓர் ஆழம் இருந்தது. சிலசமயங்களில் அவன், தன் தாயாருக்குத் தெரியாமல் சில பட்சணங்களை எடுத்துத் தின்றதுண்டு; அதன் பிறகு அவனுடைய இளம் மனசு, ஆத்ம சோதனைக்கு உட்படும்.’—இவ்வரிகளில் ராமுவுக்கு ஆத்ம சோதனை நிகழும் என்ற விஷயம் நமக்குத் தெரிகிறது.

கிட்டுவும் வேர்க்கடலைக்காரியை ஏமாற்றிவிடுகிறான்; அதைப்பற்றிச் சிந்திக்கிறான் ராமு; ‘அப்பா தன்னைக் கோபித்துக்கொண்டு, இனிமேல் ஒருவரையும் ஏமாற்றக் கூடாது’ என்று கண்டித்தாரே; ‘ஏன் இப்பொழுது, ஏற்கனவே நடந்திருந்த ஏமாற்றத்தைப்பற்றி அவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை? அந்தப் பெண்ணுக்குக் காலணு கொடுக்க வேண்டும் என்ற விஷயத்தை அவர் ஏன் கவனித்துப் பார்க்கவில்லை? அவளிடம் கொடுக்கும்படியாகக் கிட்டுவிடம் ஏன் காலணு கொடுக்கவில்லை?’ இக்கதையில் தகப்பன் தன் மகனின் தவற்றை உணராமல் இல்லை. ஆனால் பிள்ளை ராமு உணர்ந்தது போல உணரவில்லை.

செக்கோவின், ‘ஒரு நிகழ்ச்சி’ (An Incident)யில் குழந்தைகளோடு சேர்ந்து விளையாடின பூனைக்குட்டிகளை ஒரு நாய் தின்றுவிடுகிறது. குழந்தைளின் மனம் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. பெற்றோர்கள் கொஞ்சங்கூடப் பொருட்படுத்தவில்லை. பூனைக்குட்டிகள் என்றதனால் அத் துக்கசம்பவத்தைப்பற்றி நினைப்பதற்குக் கொஞ்சங்கூட அவர்கள் மனத்தில் இடமில்லைபோலும்! மேலும் இரண்டு கதைகளிலும் உடன்பிறந்தோர்கள்தாம் பாத்திரங்கள். ஆனால் ஸ்ரீ புரசு பாலகிருஷ்ணன் இரண்டு பாத்திரங்களின் சுபாவத்தையும் வேறுபடுத்திக் காட்டியிருக்கிறார்.



இவருடைய நடை, சந்தர்ப்பத்திற்கேற்பச் செல்லுகிறது. 'ஆடும் சிதம்பரமோ' என்ற கதையை வாசிக்கிற பொழுது, அக்கதைச் சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தபடி, காதல் கள்ளுண்டவன் பேசுகிறவன் கதையில் ஓடுகிறது நடை:

'அவள்தான் என் நனவிற கலந்த துணை; என் கனவிற்கலந்த அமுது; என் கண்ணிற் கலந்த காதல், என் கருத்திற்கலந்த களிப்பு; என் கவிதையில் கலந்த உண்மை, என் உயிரில் கலந்த உறவு' என்று இராமலிங்ககவாமிகளின் சொற்சேர்க்கைகள் வந்து விட்டனவே என்று சிலர் கேட்கலாம். யார்தான் சொற்களைக் களவாடவில்லை? அதில் என்ன பிழை? அவைகளைச் சந்தர்ப்பமானுகுணமாக அமைப்பதில் தான் சைத்திரிகனின் சாமர்த்தியம் வெளிப்படுகிறது.

சில சமயத்தில் பதங்கள் ஒன்றையொன்று தடைகட்டுவதுபோல் விழுகின்றன. 'பணத்திற்கு அடிமை, போகத்திற்குத் தாசன்.'

இயற்கையிலிருந்து உவமை எடுக்கிறார்:

'அச்சமயம் திடீரென்று அவருடைய நெற்றியும் புருவங்களும் சுருங்கின. சிந்தனைக் குறிகள் ஒரு பாறைமீது ஓர் அலை மோதிச் செல்வதுபோல அவருடைய வதனத்தைத் தாக்கிச் சென்றன.'

வீட்டிலே கையாளும் உவமைகளையும் இவர் எழுத்தில் பார்க்கிறோம்:

'இனி என் வாழ்வு எதற்கு உதவும்? அர்த்தமற்றது, பயனற்றது, வீடு மெழுக எறியப்பட்ட கந்தல் துணியைப் போன்றது.'

இப்படிப் பெருக்கிக்கொண்டே போகலாம். இவர் எழுதியுள்ள பதினாறு கதைகளையும் ஒருங்கே வாசிக்கிற பொழுது, இவர் ஓர் உலகத்தையே சிருஷ்டித்திருக்கிறார் என்ற உணர்ச்சி, படிப்போர் மனத்தில் பாயும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. கதைகள் நம்மூர் வேர்க்கடலையிலும்

கொழுக்கட்டையிலும் ஊறிக் கிடக்கின்றன. இவர் படைத்த உலகம், நம்முன் நடக்கிற தினசரி உலகம்தான். வெகுநாள் பழகின வாழ்வுச் சித்திரங்கள்தாம். வைரத்தோட்டுக்கு ஆசைப்படுகிற ஸ்திரீதான்; பட்டுப் புடைவைக்குப் போராடுகிற மனைவிதான்; கல்யாணப் பருப்பு ஆராய்கிற அம்புஜ வல்லிதான்; பள்ளிக்குப் போகிற கிட்டுவும் ராமுவந்தான். கொழுக்கட்டை, வாழைப்பழத்திற்கு அடித்துக்கொள்ளுகிற கண்ணன் அலமேலுதான். தாம் சிருஷ்டித்த உலகிலே இவர்களை நம் முன் நிற்க வைத்துவிடுகிறார் ஸ்ரீ புரக பால கிருஷ்ணன். இது போதும் ஓர் உண்மைச் சைத்திரிகனுக்கு.

நான் முகவுரையை எழுதி முடித்த பிறகு, என் பார்வைக்கு அணில், வளைக்கையார் இவ்விரு கதைகளும் வந்தன. அணிலைப் பற்றி நான் அதிகம் சொல்ல வேண்டிய தில்லை. சிறியவர்களும் பெரியவர்களும் படித்து இன்புற வாம். வளைக்கையாரைப் பற்றிச் சில தவறுதலான எண்ணங்கள் மனத்தகத்தே எழலாம். அவைகளை நீக்க நான் முன்வர வேண்டியதில்லை; அவர் எனக்கெழுதிய கடிதம் ஒன்று போதும். அவர் கருத்துக்களை நான் முற்றும் ஆமோதிக்கிறேன். அவைகளைக் கீழே குறிப்பிடுகிறேன்.

ஆன்ட்டன் செஹாவ் (The Darling) 'பேதை' என்று ஒரு கதை எழுதியிருக்கிறார். அது தால்ஸ்தாய் (Tolstoy) மகானின் உள்ளத்தைக் குளிரச் செய்த கதை. 'பேதை' ஒலிங்கா, ஒருவர் இறந்தபின் ஒருவராக, மூன்று ஆடவர்களைக் கல்யாணம் செய்துகொள்கிறாள். அன்பில் தன்னை மறந்திருப்பதுவே அவளுடைய இதயத்தின் தூண்டுதல். தன் வாழ்க்கையை ஒருவனுடைய வாழ்க்கையுடன் பிணைத்துக் கொண்டு தன்னை இழந்துவிடுவதே அவளுடைய இயற்கையின் போக்கு. 'உண்மையான பெண்மை... அளவில்லாத காதல்...' என்று தால்ஸ்தாய் போற்றும், 'பேதை'யின் குணம் நம்மவர்களுக்கு வெறும் சஞ்சல புத்தியாகப் படும்.

'வளைக்கையார்' என்பது செஹாவின் கதை காட்டும் உண்மையைத்தான், மேலும் நுண்ணிய முறையில்



காண்பிக்கிறது. காதல் என்பது லட்சிய முறையில் தானாகவே நிறுவப்பட்டுள்ள ஆசை என்னும் உண்மையை அது எடுத்துக் காண்பிக்கிறது. கதையைப் படித்த சிலர், அநுமானித்தபடி, கிருஷ்ணமூர்த்தி பக்கத்து வீட்டுக்காரியைக் காதலிக்கவே இல்லை. கவிதை பாய்ந்த மனப்பான்மை நிலையில் அவன் கண்ட அவளுடைய வளைக்கைப்படம் அவனுடைய ஸ்திரீ செளந்தரியச் சிந்தனைகளின் ஒரு புறத் தோற்றமாகக் கலந்து நின்றது. இதுதான் கதை சித்திரிக்கும் உண்மை, தத்துவம்.'

திருவல்லிக்கேணி, }  
24 மே, 1941. }

ரா. ஸ்ரீ. தேசிகன்



## பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. குழலிசையோன்	...	1
2. முனியன்	...	11
3. குதூகலமற்ற கல்யாணம்	...	19
4. அழகியின் அருள்	...	25
5. அன்னையின் அன்பு	...	31
6. பொன் வளையல்	...	39
7. ஒரு நாள் நிகழ்ச்சிகள்	...	45
8. பெற்றோர்கள்	...	64
9. காட்சியும் கற்பனையும்	...	78
10. கொழுக்கட்டை	...	83
11. ஒரு டாக்டரின் கதை	...	96
12. “ஆடும் சிதம்பரமோ?”	...	103
13. ஒரு தீர்மானம்	...	122
14. வைரத் தோடு	...	129
15. வேர்க்கடலை	...	136
16. விதி	...	150
17. அணில்	...	168
18. வளைக்கையார்	...	184

## குழலிசையோன்

இன்றும் நேற்றும் நடந்தது போல் இருக்கிறது. எவரோ தனவந்தர் வீட்டில் கல்யாணமாம்; அதற்குக் கச்சேரி செய்ய என் குருநாதரை அழைத்திருந்தனர்; என் அதிருஷ்ட வசம், நானும் அவருடன் சென்றிருந்தேன்.

எங்கள் கச்சேரிக்கு அடுத்த நாள் அப் பிரபுவுக்கு என்னவோ திடீரென்று தோன்றிற்று, அவர் ஓர் அபிநயக் கச்சேரி ஏற்பாடு செய்தார். அந்தக் கச்சேரியில்தான் நான் என் இளம் மனத்தை ஒரு பெண்ணிடம் பறிகொடுத்தேன்.

அவள் பெயர் ரத்தினம்பாள். அவளுடைய அபிநயக் கச்சேரிக்குப் பக்க வாத்தியம் வாசிக்க என் குருநாதரை அத் தனவந்தர் முடிந்த வரையில் வற்புறுத்தினார். ஆனால் ஒன்றும் பிரயோசனப்படவில்லை. குருநாதர் பிடிவாதமாக

## பொன் வளையல்

முடியாதென்று சொல்லிவிட்டார். அவர் கருத்துப்படி ஒரு ஸ்திரீக்கு, அதுவும் ஓர் அபிநயப் பெண்ணுக்கு, பக்க வாத்தியம் வாசிப்பதை விடப் பெரிய அவமானம் ஒரு சங்கீத வித்துவானுக்கு ஏற்படக் கூடியது ஒன்றுமே இல்லை.

எனக்கு இவ்விதமான சங்கோசமோ மனப்பான்மையோ ஒன்றும் இல்லை. சங்கீதமே என் தொழில். தானே வருகின்ற ஸ்ரீதேவியை ஏன் தள்ள வேண்டும் என்பது போல் என் திறமையைக் காட்டத் தானே வரும் சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடமாட்டேன். அதனால் என் குருநாதருக்குப் பதிலாக நான் வாசிக்கிறேன் என்று தனவந்தரை தானே கேட்டுக்கொண்டேன்.

உடனே என் குருநாதருக்குப் படபடவென்று பதற்றம் வந்துவிட்டது. அன்று இரவே ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டார். நான் மட்டும் பின் நின்றேன்.

மறு நாள் அபிநயக் கச்சேரி நடைபெற்றது. என் வாழ்வில் நினைவூறிய நாள் அதுவே.

அன்றைக்கு ஒரே கூட்டம். ரத்தினம்பாள் அபிநயம் பிடித்துப் பரத நாட்டியம் ஆடினாள். நான் அவளுக்குப் புல்லாங்குழல் வாசித்தேன்.

எல்லாரும் அன்றைக் கச்சேரியை மிகவும் புகழ்ந்து பேசினார்கள். 'நாட்டியத்திற்கு ஏற்ற புல்லாங்குழல், புல்லாங்குழலுக்கு ஏற்ற பரத நாட்டியம்' என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். ஆனால் அவ்விஷய மொன்றும் எனக்குத் தெரியாது; நான் என்னையே மறந்துவிட்டேன்.

அக்காலத்தில் நான், 'சங்கீதத்தின் ஜீவனே பாவந்தான்; பாவத்தின் கலைதான் அபிநயமும் நாட்டியமும். இதனால் சங்கீதத்திற்கும் நாட்டியத்திற்கும் என்ன உயிர்ச் சம்பந்தம் உள்ளது! இவ்விரண்டுக்கும் உள்ள இணைப்பைப் பிரிக்கவே முடியாது. ஆச்சரியம்! எனக்கும் ரத்தினம்பாளுக்கும் உள்ள

பந்தம் போலன்றோ எங்கள் இருவர் கலைகளுக்கும் இருக்கிறது' என்று எண்ணி மகிழ்ந்தேன்.

கடைசியில் அதை அவளிடம் சொல்லியும் விட்டேன். மனத்தில் எழும் வேகத்தில் ஆச்சரியமான இந்த ஒற்றுமையை என் மனத்துக்குள்ளேயே வைத்திருக்க என்னால் சாத்தியப்படவில்லை.

ஆனால் இந்தச் சம்பவம் நடந்தது முதல் என் குருநாதர் என்னை மன்னிக்கவே இல்லை. இறக்கும்பொழுதுகூட மன்னிக்கவில்லை.

## 2

என் விஷயத்தில் எனக்குப் போலிச் சிறுமை என்பதே இல்லை. குழலில் என் திறமையைப்பெருமையுடனே தான் நான் கருதுகிறேன். என் குருநாதரைப்போல் எனக்கும் பெருந்தன்மையும் அகம்பாவமுங்கூட உண்டு. ஆனால் இவ்வளவையும்—என் உயர்ந்ததொரு செருக்கு முழுவதையும்—ரத்தினம்பாள் பொருட்டுக் களைந்தெறிந்து விட்டேன்.

ஆம், 'நான்' என்ற செருக்கு எனக்கு அதிகமாக உண்டு. அதாவது, அந்தக் கலையில் என் திறமையைப் பற்றி என் சொந்த அபிப்பிராயம் பெரிதே. ஆனால் இதை அவள் பொருட்டு அழித்து, கேவலம் அவளுக்குப் பக்கவாத்தியக் காரனாக இருப்பதில் என் மனவேகத்தைத் தணித்துக் கொண்டேன். என் குருநாதர் தம்முடைய சிஷ்யர்கள் எல்லோரைக் காட்டிலும் என்னிடமே அதிக ஆவலும் மதிப்பும் வைத்திருந்தார். இதைப் பல சமயங்களில் வெளிப்படையாகவே சொல்லியுள்ளார். இவ்வளவு மேன்மையுடன் சங்கீதத் துறையில் புழுந்து, மக்களின் ஆதரவை வெகு சீக்கிரமே அடைந்த நான், என் குருநாதரைப் போலவே ஒரு மகத்தான, ஒப்புயர்வில்லாத தனிச் சூரியன்



## பொன் வளையல்

போல் இருக்க வேண்டுமென்று என் மனம் என்னை எக்காலத்திலும் கிளறிக்கொண்டே இருந்தது. பின்னர் நான் விதிவசத்தால் தனிக் கச்சேரிகள் செய்யத் தொடங்கியபொழுது வித்துவத்தன்மையும் சங்கீதத் திறனும் உள்ளவனென்று மக்கள் ஆமோதித்தனரே, அதனாலேயே என்மீது நான் ஆரம்ப காலத்தில் கொண்ட நம்பிக்கை உண்மை என்பது உறுதியாயிற்று. ஆனால் ஒரு வருஷம் ரத்தினம்பாளுக்கு எவரும் அறியாத பக்கவாத்தியக்காரனாகவே இருந்தேன்.

### 3

ரத்தினம்பாளுக்கு நான் பக்க வாத்தியக்காரனாக இருந்து ஆறு மாதங்கள் சென்றபின் திடீரென்று எனக்கு இருமலும் கோழையும் கோழையில் இரத்தமும் கண்டன. வைத்தியர்கள் க்ஷயரோகம் என்றார்கள். அதுவரையில் நானும் ரத்தினம்பாளும் பிரியமாகத்தான் இருந்தோம். அதுவரையில் சென்ற நாட்கள் ஆனந்தமயமாகவே கழிந்தன. ஆஹா! என்ன பிரியம்! என்ன காதல்! வீட்டிலும் சதா அபிநயமும் பாட்டுந்தான். என்னுடைய விரல்கள் குழல் துளைகளின்மீது எப்படி ஆச்சரிய நர்த்தனம் செய்து ஆனந்த நாதத்தை உண்டாக்குகின்றன என்று அவள் பாராட்டுவாள்.

அப்பொழுது எனக்கு வயது இருபது; அவளுக்குப் பதினேழு. ரத்தினம்பாளோ மகா சுந்திரி. என்னையோ ஒரு கர்ம வியாதி பிடித்துக்கொண்டுவிட்டது.

எனக்கு க்ஷயம் என்றவுடனே அவள் திகிலடைந்தாள். அப்பொழுதுதான் நாங்கள் விவாகம் செய்துகொள்ள உடன்பட்டிருந்தோம். ஆனால் அவள், 'உங்கள் உடம்பு சரியான பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம். இப்பொழுது என்ன அவசரம்? கல்யாணம் முக்கியமா? ஆரோக்கியம் முக்கியமா?' என்று சொல்லி, என் உடம்பைக் கவனித்துக்

கொள்ளும்படி அனுப்பிவிட்டாள். நோய் கண்ட மூன்று மாதம் அவளுடன் வாசித்துக்கொண்டு வந்தேன். ஆனால் அதற்குள் நோயின் வேகம் அதிகமாயிற்று. புல்லாங்குழல் வாசிப்பது நோய்ப்பட்ட சுவாஸ கோசத்தை அடிப்பது போல் கொடியது என்று டாக்டர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள்; நோய்க் குதிரையை வண்டியில் பூட்டி விரட்டுவது போன்றது அது என்றார்கள். அதன்மேல் புல்லாங்குழலும் வாசிக்க முடியவில்லை.

நான் ரத்தினும்பாளே விட்டு ஊர் வந்து சேர்ந்தேன். ஆறு மாதங்கள் படுத்த படுக்கையாகப் பெரும் நோயில் கிடந்தேன்; பன்னிரண்டு நீண்ட மாதங்கள்! அவ்வளவு காலமும் ரத்தினும்பாள் என்னை எட்டிப் பார்க்கவில்லை. நோய் குணமாகியும் அதன் பிறகு ஆறு மாதங்கள் மிகவும் அமைதி வேண்டும் என்றும் எக்காலத்திலும் சாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும் என்றும் அதிகமாக உழைக்கவோ புல்லாங்குழல் வாசிக்கவோ கூடாதென்றும் வைத்தியர்கள் கட்டுப்பாடு செய்துவிட்டார்கள். என்னுடைய இச்சைகள், லக்ஷியங்கள், மனக்கோட்டைகள் எல்லாம் ஒரு நொடியில் முறிந்துவிட்டன.

#### 4

ரத்தினும்பாளேப் பிரிந்த பிறகு ஒன்றரை வருஷங்கள் உயிரற்ற தினங்களாகக் கழிந்தன. பின்னர் நானே அவளைக் காணச் சென்றேன். ஏற்கனவே முறிந்திருந்த எனது மனம் பின்னும் சுக்கு நூறுக ஓடிந்தது. என்ன மாறுதல்! ஆனால் அவளைக் குற்றம் சொல்லுவதில் என்ன பயன்? என்னை அக் கொடிய வியாதி அவ்விளம் வயதில் ஏன் வந்தடைந்தது? அல்லது, அடைந்தபின், ஏன் என்னை உடனே கொன்றுவிடவில்லை? அவள் என்னை இப்போழுது தீண்டாதவனென்று பயப்படுகிறாளே! அவள் பார்வையிலே, இரக்கத்துடன் கூடிய, ஒரு விதமாக மிரளும் அச்சத்தையும் நான் பார்க்



## பொன் வளையல்

கிறேனே! இனிமேல் நான் எப்படி அவளுடன் காதல் பேச்சோ இன்ப மொழியோ பேச முடியும்? நான், 'போய் வருகிறேன்' என்று விடை பெற்ற பொழுதுங்கூட அவள் ஓர் உற்சாக வார்த்தையும் கூறவில்லை. மனமொடிந்து வீடு திரும்பினேன்.

அடுத்த நாள் எவளோ ஒரு கிழவி ஒரு காகிதம் கொண்டு வந்தாள். சரி, கடைசி இடியும் தலைமேல் விழுந்ததுவிட்டது; நடக்குமென்று தெரிந்ததுதான் நடந்தது. அக்கடிதம் எழுதியது ரத்தினம்பாள்தான். 'உங்கள் நிலைமைக்காக மிகவும் அனுதாபப்படுகிறேன். நேற்று உங்களிடம் நேரில் சொல்ல எனக்குத் தயக்கமாக இருந்தது. அதனால் இப்பொழுது பாபகிருத்தியம் செய்தவள்போல் மறைவாகக் கடித மூலம் சொல்லுகிறேன். உங்களிடம் எனக்கு அனுதாபத்தைத் தவிர வேறேர் உணர்ச்சியையும் என் மனம் காணவில்லை; உங்களைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள முடியாதென்பதைக் கண்ணில் ஜலத்துடன் இப்பொழுது எழுதுகிறேன்' என்று வரையப்பட்டிருந்தது. கடிதத்தைப் படித்தபோது என் உணர்வு என்னிடம் இல்லை. படித்துமுடிந்த பின்னர்த் திரும்புகையில் கிழவியைக் காணவில்லை. அதற்குள் மறைந்து போய்விட்டாள். என்னிடமிருந்து இனி ஒரு வார்த்தைக்குக்கூட இடம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டா மென்று எண்ணம் போலும்! திக்கற்றவனாகக் கடிதத்தை எடுத்துக் கிழித்தெறிந்தேன். ஆனால் சுக்குநூறு ஒடிந்திருந்த மனத்துக்கு நிம்மதி ஏற்படவில்லை.

## 5

அதன் பிறகு வாழ்க்கையிலேயே நான் சாரம் இழந்து விட்டேன். ஒரு புது வெறுப்பும் வைராக்கியமும் எனக்கு உண்டாகி விட்டன. வைத்தியர்கள் புல்லாங்குழல் வாசிப்

பதே என் உயிருக்கு ஆகாது என்று சொல்லியிருந்தனர். அவர்கள்மீது எனக்குக் கோபம் எழுந்தது. இனி என் வாழ்வு எதற்கு உதவும்? அர்த்தமற்றது; பயனற்றது! வீடு மெழுக எறியப்பட்ட கந்தல் துணியைப் போன்றது. உலகை வெறுத்தேன்; உயிரை வெறுத்தேன்; வாழ்க்கையை வெறுத்தேன்; என்னையும் வெறுத்துக்கொண்டேன். இனிச் செத்தாலென்ன பிழைத்தாலென்ன?

என் புல்லாங்குழலை, சொகுஸாகத் தைக்கப்பட்டிருந்த அதன் சிறு பேட்டியிலிருந்து எடுத்தேன். உதட்டினால் உதட்டைத் தடவி, குழலைக் கையில் எடுத்து ஊதி வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். ஸ—ப—ஸ என்று முன்காலங்களில் போலவே மறுபடியும் ஊதினேன். ஆனால் அதற்குமேல் செல்ல முடியவில்லை. அபலையான ஒரு பெண்ணைப்போல் ஆகி விட்டேன். வாசிக்க முடியாமல் குழலைப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டுப் படுக்கையில் வந்து படுத்தேன். இன்னும் துக்கம் மீறி வந்து நெஞ்சை அடைத்தது. புல்லாங்குழலை எடுத்து மார்பில் அணைத்துக்கொண்டு, 'இதை இவ்வளவு நாள் பறிகொடுக்க வேண்டியிருந்ததே!' என்று நினைத்து ஏங்கினேன். குழந்தையைப் பறிகொடுத்த தாய், மறுபடியும் அதைக் கண்ணுற்று மார்போடு மார்பாக அதைத் தழுவிக்கொண்டு கண்ணீர் பெருக்குவதுபோல் உருகினேன்.

கடைசியில் விதியை எதிர்ப்போம் என்ற வைராக்கியத்துடன் மறுபடியும் தீவிரமாகச் சங்கீதத் துறையில் இறங்கிக் கச்சேரிகள் பல செய்தேன். இக்கச்சேரிகளில் மகத்தான புகழை அடைந்தேன். குருவிற்குத் தகுந்த சிஷ்யன் என்று பெயர் வாங்கி, குருவின் பெயரையும் காப்பாற்றினேன்.

சங்கீத உலகில் வெற்றிகரமாக ஐந்து வருஷங்கள் உலாவினேன். இவ்வளவு காலமும் என் சங்கீதமே எனக்கு ஜீவாமிருதமாக இருந்தது. பைத்தியம்போல் சில சமயம் கூ கூ வென்று சிரித்து, கையில் புல்லாங்குழலுடன், 'ஏ

## பொன் வளையல்

நோய்ப் பிசாசே! அர்த்தமற்ற சனியனே! குழலின் மூலம் என்னை வந்தடைவாய் என்று நினைக்கிறாயா? அது ஒரு போதும் முடியாது; ஏ முட்டாள் நோயே! சீச்சி, தூரப்போ, என் குழல்தான் என்னிடம் உனக்கு எதிராக உள்ள ஆயுதம்; தெரியுமா? அதுதான் என்னுடைய சமய சஞ்சீவி, மருந்து, அமிருதம். விலகிப்போ, நோயே! ஹும், நீ ஒரு மூடன் —போ, போ!’ என்று அதட்டிக் குழலை எடுத்துப் பீமனின் கதையைப்போல் நோய்ப் பிசாசுக்கு எதிரே சுழற்றுவேன். மறு நிமிஷம், ‘அட, இது என்ன மனக்கோளாறு?’ என்று நினைத்துப் பயமடைவேன்.

### 6

இவ் வைந்து வருஷங்களில் கச்சேரிகள் பல செய்தேன். ஆனால் அவை எல்லாவற்றிலும் ஒரே ஒரு கச்சேரிதான் இன்னும் ஞாபகம் இருக்கிறது. அது என் மனத்தில் அவ்வளவு ஆழமாகப் பதிந்துள்ளது.

அன்றைக்குப் பாதிக்கச்சேரி முடிந்துவிட்டது. பிடில் காரன் முறை; தாளம் போட்டுக்கொண்டு அவனை உற்சாகதப்படுத்தத் திரும்பினேன். திரும்பிய விழி ஸ்தம் பித்து அசைவற்று நின்றது. அப்பக்கம் அருகே ரத்தினம் பான் - சாக்ஷாத் ரத்தினம்பான் - உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தாள்.

என் நெஞ்சே திடீரெனப் பொங்கியெழுந்தது. குழலை மறுபடியும் உதட்டில் வைத்து வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். பாட்டு, தன் வழியே சுதாவாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. அச் சமயம் நான் என் பாட்டை அடியோடு மறந்து போய் விட்டேன்; என்னையும் மறந்துவிட்டேன். அப்படி எனக்குத் தெரியாமலேயே ஆச்சரியமாகப் பாட்டு மட்டும் தானாகச் சுரந்தது. மார்பு, காற்றை ஏவி விட, உதடு குழலை முத்தமிட, கைவிரல்கள் தனி உயிர் கொண்ட பறவைகள்போல்

குழலின்மேல் நடனமாடித் திரிய, வேணுகானம் சபை முழுவதும் பரவிற்று. ஆனால் என் மனம் இவை ஒன்றிலும் இல்லை.

அன்றோர் இராத்திரி ஆதரவற்றவனாகக் கைவிடப் பட்டு மனமொடிந்து பெண்போல் கண்ணீர் விட்டமுது, புல்லாங்குழலை என் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டேனே, அதுதான் என் ஞாபகத்தில் சரேலென எழுந்தது. வேறு ஒன்றும் நினைவுக்கு வரவில்லை. இதயத்தைப் பிளக்கும் துக்கத் துடன் கழித்த அன்றிரவின் ஞாபகந்தான் உடனே வந்தது. அதுதான் எனக்கு உண்மையாக இருந்தது; மற்றதெல்லாம் பொய், முழுப் பொய்!

சபையிலும் அன்றிரவு நேர்ந்ததுபோல். கண்களிலிருந்து நீர் பெருகி வழிந்தது. மின்சார விளக்கில் என் கன்னங்களில் ஓடும் துளிகளைச் சபையோர்கள் பார்ப்பார்கள் என்கூட அப்பொழுது எனக்குத் தோன்றவில்லை. அக் கண்ணீர் என் மனத்துயரத்தைச் சற்று அலம்பி எனக்கு நிம்மதி கொடுத்தது. என் மனம், எனக்கே தெரியாத விதமாகக் கண்ணீர் விட்ட பின் ஏதோ பளிச்சென்று மாசு நீங்கிப் பிரகாசித்ததுபோல் எனக்குத் தோன்றிற்று.

## 7

அன்றிரவு ஒரு கனவு கண்டேன். அந்தக் கனவிலேயே நான் காலம் முழுவதையும் கழிக்கலாகாதா? அன்றிரவு நான் படுக்கையில் ஏக்கமாகப் படுத்திருக்கையில் கச்சேரிக்கு வந்த ரத்தினம்பாள் கண்ணீர் வடித்தாள்; என் பக்கத்தில் வந்து அழுதாள்; கெஞ்சினாள்; தன் கொடுமைக்கு இரங்கினாள்; மன்னிப்பு கேட்டுத் தன்னை மறுபடியும் நான் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டினாள்.

நான் என் மனத்தினுள், ஏக்கத்தோடு கலந்த உறுதியுடன்தான் இருந்தேன். என்ன அதிருஷ்டஹீனன் நான்

அவள் என் புல்லாங்குழலைக் காதலிக்கிறாளே யொழிய என்னைக் காதலிக்கவில்லை. இது எப்படி என் ஆத்மாவிற்குச் சாந்தி அளிக்கும்? என பரீபூரண அன்பிற்குத் தேறுதல் சொல்லும்? ஆனால் மனத்திற்குள் இவ்வளவு எண்ணங்கள் இருந்தும் அவள் என்னெதிரே தானே வந்து, கண்களில் ஜலத்துடன் நின்றபொழுது, ஆவேசம்போல் பறக்கும் காதலுடன் அவளை இரு கரங்களாலும் எடுத்து வாரி அணைத்துக்கொண்டேன்.

மறுபடியும் என் கண்களில் நீர் பெருகிற்று. என்ன இப்படிப் பெண்போலக் கண்ணீர் விடும் சுபாவம் உள்ளவன் ஆகிவிட்டேன் என்று எண்ணினேன். உடனே, கண்ணைத் திறக்கையில் அறையில் ரத்தினம்பாளையும் காணோம், ஒரு வரையும் காணோம்; நான்தான் படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டிருந்தேன்? என் மார்பில் என் புல்லாங்குழல்தான் இருந்தது; ரத்தினம்பாளாக்குப் பதில் அதைத்தான் என் கைகளால் மார்பில் அணைத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

கிழவன் பட்டாபி வஸந்த மாளிகையில் தோட்டக் காரன். தோட்டத்தில் சிரிக்கும் மலர்க் கூட்டங்கள் யாவும் கிழவன் பட்டாபி அருமையாகப் போற்றி வளர்த்தவை.

இவனுடன் எக்காலமும் உடன் இருந்து சுற்றுபவன் ஒருவன் உண்டு. அவன்தான் கிழவனுடைய பேரன், முனியன். அவனுக்கு ஐந்து வயது. வீட்டிலிருந்து வஸந்த மாளிகைக்குக் கிழவனுடைய தோளின்மேல் ஏறி உட்கார்ந்து சவாரி செய்துகொண்டு வருவான். வீட்டுக்குப் போகும் பொழுதும் கிழவன் தோளில் சவாரி செய்துகொண்டு, 'ஹை, ஹை!' என்று கிழவனைக் குதிரை யோட்டுவான், கிழவனது தலைப்பாகையை, 'லகான்' போலப் பிடித்து ஆட்டுவான். குதிரையும் மிகவும் சாதுவாகச் சிரித்துக்கொண்டே நடக்கும். ஓடத் தெரியாத குதிரை அது, கிழக் குதிரை.

## பொன் வளையல்

இந்தக் கிழவனுக்கு ஒரு பெண். அவளுடைய பையன் தான் முனியன். அவள் முனியனை சந்தியில் விட்டு இறந்து போய்விட்டாள். இப்பொழுது முனியனைத் தவிர கிழவனுக்கு இவ்வுலகிலே வேறு விரும்புவதற்குப் பாத்திரமாக ஒருவரும் இல்லை. கிழவன் உண்டு; அவன் பையன் உண்டு; தோட்டம் உண்டு.

கிழவன் அத்தோட்டத்தின் புஷ்பங்களை அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக் காப்பாற்றி வந்தானே; இவனுக்குப் பிறகு, அவற்றை இவனைப்போல யார் கவனிப்பார்கள்? அது கூடப் பெரிதல்ல; இவனுக்குப் பிறகு, அந்த ஒன்றும் அறியாத சிறு பையனை யார் இவன் கவனித்ததுபோல் கவனிப்பார்கள்? கிழவன் வேலை மத்தியில் சற்றுத் திரும்பிப் பையனைப் பார்ப்பான். முனியன் சிரிப்பில் கொஞ்சம் ஆறுதல் அடைவான். ஆனால் பயம் உள்ளார விஷப்பாம்பு போல் வேலை செய்துகொண்டே இருக்கும். இவனைச் சுற்றிப் புஷ்பம், மணம். அழகு. இவன் அகத்தில் தளர்ச்சி, தள்ளாமை, பையனின் நினைவு, கவலை; இரண்டுக்கும் மத்தியில் திரைபோல் மறைக்கும் மௌனம்.

## 2

இந்தத் தோட்டத்திற்கு ஒரு ராஜா ராணியும் உண்டு. அவர்கள்தாம் எஜமானனின் மகனும் மகளும். மகனுடைய பெயர் தாமோதரன். முனியனைவிட ஒரே ஒரு வயது பெரியவன். மகளுடைய பெயர் தனம்; தாமோதரனுக்கு இரண்டு வயது மூத்தவள். இந்தக் குழந்தைகளே தோட்டத்தில் உண்மையில் ராஜ்ய பரிபாலனம் நடத்துகிறவர்கள். அவர்களுக்குள்ளே தோட்டத்தைப் பங்கும் போட்டுக்கொண்டு விட்டார்கள். வீட்டுக்கு வலது பக்கத்திலேயும் முன்னாலேயும் இருப்பவை எல்லாம் ராஜவுடையவை; இடது பக்கத்திலேயும் பின்னாலேயும் இருப்பவை



ராணியினுடையவை. ராஜாவுக்கும் ராணிக்கும் தோட்டத்தின்மீது அதிக நேசந்தான்; அதோடு தோட்டக்காரனுடனும்; முக்கியமாக அவனுடைய பையன் முனியனுங்கூட அவர்களுக்கு மிகுந்த சிநேகிதம்.

ஒரு நாள், பிற்பகல் மூன்று மணிக்குத் தாமோதரனும் தனமும் சமையலறையில், 'டிபன்' சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அன்றைக்கு, 'டிபன்' பஜ்ஜி. தனத்துக்குக் கத்தரிக்காய்ப் பஜ்ஜிதான் பிடிக்கும்: தாமோதரனுக்கு வாழைக்காய்ப் பஜ்ஜிதான் பிடிக்கும். கடைசியில் இருவரும் இரண்டு இரண்டு பஜ்ஜிகளைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு சமையலறையிலிருந்து வெளியே வந்தார்கள். குழந்தைகளுக்குச் சாப்பாடு செரிக்கப் பகவானும் ஏதோ யுக்தி செய்திருக்கிறார் அல்லவா?

இச்சமயம் அவர்கள் தோட்டத்தில் கிழவன், முனியனைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு போவதைக் கண்டார்கள்.

அதைப் பார்த்ததும், 'முனியனுக்கு ஒரு பஜ்ஜி கொடுக்கலாமா?' என்று ரகசியமாகத் தன் தம்பியைக் கேட்டான் தனம்.

'அம்மா வைவாளே!' என்றான் தாமோதரன்.

'அம்மாதான் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாளே! வா, போய் மெள்ள ஒண்ணு கொடுக்கலாம்.'

இப்படி அவர்கள் கொல்லைவாசற் கதவிற்குச் சென்றபின் மறுபடியும் கொஞ்சம் யோசித்தார்கள். அவர்கள் கையில் இரண்டு இரண்டு பஜ்ஜிகள் இருந்தன.

'ஒன்றை இங்கேயே தின்றுவிடலாம். இன்னொன்றை அவனுக்குத் தரலாம்' என்றான் தாமோதரன்.

'சரி, அப்போ அவனுக்கு ஒரு கத்தரிக்காய்ப் பஜ்ஜி, ஒரு வாழைக்காய்ப் பஜ்ஜி இருக்கும்' என்றான் தனம்.



## பொன் வளையல்

இப்பொழுது அவர்கள் தின்னவேண்டியது கடைசி பஜ்ஜி. ஆகையால் அவர்களுக்கு அதைச் சீக்கிரமாகத் தின்றுவிட மனம் வரவில்லை. சாவதானமாக ருசிபார்த்துச் சாப்பிட்டார்கள். முடிந்ததும் கொல்லைப்புறத்துக்குக் கிளம்பினார்கள்.

‘அதோ அங்கே முனியன் இருக்கிறான். நான் போய் என்னுடையதைச் சீக்கிரமாகத் தந்துவிடறேன்’, என்று சொல்லி, விறுவிறு என்று நடந்தான் தாமோதரன்.

‘முனியா, இந்தா, பஜ்ஜி வேணுமா?,’ என்றான்.

இப்பொழுது முனியன் அதைக் கைநீட்டி வாங்கும் சமயம்; தனமும் கிட்டே வந்துவிட்டாள், தன் பஜ்ஜியை நீட்டிக்கொண்டு. அதே சமயம் “என்னடா செய்கிறேள், அங்கே, போக்கிரிகளா?” என்ற குரல் கேட்டது.

அம்மா அவர்களைப் பார்த்துவிட்டாள்!

‘ஏ தாழு, தனம்! இங்கே வாருங்கள், இரண்டு பேரும், என்னுள்.

தாமோதரனுக்கு, முனியனிடம் பஜ்ஜியைக் கொடுத்து விட்டுப் போகலாமா என்ற எண்ணம். ஆனால், அம்மாவிடத்தில் பயம். அதனால் பஜ்ஜியைக் கொடுக்காமலேயே திரும்பினான். தனமும் பயத்துடன் திரும்பினாள்.

‘ஏண்டா தாழு, ஏண்டி தனம், உங்களுக்காக மெனக் கெட்டு, பஜ்ஜி பண்ணிக் கொடுத்தால், அதைப் போய்ப் பட்டாபி, முனியன், வேலைக்காராள், பிச்சைக்காராள், எல்லாகுக்கும் போய்த் தரச்சொல்லித்தோ? கழிசடைகள்!’

இதைச் சொல்லுகையிலேயே, இருவருக்கும் பக்ஷபாதம் இல்லாமல், கன்னத்துக்கு ஒரு கிள்ளு. ‘வரவரக் கெட்டுப் போச்சு; கழுதைகள்! இன்னமே இந்த அதிகப்

பிரசங்கித்தனம் பண்ணினேளோ பார்த்துக்கோங்கோ:  
உங்களைப் பிரியைக் கட்டி இழுக்கச் சொல்லுவேன்.’

வசவோடு வசவாக, தாமுவும் தனமும் பஜ்ஜியை  
வாய்க்குள் போட்டுக்கொண்டு விழுங்கினார்கள்.

இதற்குள், “ஏண்டா பட்டாபி!” என்று கூப்பிட்டாள்  
அம்மா.

“என்னம்மா?” என்று வந்தான் கிழவன்.

‘இனிமேல் முனியனை இங்கே கூட்டிக்கொண்டு வரக்  
கூடாது, தெரியுமா? உன்னை இங்கே வேலை செய்ய வைத்  
ததா? வீட்டிலே இருக்கிறவர் எல்லாரையும் இங்கே கூட்  
டிக்கொண்டு வரத்துக்கு வைத்ததா? இன்னமே வீட்டிலே  
ஏதானும் கெட்டுப் போச்சோ, உன்னைத்தான் பிடிப்பேன்;  
பார்த்துக்கொள். நேற்றுக் குழந்தை ஊதலைக் காணோம்.  
அன்றைக்குத் தாமு பம்பரத்தைக் காணோம். எல்லாம்  
அந்தத் திருட்டுப் பயல் முனியன் வேலையாகத்தான் இருக்  
கும். அங்கேயும் இங்கேயும் போய்ப் புகுந்து, வீட்டிலே  
இருக்கிற சாமானை எல்லாம் எடுத்துத் திருடிக்கொண்டு  
போய்விடறது. இன்னமே அவனை இங்கே கூட்டிக்கொண்டு  
வரக் கூடாது, தெரியுமா?’

“சரி, அம்மா,” என்றான் பட்டாபி.

அடுத்த நாள் முனியன் பட்டாபியோடு வரவில்லை.  
பட்டாபி மாத்திரம் வந்து தோட்டத்தில் ஏதோ வேலை  
செய்துகொண்டிருந்தான். தாமுவும் தனமும் ஜன்னல் வழி  
யாக அவனைப் பார்த்தார்கள்.

“முனியன் பாவம், இன்னிக்கு வரவில்லை!” என்றாள்  
தனம்.

அதற்கு அடுத்த நாளும் முனியன் வரவில்லை!

முனியன் வராமலே இப்படிச் சில நாட்கள் சென்றன.

ஒரு நாள், தாமுவும் தனமும் ரகசியமாகப் பட்டாபி யிடம் போய், “நீ ஏன் இப்போ முனியனைக் கூட்டிக் கொண்டு வரவில்லை?” என்று கேட்டார்கள்.

பட்டாபியின் கண்கள் கண்ணீர்ப் போர்வையால் மங்கின.

“அவனுக்குச் ஐரம்,” என்றான் பட்டாபி.

“இல்லை, அம்மா அன்றைக்குக் கோபித்துக்கொண்டாள் என்றுதானே?” என்று கேட்டாள் தனம்.

“இல்லை; நிசமாகவே அவனுக்குச் சுரம். அம்மா அன்றைக்கு ஏதோ கோபத்திலே சொன்னார்கள். அப்படித் தான் சொல்லுவார்கள். ஆனாலும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தால் ஒண்ணும் சொல்லமாட்டார்கள். அம்மா குணம் எனக்குத் தெரியாதா? முனியனுக்கு நிசமாகவே சுரம்; அதனால்தான் அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு வரவில்லை.”

“அப்படினா சுரம் போனப்பறம் கூட்டிக்கொண்டு வரயா?” என்று கேட்டாள் தனம்.

“ஆகட்டும். அம்மா!” என்றான் பட்டாபி.

பிறகு, ‘சிறுசு’கள் இரண்டும் விளையாட ஓடிப் போய் விட்டன.

ஆனால் கிழவன் வெகு நாழிகை அவர்களைப் பார்த்த வண்ணமே இருந்தான். அவன் கண்களிலிருந்து இரண்டு திவலைகள் உதிர்ந்தன. கையால் கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டு மறுபடியும் புல்லைக் கொத்த ஆரம்பித்தான்.

முனியன் தோட்டத்திற்கு வராமல் மூன்று வாரங்கள் கழிந்தன.

இதற்குள் தீபாவளி நெருங்கியது; கடைசியில் வந்தும் விட்டது. சுடுவதற்கு அப்பா நிறையப் பட்டாசுக்கட்டுகள் வாங்கி வைத்திருந்தார்; ஒற்றை வெடி, யானை வெடி, மாத்தாப்பு, கம்பிமத்தாப்பூ, வாணங்கள், அது இது என்று பல தினுசுகள். அப்பா அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் தனம், தன் பங்கிலிருந்து சிலவற்றைப் பொறுக்கி, முனியனுக்காக ரகசியமாக எடுத்து வைத்திருந்தான். “பட்டாபியிடம், ‘விட்டுக்குப் போய் முனியனுக்குக் கொடு’ என்று மெள்ளக் கொடுத்துவிடுவேன்” என்று எண்ணியபொழுதே, அவன் இதழ்களில் ஒரு புன்கிரிப்பு மலர்ந்தது.

பட்டாபி தூரத்தில் வரும்பொழுதே தனம் அவனைப் பார்த்துவிட்டான். அவன் கொல்லைப்புறம் வரும் வரையில் காத்திருந்து, “பட்டாபி, முனியனுக்காகக் கொஞ்சம் பட்டாசு வைத்திருக்கேன். எடுத்துக்கொண்டு போ” என்று சொன்னான்.

பட்டாபியின் கண்களில் திடீரென்று ஜலம் பெருகிற்று.

“அம்மா, முனியன் செத்துப் போய்விட்டானே!” என்று குமுறிவிட்டான்.

தனத்துக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. “எப்போ, எப்போ?” என்றான். பட்டாபியைப் பார்க்கையிலே அவளுடைய இரு கண்களும் இரு கிணறுகள்போல் ஜலத்தால் நிரம்பின.

“இன்றைக்கு நாலு நாள் ஆகிவிட்டது,” என்றான் பட்டாபி.

“முந்தாநாள் நான் உன்னைக் கேட்டபோது, உடம்புச் சரியானப்பறம் கூட்டிக்கொண்டு வரேன் என்றாயே!” என்றான் தனம்.

## பொன் வளையல்

பட்டாபி ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. பிறகு, “ஆமாம், சொன்னேன். ஆனாலும் அவன் இறந்து நாலு நாள் ஆகிவிட்டது” என்றான்.

இதற்குள் வீட்டிலிருந்து சந்தடி கிளம்பி அங்கும் எட்டியது.

“அம்மா, என் துப்பாக்கியைக் காணோம்!” என்று கத்திக்கொண்டிருந்தான் தாமோதரன்.

“நன்றாய்த் தேடிப் பாரடா” என்றாள் அம்மா.

“பார்த்தேன் எல்லாம். ‘கேப்’ சுடுகிற என் துப்பாக்கியை எங்கேயும் காணோம்” என்று மறுபடியும் உரக்கக் கத்தினான் தாமோதரன்.

“எல்லாம் அந்தப் போக்கிரிப் பயல் முனியன்தான் திருடிக்கொண்டு போயிருப்பான்” என்று அப்பாவின் பலத்த குரல் தனத்தின் காதில் விழுந்தது.

ஆமாம், முனியன் இறந்துபோய் நாலு நாள் ஆகிவிட்டன. ஆனால் மூன்று வாரமாக அவன் வீட்டிற்கு வந்தானா இல்லையா என்கூட அப்பாவுக்குத் தெரியாது. என்றாலும் ‘அந்தத் திருட்டுப் பயல் முனியன்தான் அதைத் திருடிக்கொண்டு போயிருப்பான்!’ என்று அப்பா சொன்னார். “பாவம்! முனியன்!” தனத்துக்குத் துக்கமும் கோபமும் சேர்ந்து வந்தன.

## குதூகலமற்ற கல்யாணம்

இப்படி நான் ஆரம்பிப்பது என்னுடைய கல்யாணத் தைப் பற்றித்தான் என்று சொன்னால் நானே என் மனைவியோ சம்பந்திகளோ ஏதோ குற்றம் செய்திருக்க வேண்டும் என்ற சமூசயம் ஏற்படலாம். ஆனால் விஷயம் அப்படி ஒன்றும் இல்லை. எங்களிடையே ஒருவித மனஸ்தாபமும் இல்லை. ஏன், சர்வமுக்கிய பாத்திரமான நான்- மாப்பிள்ளை அவர்கள்- கூட, ஸாதுவான ஆசாமியே.

உண்மையில் என் கல்யாணத்தைச் சந்தோஷம் இல்லாமல் செய்தவள் பத்து வயதுள்ள ஒரு பெண். அவள்தான் பத்மா, என் மனைவியின் தங்கை.

நாங்கள்—மாப்பிள்ளை, மணமகள்—இருவரும் ஊஞ்சலில் உல்லாசமாக உட்கார்ந்திருந்தோம்.



## பொன் வளையல்

“பாட்டுப் பாடுகிறவாள் பாட்டலாம்,” என்று எருமை களைப்பதுபோல் தெரிவித்தார் ஒரு சாஸ்திரிகள். அவர் ஊஞ்சல், நலங்கு, ஒன்று பாக்கியில்லாமல் தலையிட்டுக் கொள்ளுபவர்.

“ஏண்டி அலமு! நீ ஒரு பாட்டுப் பாடேன்” என்றாள், தன் பேத்தி விஷயத்தில் பெருமை கொண்ட ஒரு பாட்டி.

“எனக்கு இரண்டு நாளாக ஜலதோஷமாயிருக்கு, பாட்டி” என்று சொன்னாள் அலமு.

“போனால் போகிறது, வந்த வரைக்கும் பாடு” என்று பாட்டி தைரியமூட்டினாள். பேத்தி எங்கே மூக்கால் பாடி விடப் போகிறாளோ என்று நான் பயந்துகொண்டிருந்தேன்.

“சண்பகம், நீதான் ஒரு பாட்டுப் பாடேன்” என்றாள் மற்றொருத்தி.

“தொண்டை சரியாயில்லே, அக்கா” என்று பதிலளித்தாள் சண்பகம். பிறகு, “நீதான் பாடேன்” என்று அக்கா விற்குப் பரிமாறினாள் அவள்.

இதற்குள், “ராதா நன்றாகப் பாடுவளே. அவள் ஒண்ணு பாட்டட்டுமே” என்று ராதாவின் திறனை வெளிப்படுத்தினாள் வேறொருத்தி.

“எனக்குப் பொட்டி இருந்தால்தான் பாட வரும் அம்மா” என்று உடம்பை ஆயிரம் கோணல் பண்ணிக் கொண்டு சொன்னாள் ராதா.

“யாராவது ஒரு பாட்டுப் பாடுங்களேன்” என்று களைத்தார், ஆண் இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர்.

“ஒருத்தரும் பாட மாட்டேங்கறாளே. சாரதா! நீதான் ஒரு பாட்டுப் பாடேன்” என்றாள் ஒருத்தி.

“என்ன பாடறது?” என்று கொஞ்சம் தயங்கிக் கேட்டாள் சாரதா.

‘அப்பாடா! கடைசியில் ஒருவழியாக முடியும்போல் இருக்கு’ என்று மனத்தில் நான் நினைத்துக்கொண்டேன்.

“மாமவ பட்டாபிராம பாடு.”

“ஊஹும். அது எனக்குப் பாட வராதது, அக்கா” என்று தலையசைத்துவிட்டாள் சாரதா.

“சரி, தேர் புறப்படுவதற்கு முன்னமேயே நின்று விட்டது. இவ்வளவு பேர் பாடத் தெரிந்தவாள் இருந்து கொண்டு பாட மாட்டேங்கறேளே, பாருங்கோ, நீங்க எல்லாம் வெட்கப்படும்படி பாடச் சொல்றேன்” என்று ஒரு தாத்தா சொல்லிவிட்டு, “ஒரு பாட்டுப் பாடு, பத்மா, பார்க்கலாம்” என்று தம் பக்கத்திலிருந்த பெண்ணைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

இந்தப் பெண்தான் என் மனைவியின் தங்கை பத்மா.

பத்மா சிறிதும் தயங்கவில்லை; பயமில்லாமல் பாட ஆரம்பித்தாள். அவள் ஆரம்பித்தபொழுதே எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவள் பத்துப் பேரோடு பதினொன்றாவதாகப் பாடியிருந்தால் அவள் பாட ஆரம்பித்த பொழுதே இவ்வளவு சுவாரஸ்யம் ஏற்பட்டிராது. ஆனால் எல்லாரும் ராங்கி பண்ணுகையில் சிறுமியான அவள் ஆரம்பித்ததால் அதைக் கேட்பதற்கு என்னைக் கொஞ்சம் தயார் செய்து கொண்டேன்.

அச்சிறுமி பாட ஆரம்பிக்கும்வரையில் நான் குதூகலமாகத்தான் இருந்தேன். அவள் ஆரம்பித்த அந்தக் கணம் வரையில் அலமுவின் ஜலதோஷத்தையும் சண்பகத்தின் தொண்டைக் கட்டையும் ராதாவின், ‘பொட்டி’யையும் சாரதாவின் ஜட்காக் குதிரை இடக்கையும் நினைத்து மனத்துக்குள் சிரித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் பத்மா பாடத் தொடங்கியதும் இவையெல்லாம் பறந்தோடி விட்டன. மனத்தில் மீதி நின்றது சூன்யமல்ல; என்னையும் மீறி வந்த ஒரு ரூபமற்ற வருத்தமும் ஏக்கமுந்தான்.

பொன் வளையல்

‘கரும்புத் தோட்டத்திலே’

என்று பாட ஆரம்பித்தாள் பத்மா.

அவள் மேலே தொடர்ந்து பாடிச் சென்றபோது அகஸ்மாத்தாக என்னைச் சுற்றி ஒரு தரம் எல்லாரையும் கவனிக்க நேர்ந்தது. அப்பொழுது நான் கண்டதென்ன? பெண் தெய்வங்கள் அனைவரும் முகங்களைச் சுளித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

“என்ன பாட்டைப் போய் இங்கே பாடறது?” என்று ஒரு பெண் சொல்லியது என் காதில் விழுந்தது.

“ஊஞ்சல் பாட்டு ஏதானும் பாடமாட்டாளோ?” என்றாள் வேறொருத்தி.

இவர்களுக்கெல்லாம் பயப்படாமல் பத்மாவின் பாட்டும் மட்டும் போய்க்கொண்டே யிருந்தது:

‘கரும்புத் தோட்டத்திலே—ஆ  
கரும்புத் தோட்டத்திலே  
கரும்புத் தோட்டத்திலே—அவர்  
கால்களும் கைகளும் சோர்ந்து விழும்படி  
வருந்து கின்றனரே...’

அவள், ‘ஹிந்து மாதர்’ என்ற அடியைப் பாடிய போது எனக்கு உடம்பு சிலிர்த்தது. மேலும் தொடர்ந்து, ‘ஒரு மருந்திதற் கிலையோ?’ என்ற பொழுது என் மனம் அதிர்ந்தது. ‘செக்கு மாடுகள்போல்’ என்றபொழுது என்னையும் அறியாமல் எனக்குக் கண்களில் ஜலம் வந்துவிட்டது.

‘மணப்பந்தல் பிணப்பந்த லாகிவிட்டது’ என் பார்களே ஆசிரியர்கள், அதுபோல் என்னுடைய குதூகல ஊஞ்சல் வியாகுல ஊஞ்சல் ஆகிவிட்டது. பாரதியின் இந்தப் பாட்டை நான் முதல் முதல் பாடக் கேட்டது இப்பொழுது தான்.

பத்மாவின் பாட்டுமட்டில் சென்றுகொண் டிருந்தது:

‘மாகடலுக்கு நடுவிலே அங்கோர்  
கண்ணற்ற தீவினிலே—தனிக்  
காட்டினிற் பெண்கள் புழுங்குகின் றூரந்தக்  
கரும்புத் தோட்டத்திலே—ஆ  
கரும்புத் தோட்டத்திலே!’

என் சந்தோஷம் சிரிப்பு, குதூகலம் எல்லாம் எங்கோ பறந்தோடிவிட்டன. இந்தப் பாட்டால், என் மனத்தை என்ன என்னவோ செய்துவிட்டாள் அந்தச் சிறுமி பத்மா.

அச்சமயத்தில் கொஞ்சம் திரும்பி என் மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவள் கண்கள் கலங்கி, நீரால் நிறைந்து பளபளவென்றிருந்தன. அவளும் என்னைப்போல் அந்தப் பாட்டை அப்போதுதான் முதல்தரம் கேட்கிறாள் போல் இருக்கிறது என்று எண்ணினேன். ஆனால், ‘அது எப்படி இருக்கமுடியும்? பத்மா அவளுடைய தங்கைதானே? அவள் அந்தப் பாட்டுப் பாடுவதை இவள் அடிக்கடி கேட்டிருக்க வேண்டுமே’ என்று தோன்றிற்று. எப்படியிருந்தாலும் என் மனைவி, ஊஞ்சலில் என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கையில் கண் கலங்கியிருந்தாள்...கடைசியில், பத்மாவின் பாட்டு முடிவடைந்தது.

“கல்யாணப் பந்தலில் என்ன பாட்டு இது?” என்று ஆத்திரப்பட்டார் ஒரு சங்கீத விமர்சகர். “தியாகராஜ கீர்த்தனை ஒண்ணும் கிடைக்கவில்லையா பாடறதுக்கு?” என்று அவர் கோபித்தார்.

“ஏதோ சிறுகு, என்ன தெரியும்? தெரிந்ததைப் பாடினாள். பெரியவாள் அதுகூடச் செய்யமாட்டேங்குறாளே!” என்று கூறினார், பத்மாவைப் பாடச் சொன்ன கிழவர்.

அவர் இப்படிச் சொல்லியது கூடியிருந்த ஸ்திரீகளில் ஒருத்திக்குப் பொறுக்கவில்லை போலும். உடனே அவள்

பொன் வளையல்

எவ்விதத் தூண்டுதலுமின்றித் தானாகவே பாடத் தொடங்கி விட்டாள்:

ஆடினார் பாடினார்  
நவரத்ன ஊஞ்சல் ஆடினார்  
ஆடினார் பாடினார்  
நவரத்ன ஊஞ்சல் ஆடினார்.....

அவள் குரல் நன்றாகத்தான் இருந்தது. ஆயினும் அவள் பாட்டு என் காதில் நாராசம்போல் நுழைந்தது.

அழகியின் அருள்

# அழகியின் அருள்

என் தம்பி என்னிடம் கூறினான்; “மேல் நாட்டின் ஓவியக்கலையையும் நுட்பங்களையும் கற்று அறிவது மிகவும் அவசியம். அதனால் நாம் மேன்மையுறலாம். இந்தியக் கலையும் வளரும்.”

அப்பொழுது அவனுக்கு வயது பதினெட்டு. நான்  
ஒவியக்கலையில் ஏற்கனவே சிறிது பெயர் எடுத்திருந்தேன்.

அவன் கூறியதற்கு நான் பின் வருமாறு பதிலளித்தேன்: “நீ மேல்நாட்டுக்குப் போவது என்பதெல்லாம் சரிதான். ஆனால் அதற்கு முன்பு நீ இங்கே அஜந்தா, எல்லோரா, மகாபலிபுரம், மதுரை—இவ்விடங்களில் உள்ள ஒவிய, சிற்ப மகிமைகளை எல்லாம் நன்றாகக் கற்றறிய



## பொன் வளையல்

வேண்டும். கவனி, இவைதான் பிரதானம். பிறகு மேல் நாட்டைப் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.”

“ஏன் அப்படி?” என்று சிறிது உற்சாகம் குன்றிக் கேட்டான் அவன். “வந்த பிறகு பார்த்துக்கொள்ளுகிறேனே? அப்பொழுது அவை இன்னும் நன்றாகக் கூடப் புரியும்.”

“அதெல்லாம் வீண் பேச்சு. உன் அஸ்திவாரத்தை ஸ்திரமாக்கிக் கொள்ளாவிட்டால் அப்புறம் தலை குப்புற விழுந்துவிடுவாய். வந்த பிறகு அஜந்தாவை எல்லாம் மறுபடியும் ஒருமுறை வேண்டுமானால் ஆராயலாம்” என்றேன்.

இச்சம்பாஷணை நடந்த காலத்தில் என் தம்பி சீக்கிரமே தற்கால இந்திய ஓவியர்களுக்குள் ஓர் உன்னத ஸ்தானத்தை அடைவான் என்று நான் நினைக்கவேயில்லை.

## 2

ஒரு மேதாவியின் வருங்காலத்திலே அவனுக்கு ஏற்படும் போகும் மகிமையைச் சுட்டும் இளமை மனப் போக்கை நேருக்கு நேர் கண்டு அநுபவிக்கும் பாக்கியத்தை நான் செய்திருந்தேன். முன் வருஷங்களின் தினசரி சம்பவங்களில் பின் வந்த மேன்மையை ஒட்டிப் பார்ப்பதற்கு எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

அப்பழங் காலங்களுக்கு—கலை, செயல் முதலிய கனவுகள் பிறக்காத அக்காலங்களுக்கு—என் மனம் விரைவாக ஓடுகிறது.

வால்மீகியினுடைய சம்ஸ்கிருதக் கவிதையின் தலை யூற்றிலே நாங்கள் பருகிய அவ்விளம் பருவ நாட்கள் பறந்து வருகின்றன. பளிச்சென்று, இல்லை, கனவைப்போல்காணும் ஒரு சுந்தர வடிவம்—எங்களது விளையாட்டுத் தோழியின் உருவம்—அவள் இறந்துவிட்டதனால் ஒரு தனி

அன்புடனே நாங்கள் நோக்கும் அவ்வழகி கல்யாணியின் முகம்—என் முன் தோன்றுகிறது.

அக்காலங்களை நினைவு கொண்டு பார்க்கையில் என் தம்பிக்கு என்னைக் காட்டிலும் ஒரு கலைஞனின் மனம் பான்மை அதிகமாக இருந்தது என்பது இப்பொழுது எனக்கு விளங்குகிறது. ஒரு ரம்யமான நிஜவஸ்துவின் முன், ஓவியம், இலக்கியம் எல்லாம் சாரமற்று உயிரற்றவைகள் ஆகப் போய்விடுகின்றன. பின் ஏன் நான் அக்காலத்தில் அப்படியிருந்தேன்? ஆம், எனக்குக் கலாதிருஷ்டி, கவிதா திருஷ்டி இல்லை. அது என் தம்பிக்கு இருந்தது. கல்யாணி என்ற ஒரு ரம்யமான கனவைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் இருந்த நான் ஓவியத்தில் என் தம்பியைக்காட்டிலும் குறைவாக நிற்காமல் வேறு எப்படி இருந்திருக்க முடியும்? நான் உயிரற்ற வஸ்துக்களில் ஈடுபட்டிருந்தேன். என் தம்பியோ ஓர் உண்மைக் கனவைக் கண்டான். பின் அவன் ஓர் ஓவியக் கலைஞனாக விளங்கியதில் ஆச்சரியம் இல்லை.

எனக்கு இப்பொழுது கல்யாணியின் ஞாபகத்தால் எழுவது, நிழல் போன்ற வருத்தமும் பச்சாத்தாபமுந்தான். கல்யாணி என் மனத்தில் நிற்கும்பொழுது, இவ்வுலகில் சகலமும் எனக்கு ஏக்கம் கலந்த ஓர் இனிமையாகத்தான் படுகிறது.

## 8

எங்கள் வாழ்நாட்களின் போக்கில் பின்னால் நடந்த விஷயம், என் பேனாவின் திறனை முற்றும் மீறிவிடுகிறது. இதை விவரமாக, தகுந்த சக்தியுடன் எழுதுவதற்கு என்னால் முடியவில்லை.

விஷயத்தை மட்டும் சொல்லிவிடுகிறேன்.

கல்யாணி பதினெட்டாம் வயதில் திடீரென்று 'டைபாய்டு' கண்டு இறந்துவிட்டாள்.

## பொன் வளையல்

விஷயத்தை இதற்குமேல் விஸ்தரிப்பதில் என்ன லாபம்?

இதன் பிறகு என் தம்பி, என் வார்த்தையின்படி, அஜந்தா முதலியவற்றின் ஓவிய நுட்பங்களை எல்லாம் ஆராய்ந்தறிந்து, அவற்றின் பல ஆழ்ந்த ரகசியங்களை முற்றும் உணர்ந்து. பின்னர் மேல்நாட்டுக்குத் தன் கப்பல் பிரயாணத்தைத் தொடங்கினான்.

### 4

இச்சம்பவங்கள் நிகழ்ந்த ஒரு வருஷத்திற்குப் பின் அஜந்தா ஓவியப் பரிசுத் திட்டம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. பாரிஸ் நகரத்திலிருந்து என் தம்பி அஜந்தா ஓவியக் காட்சிக்குத் தன்னுடைய ஓவியத்தைத் தீட்டி அனுப்பியிருந்தான்.

அவ்வோவியத்தின் பெயர், 'மேகதூதன்' என்பது. அதன் விஷயம் வரகவி காளிதாஸனின் காவியம். படத்தைப் பார்க்கையில், என் கவனமெல்லாம், முன்புறத்தில் ஒரு மேடையீது உட்கார்ந்து, கண் குளிரும் பச்சை வர்ணப் புடைவை யுடுத்து, பிரிவின் துயரத்தில் மூழ்கி மெய் மறந்து வீற்றிருக்கும் யக்ஷ கன்னியின் கொடியிருவத்தி லேயே சென்றது. அவ்வழகியின் வீணை அவளுடைய கவனமற்ற, பலமற்ற கைகளிலிருந்து நழுவி, தரையில் பாதியும் மடியில் பாதியுமாகச் சாய்ந்தவாறு இருக்க, அவள் தன்னுடைய மோகமுற்ற கண்களால் பக்கத்தில் உள்ள ஸாரிகைப் பக்ஷியை நோக்கி,

‘கச்சித் பர்த்து: ஸ்மரஸி ரஸிகே,

த்வம் ஹி தஸ்ய ப்ரியேதி’

என்று வினவுபவள்போலக் காணப்பட்டாள். அவளைச் சுற்றிலும் வானுலகின் நித்திய அழகுகள்; மலர் முறுவல் கொண்ட அசோக மரங்கள்; அவள் பின்புறத்தில் மேலே தவமும் மேகம்- யக்ஷன் தன் காதற்செய்தியைச் சொல்லி அனுப்பிய

தூதன்- அவளிடம் தன் தூதை எடுத்துச் சொல்லச் சமயத்தை எதிர்பார்த்து வணங்கி நிற்பதுபோல் தோற்றிற்று. ஆனால், இப்படத்தில் முக்கிய விசேஷம் என்ன வெனில் சித்திரிக்கப்பட்டிருந்த யக்ஷ கன்னிகை கல்யாணி தான்.

இப்படத்தை நான் முதல்தரம் பார்த்தபொழுது என் மனத்தில் எழுந்த எண்ணங்களை இப்பொழுது என்னால் திறமையுடன் எழுத முடியவில்லை. சித்திரம் எனக்குச் சொன்ன பரிதாபகரமான காதல் கதையே என் மனத்தை மூற்றும் ஆக்கிரமித்தது. என் தம்பிக்கு அஜந்தா பரிசை அளித்து எல்லோரும் அவனைக் கொண்டாடினர். ஆனால் இப்படம் பிறந்த மனத்தில் குடிகொண்டிருந்த உண்மை அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால், அவர்களுடைய புகழ்ச்சிப் பேச்சுக்களுடன் எப்படி ஒரு ஹிருதய ஒவியும் கலந்திருக்கும்!

எனக்கு உண்மை தெரியும். அதோ அங்கே, சற்று உயரத்தில், சிறிது தூரத்திற்கு அப்பால், தவழ்கிறதே அந்தக் களிமொழி கூறும் மேகம், அது அவனை அண்டி, காளிதாஸ கவியின் வாக்குப்படி, தன் தூதைச் சொல்லுவதற்குத் தகுந்த தொரு தருணத்தை நாடி நிற்பதுபோல் பாசாங்கு செய்கிறது. அது, பணி தவறி ராமகிரியில் திரியும் யக்ஷனிடமிருந்து, அளகாபுரியில் விரகதாபத்தில் மூழ்கி இருக்கும் அவனுடைய கன்னியின்பால் வந்துள்ளது அன்று. உண்மையில் அது பாரிஸ் நகரத்திலுள்ள என் சகோதரனிடமிருந்து பல நாடுகளையும் கடல்களையும் கடந்து, சென்னையில் இங்கே அவனுடைய அழகி ஒருத்தியை நாடி வந்திருக்கிறது; மண்ணுலகில் தவிக்கும் அவனது பிரேமை வெள்ளம் பாயும் நெஞ்சத்திலிருந்து, விண்ணுலகிற்கு ஏகிய அவ்வழகிக்குத் தான் அவன் காதல் செய்தியைக் கொண்டுவந்திருக்கிறது. இவ்வுடலை நீத்துச் சுவர்க்கத்தில் இப்பொழுது தேவதையாக விளங்கும் அவளுடைய பாத மலர்களுக்கே அன்பென்னும் அவனது காணிக்கையைச் செலுத்துகிறது.

மற்றொரு விஷயமும் எனக்கு இப்பொழுது புலப்படுகிறது. என் சகோதரனுடைய ஒவிய மேதையின் பிரகாசத்திற்கு மூலகாரணம் அஜந்தாவும் அல்ல; மஹாபலிபுரமும் அல்ல; காளிதாஸ கவியின் காவியங்கூட அன்று; உண்மையில் அது அவனுடைய மானசிகப் பெண் கல்யாணியின் பிரேமை தான்—அவளது ஸ்வர்க்கீய ரூப சந்திரன். அவன் நெஞ்சத்திலிருந்து வீசும் இன்ப நிலவுதான் அவளது சித்திரத்தின் மீது படர்ந்து தெரிகிறது; ஆம், அவ்வழகியின் அருள்தான்.





## பொன் வளையல்

ஏற்றபடி, தன் விரல்களை மூக்கின் அருகில் வைத்து, ஜூரத்தினால் சுடுகின்ற தன் மூச்சுக் காற்றை ஆராய்ந்தவாறு இருக்கிறாள்.

வீட்டின் கதவுகள் எல்லாம் வெயிலுக்காகச் சாத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்றைத் தவிர எல்லா ஜன்னல்களும் அப்படியே. உள்ளெல்லாம், 'ஆஸ்பத்திரி வாசனை' என்ற ஒருவித உணர்ச்சி. நோயாளிக்காக எல்லாம் சிரத்தையுடனும் அன்புடனும் கவனிக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பது பார்த்தவுடனே விளங்குகிறது.

ஏன்? இன்றைக்கு அவள் அப்பாகூட வீட்டில் இருக்கிறார். அம்மா அவரைக் கச்சேரிக்குப் போக வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டாள். பக்கத்து ரேழியில் அவர் சாய்வு நாற்காலியில் படுத்துப் பகல் தூக்கம் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். அம்மாவும் பக்கத்து உள்ளில் ஒரு பாயின் மேல் கண்ணை மூடிக்கொண்டவாறு இருக்கிறாள்; ஆனால் அவள் தூங்குகிறாளா என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது.

பங்கஜம் தன் விரல்களை மூக்கிலிருந்து எடுத்துச் சுடுகின்றனவா என்று தனது வலது கன்னத்தில் வைத்துப் பார்க்கிறாள். பிறகு, படுத்தவாறே அவள் அறையின் கூரையையும் உத்திரத்தையும் அங்கே தொங்கும் பங்காவையும் மற்றும் உள்ள, 'ஸ்விச்ச'களையும் பிரகாசமற்ற கண்களால் சிறிது நேரம் நோக்குகிறாள். குழந்தையின் மனத்தை ஈடுபடுத்த ஏதேனும் வேண்டும் அல்லவா? கடைசியில் மயக்கத்துடன் அவளுடைய இமைகள் மெதுவாக, 'கண்களைச் சரியாக மூடுகிறோமா?' என்று தயங்கி ஆலோசித்துச் செய்வனபோல் மூடுகின்றன.

அரைமணி நேரம் கழிகிறது. ஆனால் இக்கடும் வெயிலில் ஒரு மணிக்கும் மற்றொரு மணிக்கும் அதிக

வித்தியாசம் இல்லை. நோயாளியின் அறையிலும் வெளியே தெருவிலும் முன் கூறியவாறேதான் இப்பொழுதும் இருக்கிறது.

ஆனால் இப்பொழுது இந்த நிச்சயத்தில் மிருதுவான குரலில் பாடப்படும் சங்கீதம் கேட்கிறது. சுமார் பன்னிரண்டு வயதுள்ள ஓர் ஏழைப் பையன் பாடியவாறே, திறந்திருக்கும் ஜன்னலுக்கு வெளியே தயங்கித் தயங்கி நிற்கிறான். அம்மாவும் அப்பாவும் இன்னும் தூங்குகிறார்கள். கண்ணை மட்டும் வெறுமனே மூடிக்கொண்டிருந்த பங்கஜம், பாட்டின் முதல் அடி கேட்டவுடனே ஜன்னல் பக்கமாகப் பார்க்கிறான்.

இப்பொழுது கர்ணமிருதமான சங்கீதம், உயிரற்று உறங்கும் காற்றை மெல்லத் தட்டி எழுப்புகிறது. மத்தியானன் வேளையின் சாந்தம், சோர்வு, உறக்கம் இவற்றிலிருந்து இவைகளின் சாக்ஷாத் ரூபமாகவே இச்சங்கீதம் திடீரென்று உற்பத்தியாகிவிட்டது போலும்! மனித அறிவுக்கு எட்டாததாக அளவற்ற இருட்டிலிருந்து இப்பிரபஞ்சமே உண்டானதுபோல், நிச்சயத்தருபங் கொண்ட மத்தியானன் வேளைக்கு இப்பொழுது திடீரென ஒரு நாத உயிர் பிறந்துவிட்டது போலும்!

‘மார்கழி மாதம் திருவாதிரை நாள் வரப் போகிறதையே’ என்று பாடுகிறான் சிறுவன்.

இதற்குள் அம்மா, பக்கத்து உள்ளிலிருந்து பங்கஜத்தின் அறைக்கு வந்துவிட்டாள். ‘இந்தப் பையனை அனுப்பிவிடலாமா? ஏதேனும் கொஞ்சம் கொடுக்கலாமா?’ என்பது அவளுடைய எண்ணம்.

‘அம்மா! அவன் பாட்டும்!’ என்கிறான் பங்கஜம். அம்மாவும் கட்டிலருகில் வந்து உட்காருகிறாள்.

இப்பொழுது சங்கீதத்தின் சக்தி அவ்வறை முழுவதையும் நிரப்புகிறது. நோயால் வருந்தும் பங்கஜத்தின் காது

## பொன் வளையல்

களிலும் அம்மாவின் காதுகளிலும் பாய்கிறது. ஆனால் அப் பாவைப் பற்றிய வரையில் எதுவும் நிச்சயமாகக் கூறுவதற்கு இடமில்லை.

“டேய்! அந்தப் பயலை வெளியே விரட்டுடா!” என்று தூக்கக் கலக்கத்துடன் கூடிய அவரது குரல் ரேழியிலிருந்து கேட்கிறது. தூக்கக் கலக்கத்திலும் அவருடைய குரல், பயங்கரமாகத்தான் இருக்கிறது.

மண்டையில் சடேரென அடிக்கப்பட்டவன்போல் பையன் சட்டெனெனப் பாட்டை நிறுத்தினான். பங்கஜம் அம்மாவைப் பார்க்கவும் அம்மா பையனைப் பார்த்து, “நிறுத்த வேண்டாம். நீ பாடு அப்பா!” என்று சொல்லுகிறாள். கொஞ்சம் பயந்த குரலில் பையன் மறுபடியும் பாட்டை ஆரம்பிக்கிறான்.

“என்ன பைத்தியம் இது!” என்று சொல்லிக்கொண்டே அப்பா, பரபரப்புடன் உள்ளே வருகிறார். “மீனாட்சி! இது முழு மடத்தனம். பங்கஜத்தின் நிலை எப்படி இருக்கிறது என்பது உனக்குத் தெரியுமா? டாக்டர் சொன்னதை நான் உன்னிடம் சொல்லக்கூடத் தயங்கினேன். சொன்னாலும் தெரிகிறதில்லை. பங்கஜத்துக்கு முக்கியமாக அமைதி வேண்டும்; நிச்சயம் வேண்டும்; தொந்தரவு கூடவே கூடாது. அவளை வெறுமனே தனியே விட்டுவிட வேண்டும். உனக்குச் சொன்னாலும் தெரிகிறதில்லை!”

“சரி, தயவு செய்து நீங்கள் பேசிப் பேசிப் பாட்டைக் கெடுக்காதேங்கோ.”

“ஹும்! சுத்த மடத்தனம்!” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே அப்பா மறுபடியும் சாய்வு நாற்காலிக்குப் போய்விடுகிறார்.

பையன் திரும்பவும் தைரியத்துடன் பாடுகிறான். கேட்கும் சிரத்தையில் பங்கஜத்தின் உதடுகள் ஒன்றிலிருந்து

ஒன்று பிரிந்துவிடுகின்றன. ஜூரத்தினால் காய்ந்தும் கொதித்தும் உள்ள அவளுடைய இருகண்களிலும் ஜலத் துளிகள், ஜூர நெருப்பையும் மீறி ஊறுகின்றன. ஏன்? யார் தான் சொல்ல முடியும்? ஆறு வயது தாண்டாத இச்சிறுமி, இவ்விளம் நோயாளி, இவள் மனத்தில் என்ன எண்ணங்கள் தாம் உதித்திருக்கக்கூடும்?—‘அவை என்ன? பழைய ஜன்ம ஞாபகங்களா? மறு பிறப்பு என்னும் மூடுபனிக்கு அப்பால் மங்கலாகத் தோன்றும் பூர்வஜன்மக் காதல்கள், சிநேகங்கள் முதலியவையா?’ என்று வரகவி காளிதாஸனுடன் நாமும் வினவலாம். ஆனால் நமக்குப் பதில் எங்கே கிடைக்கப் போகிறது?

இப்பொழுது பாட்டு முடிகிறது. ஆனால் மறுபடியும், “இன்னொரு பாட்டுப் பாடு, பையா” என்று கேட்கிறாள் பங்கஜம்.

‘முத்திநெறி அறியாத’ என்ற பாட்டு சூரிய வெப்பத்தினால் காய்ந்திருக்கும் பையனுடைய உதடுகளிலிருந்து கிளம்புகிறது.

இச் சமயம் அப்பா மறுபடியும் பங்கஜத்தின் அறைக்குள் வருகிறார்.

“டேய் பையா, இந்தா இதை எடுத்துக்கொண்டு போ. நீ பாடினது போதும்” என்று சொல்லி ஓர் இரண்டணுக் காசை அவனிடம் வீசி எறிகிறார்.

பையன் அதை எடுத்துக்கொள்கிறானே யொழிய, அவன் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. ஆவல் ததும்பும் கண்களுடன் மறுபடியும் நோயாளியின் அறையை எட்டிப் பார்த்தவனாக வந்த வழியே திரும்புகிறான்.

இதற்குள் அம்மா, முன் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வருகிறாள்.

பொன் வளையல்

“இப்படி வா, பையா; நீ இங்கே தனியாக வந்தாயா?” என்று அவனைப் பிரியமான குரலில் கேட்கிறாள்.

“ஆமாம், அம்மா.”

“ரொம்ப நன்னூப் பாடறையே! இதெல்லாம் உனக்கு யாரப்பா சொல்லிக் கொடுத்தா?”

“எங்க அம்மா சொல்லிக் கொடுத்தா.”

“உம், இந்தக் கொதிக்கிற வெயிலிலே நீ மாத்திரம் தனியாவா வந்தே?”

“ஆமாம் அம்மா, காலையிலேயே புறப்பட்டேன். இது வரைக்கும் ஒண்ணுமே கிடைக்கல்லே.”

“ஒண்ணும் கிடைக்கவில்லையா?—உனக்கு இப்போ ரொம்பப் பசியாக இருக்குமே.”

அழுதை எப்பொழுது வந்துவிடுமோ என்று உதடுகள் துடிக்கப் பையன் பதில் ஒன்றும் சொல்லாமல் தலையை வெறுமனே அசைக்கிறான்.

“உன் அம்மா எங்கே? அவள் உன்னோடு வரவில்லையா?”

“அம்மாவுக்குச் சுரம்; வீட்டிலேயே இருக்கா.”

“ஓ!...அவள்தான், நீ இப்போ பாடின பாட்டை எல்லாம் உனக்குச் சொல்லிக்கொடுத்தாள் இல்லையா?”

“ஆமாம்; என் அம்மா ரொம்ப நன்னூகப் பாடுவா!” என்று குழந்தைக் கர்வம் ததும்பப் பதில் அளித்துக் கொண்டே, தன் கந்தையால் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ளுகிறான்.

“இங்கே வா, அப்பா. உனக்குப் பசியாக இருக்கும். நான் சாதம் போடறேன். நீ கொல்லைப் பக்கத்துக்குப் போய், அந்தக் குழாயிலே கை காலை அலம்பிக்கொண்டு வா.”

எஜமானி, சிறுவனுக்குச் சாதம் பரிமாறியபொழுது, எஜமானர் அங்கே வருகிறார்.

“பேஷ்! நல்ல வேலை செய்கிறாய் நீ!” என்கிறார் அவர்.

“சரி, பாவம்! இவன் சாப்பிடறபோது இவனைக் கொஞ்சம் பயமுறுத்தாமல் இருங்கோ. அப்புறம் நாம் சாவ தானமாகப் பேசிக்கொள்ளலாம்” என்று சொல்லுகிறான் அம்மா.

அதற்குமேல் எஜமானர் முகத்தைக் கடுகடுத்துக் கொண்டு பேசாமல் திரும்பிப் போய்விடுகிறார்.

சிறுவனின் சாப்பாடு முடிந்துவிட்டது. போகும்பொழுது அவன் மறுபடியும் பங்கஜத்தின் அறைக்குள் ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்க்கிறான்.

“மறுபடியும் பாடட்டுமா?” என்று கேட்டுக்கொண்டு ஜன்னலருகே கொஞ்சம் தயங்கி நிற்கிறான்.

உள்ளிருந்து பதில் ஒன்றும் வரவில்லை. பங்கஜம் அயர்ந்த நித்திரையில் இருக்கிறான்.

“தூங்கிப் போயிட்டாப் போலே இருக்கு. நாளைக்கு மறுபடியும் வருகிறேன்” என்று தனக்குள்ளேயே அவன் சொல்லிக் கொள்ளுகிறான்.

இதற்குள் வசந்தகதவைத் திறந்துகொண்டு எஜமானி கூப்பிடுகிறாள். “பையா! இங்கே வா” என்கிறாள்.

பிறகு அவனுக்கு மூன்று ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு, “இந்தா இதை எடுத்துக் கொண்டுபோய் உன் அம்மாவிடம் கொடு. அவளுக்குச் சுரமாக இருக்கும். தெரிந்ததா? நீ நாளைக்கு அம்மாவை விட்டுவிட்டு வெளியிலே வரவேண்டாம். அம்மாவின் பக்கத்திலேயே இருந்துகொண்டு பார்த்துக்கொள். தெரிந்ததா?” என்கிறாள்.



பையன் ஆச்சரியத்தாலும் ஆனந்தத்தாலும் திணறிய வஞ்சகப் பிரமை அடைந்தவன்போலத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே செல்கிறான்.

இப்பொழுது பங்கஜத்தின் தகப்பனார் அறையிலிருந்து வெளியே வருகிறார்.

“என்ன பைத்தியக்காரி நீ! இப்படி அர்த்தம் இல்லாத காரியம் எல்லாம் செய்யறே!”

அம்மா பதில் கூறாமல் பங்கஜத்தின் அறைக்குள் ஜன் ளல் வழியாகப் பார்க்கிறாள்.

“அதோ பாருங்கோ, பங்கஜம் அங்கே தூங்கிக்கொண் டிருக்காள். அவள் தூங்குகிறாள் என்பதற்காகமட்டும் நான் சொல்லவில்லை, ஆமாம், அவள் அந்தப் பையனுடைய பாட்டைக் கேட்டபோது அவள் முகத்திலே என்ன பிரகா சம் வந்தது, தெரியுமா? அவள் முகமே பளிச்சென்று மலர்ந் தாற்போல் இருந்ததைப் பார்த்தீர்களா? பங்கஜம் படுக்கையில் இப்படிப் படுத்தது முதல் என்னைக்காவது நீங்கள் அவளுடைய முகம் இப்பொழுது பிரசன்னம் அடைந் தது போல் பிரசன்னம் அடைந்ததைப் பார்த்தது உண்டா? இந்த மாதிரியான முகமலர்ச்சி அவளை விட்டுப் போய் இன்றைக்கு எவ்வளவு நாள் ஆகிவிட்டது! என் செல்வத்தை இந்த மாதிரி முகத்துடன் மறுபடியும் பார்ப்பேனா என்று நான் தவித்துக்கொண்டிருந்தது உங்களுக்குத் தெரியுமா? அதெல்லாம் அந்த அகிலாண்டேசுவரிக்கல்லவா தெரியும்?”

குடி க்கு க்குபயமுதங்கலக கிணவாத மலிக க்குபயபு  
குடி க்குபயமுதங்கலக கிணவாத மலிக க்குபயபு  
குடி க்குபயமுதங்கலக கிணவாத மலிக க்குபயபு

குடி க்குபயமுதங்கலக கிணவாத மலிக க்குபயபு  
குடி க்குபயமுதங்கலக கிணவாத மலிக க்குபயபு  
குடி க்குபயமுதங்கலக கிணவாத மலிக க்குபயபு

குடி க்குபயமுதங்கலக கிணவாத மலிக க்குபயபு  
குடி க்குபயமுதங்கலக கிணவாத மலிக க்குபயபு  
குடி க்குபயமுதங்கலக கிணவாத மலிக க்குபயபு

## பொன் வளையல்

‘என்ன பிரமாதம்? அப்படியென்ன நான் செய்து விட்டேன்? கண்ணகி கோவலனுக்குச் சிலம்பைத் தரவி லையா வித்துட்டு வரத்துக்கு?’

இவ்வாறு காமாக்ஷி, தன் கணவன் சுந்திரத்திடம் சொல் லிக்கொண் டிருந்தாள். அவர்களுக்கு இப்பொழுது மிகுதி யான தரித்திர தசை, நாள்தோறும் அவர்களுக்குச் சாப் பாட்டிற்கு வழி, பொழுது விடிந்த பிறகுதான் தெரிய வேண்டும்.

“இந்தாங்கோ, என் வளையலை எடுத்துண்டு போய் வித் தூட்டு வாங்கோ. அதில் வருகிற பணம் இருக்கிறவரைக்கும் பார்த்துப்போம்; ஏதாவது வேலையும் தேடுவோம்; அப்புறம் ஸ்வாமி வழிவிடுவார்.”

## பொன் வளையல்

இப்படிச் கூறிய காமாக்ஷி அவன்புறமாகத் தன் இரு கைகளையும் நீட்டினாள். அவற்றில் கைக்கு ஒன்றுவீதம் இரு தங்க வளையல்கள் கலகலப்பின்றி ஏக்கம் பிடித்தவைபோல் அமர்ந்திருந்தன.

கனிவு ததும்பும் பார்வையுடன் சுந்தரம், அவள் நீட்டியிருந்த மெல்லிய கைகளையும் அவற்றில் திகழ்ந்த தனி வளையல்களையும் பார்த்தான். அவ் வளையல்களை என்றைக்காவது விற்றுத்தான் ஆகவேண்டும் என்பதை அவன் நன்கு உணர்ந்தவன். என்றாலும் அவ்விஷயத்தைக் காமாக்ஷியே பிரஸ்தாபிக்கத் தொடங்கியது அவன் மனத்தை உருக்கிவிட்டது. காமாக்ஷியின் வார்த்தைகளால் அவ் வளையல்களின் நித்திய மௌனம் ஒரு கணத்தில் கலைந்துவிட்டது. சுந்தரம் மோகமுற்றவன்போல் அவளை நோக்கியவாறே இருந்தான்.

“ஏன் இப்படி வெறுமனே இருக்கேள்? சந்தேகமாக இருந்தால், நானே கழட்டிக் கொடுக்கிறேன்” என்று சொன்ன காமாக்ஷி, தனது வலக் கையால் இடப் புறத்தின் வளையலைக் கழற்றத் தொடங்கினாள்.

“ஏன் இவ்வளவு அவசரம்?” என்று கூறியவாறு, சுந்தரம் அவளுடைய வலக்கையைச் சட்டென்று பிடித்துக்கொண்டான்.

“பொன்னைச் சாப்பிட முடியாதே!” என்றாள் அவள், ஒரு புன்சிரிப்புடன். மனம் சாதாரணமாக அவ்வளவு அன்பு மயமாகக் கருணைமயமாக இருக்கிறதே இல்லை. ஆனால் சிற்சில சமயங்களில் அன்பு, என்றும் இல்லாத வேகத்துடன் மனத்தில் பொங்கத் தொடங்கிவிடுகிறது. அவ்வித நிலையில் இப்பொழுது இருந்தாள் காமாக்ஷி.

“அது இல்லை காம! நானே கழட்டுகிறேன்” என்றான் சுந்தரம்.

காமாக்ஷியின் இதழ்களில் மலர்ந்த புன்னகையை அவன், தான் தொடங்கிய வேலையிலுள்ள சிரத்தையில் கவனிக்க

வில்லை. அவளுடைய வலக்கரத்தை ஒரு மலர் மாலை போல் தனது கையில் நிறுத்தி வளையலைக் கழற்றத் தொடங்கினான்.

திடீரென்று அவளுடைய கையை இறுகப் பிடித்து, அவளுடைய கண்களை ஆழ்ந்து நோக்கியவனாக, “காமாக்ஷி, என்மீது உனக்கு ஒரு வருத்தமும் இல்லையே?” என்று.

“ஏன் அப்படிச் சொல்லறேன்?” என்று கேட்டாள் காமாக்ஷி.

அவனுக்குச் சட்டென்று வெகுநாள் முன் நடந்த விஷயம் ஒன்று ஞாபகத்திற்கு வந்ததுதான் அவன் கேட்ட கேள்விக்குக் காரணம்.

## 2

ஞாபகம் மாயாருபமானது. தவிக்கும் மனத்தை எப்பொழுது வாட்டலாம் என்பது அதற்கு நன்றாகத் தெரியும். தனக்குத் தகுந்த தருணம், சந்தர்ப்பம், மனநிலை எல்லாவற்றையும் அறிந்து அது மர்ம ஸ்தானத்தைப் பார்த்தே அடிக்கும்.

ஒரு விஷயம் சுந்தரத்தினுடைய ஞாபகத்திற்கு இப்பொழுது வந்தது. அக்கணம் வரையிலும் அது முற்றும் மறைந்ததாகவே இருந்த ஒரு சிறு நிகழ்ச்சி. இப்பொழுது அது நினைவுக்கு வரும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. என்ன விந்தை! ஒருவன் திக்கற்றவனாக இருக்கும்பொழுது அவனுடைய வாழ்நாட்களில் நடந்தவை என்றுகூட மறந்திருந்த பல விஷயங்கள் அவன் திக்கற்றிருப்பதனாலேயே அவனுடைய மனத்தில் புனர் ஜன்மம் எடுத்து, அவனைக் கலக்குகின்றன.

அச்சம்பவம் பல வருஷங்களுக்கு முன்—அவர்களுக்கு விவாகம் நடைபெறுவதற்கு முன்னமேயே—நடந்த விஷயம்.

## பொன் வளையல்

அப்பொழுது அவன் ஒரு சிறு பையன்; அவள் ஒரு சிறு பெண். அவர்களுக்குள் ஏதோ ஒரு விளையாட்டுச் சாமானின் பொருட்டு நடந்த சண்டை அது. விளையாட்டுச் சாமான் என்ன என்று அவனுக்கு இப்போது ஞாபகமில்லை. ஆயினும் அச் சண்டையும் அதன் விளைவும் அவனுக்கு இச் சமயம் நினைவுக்கு வந்தன. அதுவும் வேண்டுமானதை மாத்திரம் பொறுக்கிக்கொள்ளும் ஞாபகத்தின் தந்திரம் போலும்! அச் சாமானைக் காமாட்சி தன் கையில் வைத்திருந்தாள். அதை அவன் தனக்கு வேண்டுமென்று விரும்பினான்; அவள் தரவில்லை; அவன் மிரட்டினான்; அதற்கும் அவள் பயப்படவில்லை. அவனுடைய அட்டஹாஸம் எல்லாம் வீணாகவே அவனுடைய முரட்டுத்தனம் அதிகரித்தது. அவள் அச் சாமானைக் கையில் இறுக்கி மூடி வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவன் ஆத்திரத்துடன் அவளுடைய கையைப் பிடித்து முறுக்கி அதைப் பலவந்தமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள யத்தனித்தான். அவளும் வேசில் விடவில்லை. வெகு உறுதியாகத்தான் அவளை எதிர்த்து நின்றாள். கடைசியில்—பட்!-- அவளுடைய வலது கையிலிருந்த கண்ணாடி வளையல், அவனுடைய முரட்டுப் பிடியில் உடைந்தது! ஆமாம், அப்பொழுதும் அவளுடைய கையில் இருந்த வளையல் ஒன்றே ஒன்றுதான். எதிர்பாராமல் வளையல் உடைந்துவிடவே அவளுடைய உறுதி திடீரென்று விண்டது. விழி நீர், அவளுடைய பெண் இருதயத்தைக் கண்களில் பிரதிபலிக்கச் செய்தது. அவளுடைய கண்ணீரைப் பார்த்தவுடன் அம்மூர்க்கனுடைய வெறி இன்னும் அதிகமாகவே அவன் வேண்டுமென்றே அவளுடைய மறு கையிலிருந்த வளையலையும் உடைத்துவிட்டான். ஆம் வேண்டுமென்றேதான் அவன் அதை உடைத்தான். உடனே அவளுடைய கண்களில் மள மளவென்று ஜலம் பெருகத் தொடங்கிவிட்டது. அவள், தன் கையிலிருந்த விளையாட்டுச் சாமானைத் தூர எறிந்துவிட்டுப்

பெண்மை இயல்புக்கு ஏற்றபடி தன்னுடைய பழியைச் சாதித்துக்கொண்டாள்.

“இதை வேணுமானா எடுத்துண்டு போயேண்டா, தடியா! ஏண்டா என் வளையை ஒடச்சே? விளையாட்டுச் சாமான் வேணும்னாக்க என் வளையை அப்படி ஒடைக்கணுமோடா? அதை நீயே எடுத்துண்டு போ! எனக்கு ஒண்ணும் வேண்டாம் அது!”

முற்றும் மறந்திருந்த மேற்படி சம்பவம் இப்பொழுது சுந்தரத்துக்கு ஞாபகம் வந்தது. அது அற்ப விஷயம்; கல்யாணமான பிறகு இதர காலங்களில் நினைவுக்கு வந்திருந்தால் அதைக் குறித்து இருவரும் சேர்ந்து ஒருமனத்துடனே சிரித்திருக்கலாம். ஆனால் ஏனோ அது அவ்விதமாக நேரவில்லை. இப்பொழுதுதான் அது நினைவுக்கு வந்தது. அந்த நினைவினால் அவனுக்கு இப்பொழுது ஏற்பட்டது வெறும் குதூகலச் சிரிப்பல்ல; சிரிப்பைக் காட்டிலும் ஆழ்ந்த, வார்த்தையற்ற வேறோர் உணர்ச்சி. அதுதான் ஞாபகத்தின் விந்தை போலும்!

3

“காமாக்ஷி! என்மீது உனக்கு வருத்தம் இல்லையே?” என்று அவள் கையைப் பிடித்தவாறு மறுபடியும் கேட்டான் சுந்தரம்.

“எதுக்காக வருத்தம்?”

“நான் உன் கண்ணாடி வளையல்களை உடைத்தது உனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா?”

“இருக்கிறது; அதனால் இப்போ என்ன வந்துடுத்து?”

காமாக்ஷி, முன்னிருந்த மனநிலையில் சுந்தரம் இப்பொழுது இருந்தான். அவனுடைய உள்ளத்தில் என்றும் இல்லாத வேகத்துடன் அன்பு, புயற்காற்றுப்போல் அடித்



துக்கொண் டிருந்தது. அவனுடைய இருதயத்தில் கருணை என்னும் ஊற்றுப் பெருகி அவன் கூறிய ஒவ்வொரு மொழியிலும் பாய்ந்தது.

“காமாக்ஷி, என்ன விந்தை இது! முன் நிகழ்ந்ததேதான் இப்பொழுதும் வேறு விதத்தில் நடக்கிறது! அப்பொழுது காரணம் இ ல் லா ம ல் முரட்டுத்தனமாக உன்னுடைய கண்ணாடி வளையல்களை உடைத்தேன். இப்பொழுது திக்கில் லாமல்—பணத்தின் பொருட்டு—உன் தங்க வளையல்களை விற்கிறேன். ஆனால் இரண்டுக்கும் வித்தியாசம் என்ன? ஒண்ணுமில்லை. நான் எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியாகத் தான் இருக்கிறேன். அப்பொழுது சிறு பிள்ளைத்தனம்; அவ் வளவுதான். ஆனால் நீயோ—அப்பொழுது சிறு பெண்ணு யிருந்த போதும் சரி. இப்பொழுது பெரியவளாக இருக்கும் போதும் சரி—ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கிறாய்; என் னிடம் அதே அன்புடன்தான் இருக்கிறாய்; அதே பொன் இருதயத்துடன்தான் இருக்கிறாய்!”

ஒரு நாள் நிகழ்ச்சிகள்

# ஒரு நாள் நிகழ்ச்சிகள்

அன்று பொழுது விடிந்ததிலிருந்து பார்வதியின் தொல்லைகள் தொடங்கின. அவளுக்கும் அவளுடைய அக முடையானுக்கும் அன்று கலகம் விளைவிக்கவேண்டும் என்றே கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு சூரியன் உதித்தான் போலும்.

சமாசாரம்: காலையில் ஏற்பட்ட பங்களுர்ப் பட்டுப் புடைவையின் பிரச்சனையிலிருந்து ஆரம்பமாயிற்று.

“இந்தாங்கோ” என்று அவனுக்குக் காலைக் காபியைக் கொடுத்தபொழுது பார்வதி ஆரம்பித்தாள்: “என்னை ஏமாற்றுவதுதான் உங்களுக்கு வழக்கமாகப் போய் விட்டதே. நான் ரெண்டு நாளாக உங்களைக் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கேனோ இல்லையோ?”

சேகரனிடமிருந்து பதில் வராமல் இருக்கவே, அவள்  
சுன ஸ்வரத்தில் தொடங்கினாள்: “கட்டிக்கொள்வதற்

## பொன் வளையல்

கென்று ஒரு சீரான புடைவைதான் இந்த வீட்டில் இருக்கா?"

அதற்குப் பதில் சேகரனிடமிருந்து ஒரு புன்சிரிப்புத் தான். அதைக் காண எவளுக்குத்தான் ஆத்திரம் பொங்காது? அது போதாதென்று, சேகரன் காபியில் ஒரு வாய் அருந்திவிட்டு, "என்ன, இந்த வீட்டிலே, குடிக்கும்படி நல்ல காபி உண்டா?" என்றான்.

"வேண்டாம்னுக் காபியைக் கிணத்திலே கொட்டுங்களேன்!" என்று கோபத்துடன் கூறினாள் பார்வதி, "முந்தாநாள் முதல் நான் உங்களைக் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கேன். உங்களுக்கு எல்லாம் சிரிப்பும் வேடிக்கையுமாகத்தான் இருக்கு. இன்னிக்கு நான் எங்கள் கிளப்புக்கு எதைப் போட்டுக்கொண்டு போகிறதோ? இன்னிக்கு, அதுவும் வருஷ முடிவு நாளாச்சே! சரி, நான் போகாமலேயே இருந்துடறேன். அப்போ சுலோசனா, சரோஜா, லீலா எல்லாரும் என்ன சொல்வாளோ? 'அந்தப் பார்வதியின் அகமுடையான் இருக்காரே' என்றுதானே சொல்லுவார்கள்? கிடக்கட்டும்; அவா இங்கே என்னைப் பார்க்கறதுக்கு வந்தாக்கே, நானென்ன அவாளுக்குச் சொல்லறது? 'கட்டிண்டு வரப் புடைவை இல்லை'ன்னு சொல்லட்டுமா?"

பார்வதி இஷ்டப்பட்டிருந்த புடைவை, சேகரனுடைய வரும்படிக்குக் கொஞ்சம் விலை உயர்ந்ததுதான். ஆயினும் அதை அவளுக்கு வாங்கிக் கொடுத்து, அவளைத் திருப்தி செய்ய வேண்டும் என்று அவன் ஏற்கனவே முடிவு செய்து விட்டான். இருந்தபோதிலும் காலங்கழிக்க ஏதேனும் பேச்சு வார்த்தை வேண்டுமே என்று, அவன் அவளைக் கொஞ்சம் வேடிக்கை செய்யத் தொடங்கினான்.

"அவா இங்கே வருவாளா? நான் உனக்குப் புடைவை வாங்கித் தராதே, உங்க சுலோசனா முதலிய எல்லார் முகத்

திலேயும் எப்படி முழிக்கிறது? பேசாமல் உனக்குப் புடைவையை வாங்கிக் கொடுத்துவிடவேண்டியதுதான்.”

“சரி, நான் என்ன சொன்னாலும் உங்களுக்கு வேடிக்கை தான். சொல்லுவதைக் கொஞ்சமாவது ஆதரவோடு கேட்டால்தானே. சரி. நான் இனிமே ஆதரவுள்ளவாளிடம் போய் எனக்கு வேண்டியதைக் கேட்டுக்கொள்ளேன். இன்னிக்கே எங்க அம்மா வீட்டுக்குப் போய்விடறேன். அதிலே உங்களுக்குத் திருப்திதானே?”

“ஐயையோ! நீ போய்விட்டாக்க, நான் அப்புறம் உன் சிநேகிதிகள் முகத்திலே எப்படி முழிக்க முடியும்? அப்படி ஒண்ணும் செய்துவிடாதே! அதோட, இன்னிக்கு உங்களுடைய கிளப்பின் வருஷ முடிவு நாளாச்சே; அதுக்கு நீ போகவேண்டாமா?”

“உங்களுக்குக்கூட அது வித்தியாசம் ஏதாவது பண்ணறதா என்ன? சரி சரி, நான் போயிட்டு வரேன்.”

“அட பாவமே! அப்போ, அந்தப் புடைவையை உன் அம்மாவையே வாங்கித்தரச் சொல்லு. அந்தப் புடைவை இல்லாமல் நீ திரும்பி வந்தாக்கே நீ மறுபடியும், அம்மா வீட்டுக்குப் போறேன்னு கிளம்பவேண்டி இருக்கலாம். அது உங்க அம்மாவுக்குச் சௌகரியோ யிருக்குமோ? இருக்காதோ?”

“அதென்ன அப்படிப் பேசறேள்? எங்க அம்மா உங்களைப்போலேயா? ஒரு புடைவை வாங்கித் தரத்துக்கு இவ்வளவு மீன மேஷம் பாக்கிறதுக்கு?” என்றவாறு பார்வதி சட்டென்று முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டாள். அவளுடைய விரைவான அந்தச் சலனத்தைப் பார்த்ததும் சேகரனுக்கு மனத்தில் சுருக்கென்று தைத்தது. அவளுடைய முகம் திரும்பியிருந்தபோதிலும் அவளுடைய கண்கள் நீரால் நிரம்ப ஆரம்பித்துவிட்டன என்பதை அவன்

## பொன் வளையல்

உணர்ந்தான். ‘விளையாட்டில் எல்லையைக் கடந்துவிட்டோம்’ என்று எண்ணிப் பச்சாத்தாபம் அடைந்தான்.

“கோபிக்காதே, பார்வதி” என்று சேகரன், தன்னுடைய கையால் அவளைத் தன்னருகில் இழுத்தவனாகச் சமாதானம் செய்யத் தொடங்கினான். “நான் விளையாட்டில் ரொம்ப தூரந்தான் போய்விட்டேன். இருந்தாலும் அதனால் இப்போ என்ன வந்துடுத்து? உன் இஷ்டப்படியே அந்தப் புடைவையை வாங்கிவிடலாமே. நான் விளையாட்டுத்தனத்தில் அசட்டையார்க இருந்ததை நீ அதிகமாகப் பொருட்படுத்தக்கூடாது” என்றான்.

“ஆமாம்; அந்தப் புடைவை இப்போது யாருக்கு வேணும்?” என்று அழுத்தலாகப் பதிலளித்தாள் பார்வதி. “இவ்வளவு கெஞ்சிக் கூத்தாடிய பிறகு ஒண்ணுமில்லை, ஒரு புடைவைக்காகவா இவ்வளவு தூரம் தொண்டை போகக் கெஞ்சவேண்டும்? அடியம்மா! இவ்வளவு வார்த்தைகள் இல்லாதபடி, முன்னமேயே அந்தப் பாழும் புடைவையை வாங்கித் தந்திருக்கக்கூடாதா?”

சேகரன் திடுக்குற்றான். “என்ன பார்வதி, நீகூட இப்படிப் பேசறயே! நான்தான் அதெல்லாம் விளையாட்டுடென்று சொல்லிவிட்டேனே!”

“சரி, உங்க விளையாட்டைத்தான் முழுக்க முடித்து விடுங்களேன்.”

சேகரன் அவளை எவ்வளவு சமாதானப்படுத்த முயன்றும் அவள் சற்றும் இணங்கவில்லை. ஜவுளிக்கடைக்குப் போகலாமென்று அவன் அவளை அழைத்துங்கூட, அவள், “புடைவை வேண்டவே வேண்டாம்” என்று மறுத்து விட்டாள். எதிர்பாராமல் அவள் ஏன் இப்படித் திடீரென்று முரணாகி விட்டாள் என்று அவன் திகைப்படைந்தான். புடைவையைப்பற்றிப் பேச்சே எடுக்கவேண்டாம்

என்று அவள், அவனிடம் திட்டமாகக் கூறிவிட்டாள். அதற்குமேல் அவனால் ஒன்றும் பேசமுடியவில்லை.

காலை முழுவதும் அவள் கலகலப்பின்று இருந்தாளே யொழிய, அவனிடம் வேறொரு மாறுதலும் தென்பட வில்லை. எப்பொழுதும்போல் வீட்டு வேலைகளைக் கவனித்தாள்; மனத்தில் தாங்கல் இருந்ததாகக் காட்டிக்கொள்ளவே இல்லை.

சாப்பாட்டு வேளையில் சேகரன் மறுபடியும் சாதாரியமாகப் புடைவையைப்பற்றிப் பேச்செடுத்தான். ஆனால் அவளுடைய பிடிவாதம் அப்பொழுதும் அவளை விட்டு அகன்றதாக இல்லை.

“நான் இன்னிக்கு எங்கள் கிளப்புக் கச்சேரிக்குப் போகப் போகிறதில்லை” என்றுள் அவள் தீர்மானத்துடன்.

“உனக்கேன் என்மீது இவ்வளவு கோபம்? நானென்ன அவ்வளவு பெரிய குற்றமா செய்துவிட்டேன்? புடைவை வாங்கித்தர மறுத்தேனா? இல்லையே. கொஞ்சம் வேடிக்கை செய்ததற்குள்ளாகவா இவ்வளவு கோபம் உனக்கு?”

“நான்தான் அப்பவே சொன்னேனே, உங்கள் வேடிகையை முழுதும் முடித்துவிட்டத்தான் உங்களுக்கு நான் இப்போ வழி செய்யறேன்.”

“ஆனாலும் பார்வதி, நான் தவறு என்று ஒப்புக் கொண்ட பிறகு, நீ இன்னும் இப்படி என் மனசை அறியாமல் பேசக்கூடாது.”

“நீங்கள் மாத்திரம் என் மனசை ரொம்பத் தெரிஞ்சுண்டார்களோ? உங்களால்தானே நான் இன்னிக்கு எங்கள் கச்சேரிக்குப் போகமுடியவில்லை.”

“அதெப்படி இருக்க முடியும்? நான்தான், ‘போ, போ’ என்கிறேனே?”



பொன் வளையல்

“ஓஹோ! அதாவது, நீங்கள், ‘போகாதே’ என்றால் நான் போகக்கூடாது. அடுத்த நிமிஷம், ‘போ’ என்றால் உடனே போகத் தயாராகவேண்டும். அழகாயிருக்கு இது. நான் ஒண்ணும் பேர்கப்போறதில்லை! அதுவும் உங்களாலே தான் நான் போகாமல் இருக்கிறேன்.”

அதற்குமேல் அவளைச் சமரசம் செய்வது முடியாத காரிய மென்பதைச் சேகரன் கண்டுகொண்டான். அவள் மனத்தில் என்றைக்கும் இல்லாமல் இன்றைக்குத் திடீரென்று எப்படி இந்த மாறுதல் உண்டாயிருக்கக் கூடும் என்பது அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. எவ்வளவு எடுத்துக் கூறியும் அவள் கேட்கவே இல்லை. ‘புடைவையும் வேண்டாம்; எங்கள் கச்சேரிக்கும் நான் போகப் போகிறதில்லை’ என்று அவள் வார்த்தைக்கு இடமின்றிக் கூறிவிட்டாள்.

கடைசியில் சேகரன், ஆபீஸுக்குக் கிளம்பினான். அச் சமயம் அவளும் எங்கேயோ செல்வதற்கு ஆயத்தமாக இருப்பதைக் கண்டான்.

“எங்கே போகப் போறே, பார்வதி?”

அவள் பதிலளிக்கவில்லை.

“உன் அம்மா வீட்டுக்கா?” என்று தன்னையும் அறியாமல் கொஞ்சம் விஷமமாகக் கேட்டான் சேகரன். முதலில் தன்மீது வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோதிலும் அவன், பிறகு அவளுடைய பிடிவாதத்தைக் கண்டு சற்று மனக்கசப் புற்றிருந்தான்.

“உங்களுடைய இஷ்டம் கடைசியில் வெளியிலே வந்துடுத்தாக்கும்! ஆனால் நான் போவது அங்கில்லை” என்றாள் அவள் அமைதியுடன்.

“கொஞ்சம் நிதானமாக இரு, பார்வதி. ஏன் இப்படிப் பேசுகிறாய்?”

“நான் என் சினேகிதி வீட்டுக்குப் போறேன்—ராஜி வீட்டுக்கு.”

“எப்போ திரும்பி வருவே?”

“எனக்கே தெரியாது; முக்கால்வாசியும் நாழியாகும்.”

ஒரு நிமிஷம் சேகரன் மௌனமாக இருந்தான். பிறகு ஆரம்பித்தான். “இதோ பார், பார்வதி. நீயோ இப்போ வெளியிலே போறத்துக்குத் தயாராயிருக்கே. நாம் ஏன் இப்போ போய் அந்தப் புடைவையை வாங்கக்கூடாது?”

“ஆமாம்; வாங்கக்கூடாது. எனக்கு என் சினேகிதி வீட்டுக்குப் போகணும். அவள் காத்துக்கொண்டிருப்பாள்.”

“அதொண்ணும் அவ்வளவு அவசரமில்லை. அவளென்ன உனக்காக ஓர் அரைமணிகூடக் காத்திருக்க மாட்டாளா? அதுவும் உனக்கு ஒரு புடைவை வாங்கறத்துக்காக என்றால்?”

“நான் அவளைக் காக்க வைக்கமாட்டேனே!”

“சரி, அப்படியிருந்தால், நீ அவள் வீட்டுக்குப் போ. நான் மாத்திரம் கடைக்குப் போய் அந்தப் புடைவையை உனக்காக வாங்கிக்கொண்டு வரேன்.”

“இதென்ன? என்னை வேசில் விடமாட்டேன் என்கிறீர்களே! வேண்டாம், வேண்டாம், வேண்டாம் என்றாலும் கேட்கக்கூடாதா? இதேது கஷ்டமாயிருக்கு! அந்தப் புடைவையை வாங்கி நீங்களே பூஜை பண்ணுதானா, வாங்கிக் கோங்கோ, எனக்கு ஆகஸ்பைமல்லே.”

இம்மாதிரியாகச் சேகரன் மறுபடியும் தோல்வி யடைந்தான். ஆனால் கடைசியில் வேறொரு முறையைக் கையாள்வாம் என்று அவன் தீர்மானித்தான். அதாவது: அவள் பிடிவாதத்திற்கு ஒளிவு செய்யாமல் தணிந்துபோவது; அதே சமயம் அவளிடம் சமரசம் கோருவது.

பொன் வளையல்

“சரி, நீ இப்படி ஒரேயடியாகக் கிளப்புக்குப் போகப் போகிற தில்லை யென்று சாதிப்பதால், நான் அந்தப் பேச்சை இத்தோடு விட்டுவிடுகிறேன். ஆனால் இன்னிக்குச் சாயங்காலம் என்ன பண்ணச் சொல்லறாய்? சினிமாவுக்கும் போகலாமா?”

அவள் சிறிது யோசனையில் இருப்பதாகத் தோன்றியது.

“ஆபீஸிலிருந்து சீக்கிரம் வந்துடறேன். என்ன, போகலாமா?”

“எதுக்குப் போறது?” என்றாள் அவள். அந்தத் தொனியில் சமரசம் கூடுவதுபோல் சேகரனுக்குத் தோன்றிற்று.

“பாக்கிய சக்ரத்துக்கு” என்றான் சேகரன், ஆவலுடனும் துரிதமாகவும்.

“ச்சே! யார் அதுக்குப் போவா? எனக்கென்ன ஹிந்தி தெரியுமா? அதுலே எனக்கென்ன புரியப்போறது?”

அதுவும் எதிர்பாராததுதான். அந்தப் படத்திற்குப் பதிலாக அவன் வேறெதையாவது கூறியிருக்கக்கூடாதா? என்ன ஆலோசனையின்மை!

“சரி, நீ இஷ்டப்படுவது எதுக்கு வேண்மானாலும் போகலாம், சரியா?”

“அதெல்லாம் நீங்கள் ஆபீஸிலிருந்து வந்தப்புறம் யோசித்துக்கொள்ளலாமே?”

கடைசியில் சேகரன் சுற்றுத் தெளிந்த மனத்துடன் ஆபீஸுக்குச் சென்றான். அவள் அவ்வளவு பிடிவாதமாக இருந்தபோதிலும் தன்னால் அவள் மாதர் கிளப்பிச் வருஷாந்திரக் கச்சேரிக்குப் போகவில்லை என்பது அவனுக்குச் சிறிது கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது.

சேகரன், ஆபீஸுக்குச் சென்றவுடன் பார்வதியும் தன் தோழியின் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள்.

பார்வதி, ராஜியின் வீட்டு யேழியைக் கடந்து சென்றபொழுது, பக்கத்தறையில் ராஜியினுடைய கணவர் ஒரு கட்டிவில் படுத்திருப்பதைக் கண்டாள்.

‘எங்கே போனாலும் சனி நம்மை விடமாட்டேன் என்கிறதே’ என்று அவள் எண்ணினாள். ‘ராஜியுடனாவது கொஞ்ச நேரம் பொழுதுபோக்காகப் பேசிவிட்டு, எல்லாவற்றையும் மறக்கலாம் என்று வந்தால் இங்கேயும் ஒரு சங்கடம்! அவர் ஏன் இன்னிக்கு ஆபீஸுக்குப் போகாமல் வீட்டில் உட்கார்த்துகொண்டிருக்கிறார்? நாள் முழுவதும் நமக்குப் பொழுது போக்குக் கிடைக்குமோ என்றால் அதையுங்காணோம்! எங்கேயும் நம் அதிர்ஷ்டந்தான் காத்திருக்கிறது!’

இரு சிநேகிதிகளுடைய குசலோபரியும் முடிவுற்றவுடன் ராஜி, பார்வதியிடம் முதல் முதலாகத் தெரிவித்தது தன்னுடைய கணவரைப் பற்றித்தான். அவர் சென்ற சில நாட்களாகச் சுரமாக இருந்ததாகவும் முதலில் அவருடைய நிலை அபாயகரமாக இருந்து, பிறகு தெய்வாதீனமாக அவர் மெல்ல மெல்லக் குணப்பட்டுத் தற்சமயம் தேறிவருகிறார் என்றும் பார்வதிக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இதற்குமேல் வேண்டாதது மற்றொன்றும் பார்வதியைத் துன்புறுத்திற்று. அதுதான் ராஜியின் மாமியாருடைய சத்தம், ஆனால் சத்தம் நிறைந்த, முடிவில்லாத அதைப் பாட்டிப் பேச்சு. அவள் வயதில் முதிர்ந்தவள்தான்; ஆனால் அவளுடைய பேச்சில் இருந்து அனுமானித்தால் அவள் அதற்குமேலும் முதிர்ந்திருக்கவேண்டும்; அதாவது புத்தியே உங்கிவிடும் காலம் வரையில். முற்றி இருக்க வேண்டும்.

‘எனக்குத் தெரியுமே; அந்தப் பிள்ளையாண்டா னுடைய சுரமெல்லாம் ஒரு பிசாசின் வேலைதான். ஆனால்

## பொன் வளையல்

நான் சொல்வதை யார் இங்கே கேக்கரு?" என்று தன் தலையை ஆட்டிக்கொண்டும் கண்களைத் திருகிக்கொண்டும் முகத்தைக் கோணிக்கொண்டும் ஒரு பிரசங்கத்தை ஆரம்பித்தாள் அக்கூனி.

‘இந்த விகாரமெல்லாம் எதுக்காகச் செய்துகொள்ள ணுமோ?’ என்று நினைத்தாள் பார்வதி.

“இன்னிக்குக்கூட மனையாளத்திலே சொல்லறா—குட்டிச் சாத்தானும் சங்கிலிக் கறுப்பனும். அவாளுக்கு இதைப் பத்தி நிறையத்தான் தெரியறது. இங்கே பட்டணத்திலே தான் மருந்து மருந்து மருந்துன்னு அடிச்சுக்கரு. மருந்தைச் சாப்பிட்டு வாழல்லையா இவா! மந்திரிக்கணும்னா யாரு கேக்கரு இப்போ? நான்தான் முதல்லே பிடிச்ச இந்தச் சுரம் பிசாகனாலே’ன்னு சொல்றேன்.”

‘உன்னைக்கூடப் பிசாக பிடிச்சண்டு டுத்தா?’ என்று அவனைப்பற்றித் தனக்குள் கேட்டுக்கொண்டாள் பார்வதி; ‘ஏன் இப்படிப் பிசாகபோல ஓயாமல் பேசிக் காதைத் துளைக்கறே?’

“அதுதான் நான் சொன்னேனே: இங்கே ஒத்தருக்கும் மருந்தைத் தவிர வேறு எதுவும் தெரியாது. மருந்து, மருந்து, மருந்து, அவ்வளவுதான் இங்கே; அப்பா வேங்கடா சலபதி! நல்ல வேளையாக நான் இந்தப் பிள்ளையினுடைய சுரக்காலத்துலே இங்கே வந்து சேர்ந்தேனே!”

‘ஏன், “அப்பா சங்கிலிக் கறுப்பன்னு” கூப்படக் கூடாது?’ என்று எண்ணினாள் பார்வதி.

“நான் இங்கே யில்லாதெ போயிருந்தா, அந்தப் பிள்ளைக்கு என்ன ஆயிருக்குமோ? யார் கண்டா? பிசாக மாதிரியாப் பிடிச்சிண்டதே சுரம்; அது அவனை அப்படியே தின்னிருக்குமே!”

“அப்படியாகாதெ இருக்கும்படி நீங்க என்ன செய்தேன்?” என்று தன்னையும் அறியாமல் சற்றுப் பதற்றத்துடன் கேட்டு விட்டாள் பார்வதி.

“என்னவா? அதுதான், ராஜியைத் தினம் கோவிலுக்கு அனுப்பறேனே! என்னடி கேள்வி இது? ராஜிதான் கார்த்தாலேயும் சாயங்காலமுமா அவனுக்காகக் கோவிலுக்குப் போயிட்டு வராளே!”

இதற்குப் பார்வதி மௌனம் சாதித்தாள்.

“அடியம்மா! இந்தக் காலத்துலே, சிறிசுகளுக்கெல்லாம் மட்டு மரியாதை யென்கிறதே இல்லை. நண்டு சிண்டு முதல், நேத்திக்குப் பிறந்த குழந்தை முதல், எல்லாரும் இப்படியே பேச ஆரம்பிச்சுட்டா!”

“அது கிடக்கட்டும்” என்று பார்வதி சாதுரியமாகக் கிழவியினுடைய பேச்சைக் காதில் போட்டுக்கொள்ளாமல் கூறினாள். “பிசாசை ஓட்டறத்துக்கு மாந்திரிகனையின்னா கூப்பிடணும்? மலையாளத்துலே அப்படித்தானே செய்யறா? நீங்க அப்படிச் செய்யாமே பிசாசை ஓட்டறத்துக்குக் கோவில் சாமியைக் கூப்பிட்டாக்க, அது என்ன செய்யும்?”

“என்ன!” என்று அக்கிழவி ஆசீர்வாத மொழிகளைக் கூறினாள். அவள், தானே சிருஷ்டித்த ஏதோ ஒரு பிசாசினால் ஆட்டப்பட்டவள்போல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொள்ள அவளுடைய சுருங்கிய முகத்தில் இன்னும் பல கோடுகள் தோன்ற, அவள் ஒரு விசித்திர முதுமைக் காட்சியை அளித்தாள்.

நல்ல காலமாக அவளுடைய பேச்சு, அதன் பிறகு குறைய ஆரம்பித்தது. ஆயினும் அவளருகில் இருப்பதே பார்வதிக்கு முள்ளின்மேல் இருப்பது போலத் தோன்றிற்று. அதனால் முடிவில் சாயங்காலம் நான்கு மணிக்கு ராஜியுடன்



## பொன் வளையல்

கோவிலுக்குச் செல்ல வீட்டைவிட்டு அகன்றபொழுது பார்வதிக்குச் சற்று மன நிம்மதியாகத்தான் இருந்தது.

“ராஜி, உன் அகமுடையானுக்காக நீயே பிரார்த்தனை பண்ணறது ரொம்ப நல்லது. உன் மாமியாரைப்போல் ஒருத்தி இதைப் பண்ணுதே இருக்கறதே தேவலை” என்றாள் பார்வதி, அவர்கள் இருவரும் வீட்டை விட்டுச் செல்லு கையில்.

இதன் பிறகு, கோவிலுக்குப் போகும் வழியில், தோழி கள் இருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. ஏனெனில் பார்வதி, சிந்தனையில் ஆழத் தொடங்கினாள். அச்சமயம் மணி நாலு ஆகிவிட்டது; அவள் அகத்துக்காரர் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்திருப்பார்; அவளைக் காணாமல் காத்துக்கொண்டிருப் பார். ஆனால் அவளுக்கு இப்பொழுது வீட்டிற்குத் திரும்பிச் செல்ல இஷ்டமில்லை. போனால் அவர் பழைய கதையை ஆரம்பித்துவிடுவார்; அவள் கிளப்பிற்காவது சினிமாவிற் காவது போக நேரிடும். அவள் இஷ்டப்படியே அவள் நடக்க முடியும் என்பது உண்மையே. ஆயினும் அவள் தன்னுடைய மன மெலிவை உணர்ந்தவள். அகத்துக்காரருடைய இச்சக வார்த்தைகளை அவளால் வெகு நேரம் தட்டிக் கழிக்க முடி யாது; கடைசியில் அவர் இஷ்டப்படியே போகத்தான் நேரிடும்.

ஆனால் விஷயத்தை இப்படி முடித்துவிட அவள் விரும்ப வில்லை. அவரை அவருடைய அசட்டைக்காகத் தண்டித்தே தீரவேண்டும் என்று அவள் தன் மனத்தில் உறுதி செய்து கொண்டாள். அதற்காகத் தன் கிளப்பின் வருஷாந்தரக் கச் சேரிக்குப் போகாமல் இருப்பதே அவருக்கு ஏற்ற தண்டனை யென்ற முடிவுக்கு வந்தாள். தான் போகாமல் இருந்தால் அவர் அதை என்றும் மறக்கமாட்டார் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். இக்காரணத்தினால் அவள், தன் வீட்டிற்கு இப்

பொழுது திரும்பிப் போகக்கூடாதென்று முடிவாகத் தீர்மானஞ் செய்துகொண்டாள்.

கோவிலுக்குச் செல்லும் வழியில், தோழிகள், 'ரஸிக ரஞ்ஜனி சபை'யைக் கடந்து செல்லவேண்டி யிருந்தது. அங்கே ஒட்டியிருந்த விளம்பரம் ஒன்று பார்வதியின் பார்வையில் விழுந்தது. அன்று சாயந்திரம் நடராஜ பாகவதரால், 'உத்தரராம சரித்திர' காலக்ஷேபம் செய்யப்படும் என்பதை அவள் படித்தாள். அதன்மேல் இச் செய்தி அவள் மன அலைகளுடன் நுட்பமாகக் கலந்து மோதிற்று. வீட்டிற்குத் திரும்பிப் போகவேண்டாம் என்று நினைத்திருந்த அம்மாலை வேளையை, இப்படி ஒருவாறு, கதையைக் கேட்பதில் கழித்துவிட்டால் என்ன என்று அவள் எண்ணத் தொடங்கினாள். ஆனால் அவளால் விரைவில் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை. யோசித்துக்கொண்டே இருக்கையில் அவர்கள் இருவரும் கோவிலுக்குச் சென்று திரும்பி, மறுபடியும் ராஜியின் வீட்டிற்கு வெகு அருகில் வந்துவிட்டார்கள். அப்பொழுதுதான் பார்வதி, தன் எண்ணத்தை ராஜியிடம் அவிழ்த்து, அவளையும் தன்னுடன் கதைக்கு வரும்படி கேட்டுக்கொண்டாள்.

"அவருக்கு உடம்பு சரியாக இல்லையே" என்று தயங்கிக்கொண்டு, மன்னிப்பு வேண்டுகிற முறையில் கூறினாள் ராஜி.

"இருந்தால் என்ன? அவர் அம்மாதான் வீட்டிலே இருக்காளே!"

"அவளிருந்தால்—என் விஷயம் என்னவோ?"

"அடேயப்பா! நீதான் கோவிலுக்குப் போய்ப் பிரார்த்தனை பண்ணினாயே, அது போதாதா? நான் சொல்லுவதைக் கேள். உன் பிரார்த்தனையின் மகிமை எனக்குத் தெரியும். அதுவே ஜூரத்தை ஒருவரிடமும் அண்டவிடாமல் தடுக்கும்.

## பொன் வளையல்

சபை, கோவிலுக்கு ரொம்பக் கிட்ட இருக்கே; உனக்குத் தெரியுமோ இல்லையோ? வா, போகலாம்!”

ஆனால் ராஜி மட்டும் சீக்கிரத்தில் ஒரு வழியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. அதற்குள் அவர்கள் இருவரும் ராஜியின் வீட்டை அடையவும் அவர்கள் அங்கே பார்வதியின் வேலைக்காரப் பையன் அவர்களுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர்.

“எஜமான் ஆபீஸிலிருந்து சீக்கிரம் வீட்டுக்கு வந்து விட்டார்” என்றான் பையன். “அவருக்கு உடம்பு சரியாக இல்லையாம், உங்களை அழைத்து வரச் சொன்னார்.”

பார்வதி சற்றுத் தயங்கித் தாமதித்தாள்.

“என்ன, பார்வதி, யோசிக்கறே?” என்றாள் ராஜி.

“கதை கேட்பது இப்படியாச்சு. உன் வார்த்தையைத் தட்டுவதற்கு எனக்கு அப்போ கஷ்டமாக இருந்தது. இப்போ இந்தச் செய்தி விஷயத்தை முடிவு செய்துவிட்டது.”

பார்வதிக்குத் தன் இயற்கை அறிவிலேயே விஷயத்தின் உண்மை சட்டென்று விளங்கிவிட்டது. தன் கணவருக்குச் சுரமொன்றும் இல்லை; தன்னை ஏமாற்றவே இந்தச் சூழ்ச்சியைச் செய்திருக்கிறார். திரும்பி வந்தவுடன் பழைய கதையை எடுப்பார்; கிளப்பிற்குப் போகச் சொல்லுவார்; அல்லது சினிமாவுக்கு வரும்படி அழைப்பார். அவளுடைய மனம் வேகமாக வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது நடந்திருக்கக்கூடிய விஷயங்களை எல்லாம் அவள் தன் மனக்கண் முன் கொண்டு வந்தாள். தன் கணவர் சீக்கிரமாக வீட்டிற்கு வந்திருப்பதைக் கண்டாள். அவர், தான் வீட்டில் இல்லாதிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரிம் அடைந்திருப்பார்; தன் வருகையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருந்திருப்பார்; நேரமாகியும் தான் வராமல் இருக்கவே, இச் சூழ்ச்சியைச் செய்திருப்பார். ஆனால் தான் அப்படி எளிதில் ஏமாறுகிறவள் அல்ல.

தான் வீட்டிற்குச் செல்லவே மாட்டாள்; சென்றால், தான் கிளப்புக்கோ சினிமாவுக்கோ போகும்படியாகக் கடைசியில் முடியும். அவள் அப்படிப் போக இஷ்டப்படவில்லை. அதற்காக வீட்டிற்குப் போகாமலேயே இருந்துவிடுவாள்.

“என்ன, பார்வதி, என்னவோ யோசிக்கறயே?” என்று கேட்டாள் ராஜி.

பார்வதி கம்பீரமாக முகத்தை நிமிர்த்தி, ராஜியின் பக்கம் திரும்பினாள்.

“சரி, நீ என்ன சொல்லறே?” என்று தன் தோழியை வினவினாள்.

“சொல்றது என்ன?”

“அதைப்பத்தி யில்லே; கதைக்கு நீ வருவதைப்பத்தி.”

ராஜியின் முகத்தில் வியப்புக்குறி படர்ந்தது.

“இதென்ன, உனக்கு என்ன வந்துடுத்து?”

“ஒண்ணும் வந்தாடல்லே. நீ என்னோடே காலக்ஷேபத்துக்கு வரயான்னுதான் கேட்டேன்.”

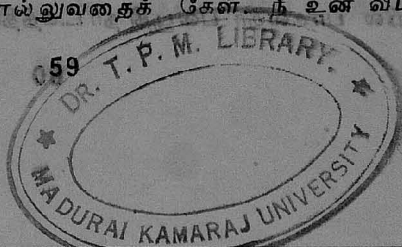
“இதென்ன மனக் கோணல் உனக்கு? எனக்கு ஒண்ணும் புரியல்லையே!”

“ராஜி, உன்னிடம் ஒளிப்பேனா? எல்லாத்தையும் உனக்கு அப்புறம் சொல்றேன். இப்போ நீ தயவு செய்து கேள்வி ஒண்ணும் கேக்காமல் என்னோடு கதைக்கு வாயேன்” என்று இரங்கிய குரலில் ராஜியை வேண்டினாள் பார்வதி.

“அப்போ வேலைக்காரனிடம் என்ன சொல்லப்போறே”

“அவன் வீட்டுக்குப் போய், டாக்டரைக் கூப்பிடுவது அவசியமா இல்லையான்னு பார்ப்பான்.”

“உனக்கென்ன திடீரென்று இம்மாதிரியான புத்தி உண்டாயிடுத்து? நான் சொல்லுவதைக் கேள் நீ உன் வீட்



170597

டுக்குப் போக வேண்டும். தயங்காமல் சொல்லிவிடறேன்—  
உன்னோடு நான் கதைக்கு வரமாட்டேன். நான் சரின்னு  
சொன்னால், உன்னுத்துக்காரர் பக்கத்திலிருந்து உன்னை  
நான் பிரித்ததாக ஏற்படும். ஏன்னு, உன்கூட வராதிருந்  
தால் நீ வீட்டுக்குப் போயிருப்பாயோ என்னவோ?”

“அப்படியா? நான் உனக்காகக் கதைக்குப் போக  
வில்லை. எனக்காகத்தான் போறேன். சரி, ஒரு நிமிஷம்  
இரு. ஏய் பையா, நீ உடனே வீட்டுக்குப் போய், டாக்  
டரைக் கூப்பிடனுமானு ஐயாவைக் கேளு, போ, சீக்கி  
ரம்” என்று சொல்லித் தன் வேலைக்காரனை அனுப்பிவிட்  
டாள் பார்வதி. அவன் ஓர் ஐம்பது அடிகள் போகும்வரை  
சும்மா இருந்துவிட்டு, அவள் ராஜியின் பக்கம் திரும்பினாள்.

“இப்போ உனக்கு ஒண்ணும் சந்தேகமில்லையே? நான்  
கதைக்குப் போவது எனக்காகத்தான் என்பது நிச்சயம் ஆகி  
விட்டதா? இதனாலே நீ, உன் மேலே பழி வந்துடுமேன்னு  
பயப்பட வேண்டாமே! சரி, நீ இப்போ என்ன சொல்  
லறே? கதைக்குப் போகலாமா? சரியா?”

“என்ன, பார்வதி? நீ செய்வதெல்லாம் விசித்திரமா  
யிருக்கே; சரி; ஒரு நிபந்தனைமேலே நான் உன்னோடே  
வருவேன். அதாவது, நீ இந்த மாதிரி மனக்கோணலாக  
நடந்துகொள்ளுவதற்குக் காரணம் என்னவென்பதை எனக்  
குச் சொல்லவேண்டும்.”

“ஆஹா! உனக்குச் சொல்லாமலா? ஆனால் அதெல்  
லாம் அப்புறம்.” பார்வதி ஒரு பாசாங்குச் சிரிப்புச் சிரித்  
தாள். அவள் கண்களில் நீர் தோய்ந்த ஒளி பரவிற்று.

“இப்போ கதைக்குப் போகலாம், வா. அப்புறம் எல்  
லாம் பேசிக்கொள்ளலாம்.”

இப்படியாக இருவரும் கதைக்குச் சென்றனர். சபை  
யில் பாகவதர் பவபூதி நாடகத்திலும் கானிதாஸ காவியத்

திலும் உள்ள சோக ரஸத்தைப் பொழிந்துகொண் டிருந்தார்.

திடீரென்று கதையின் நடுவில் பார்வதி எழுந்தாள்.

“வா, ராஜி, வீட்டுக்குப் போகலாம்” என்றாள்.

ராஜி, வியப்புற்று, ஒன்றும் விளங்காதவளாகப் பார்வதியைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

‘ராஜியை அவளுடைய வீட்டில் விட்டபொழுது பார்வதி, “ராஜி, கொஞ்சம் பொறுத்துக்கோ, நான் நாளைக்கு எல்லாவற்றையும் உனக்குச் சொல்றேன்” என்று கூறி அவளிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, துரிதமாகத் தன் வீட்டிற்கு நடந்தாள்.

அப்பொழுது அப்பெண் ஹிருதயத்தில் பல யோசனை அலைகள் ஒங்கியெழுந்து மோதின.

அவள் கணவருக்கு உண்மையிலேயே சுரமாக இருந்தால்? அப்படி இருக்காது என்பது அவளுக்குத் தெரியும். இருந்தாலும்? அவர் அருகில் வீட்டில் ஒருவரும் இல்லையே? அவளும் இப்படி வெளியே இருந்துவிட்டால்?

ராஜியின் வீட்டிலாவது அவள் மாமியார் இருக்கிறாள். தன் வீட்டிலோ? தான் ஒருத்திதனே? அந்தப் பேதை ராஜியைத்தான் பார்! அவளுக்கு என்ன மன இளக்கம்!—கடைசியில் பார்வதியின் மனமும் இப்படி இளக்கம் அடைந்துவிட்டது.

அன்றைக்கு அவள் சபையில் கேட்ட கதை உத்தர ராம சரித்திரமாக இல்லாமல் இருந்தபோதிலும் அவள் இப்பொழுது நடந்தபடிதான் நடந்திருப்பாள்; அதில் சந்தேகமில்லை. என்றாலும் பாகவதர் அவளுடைய மனக்கண் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்திய சீதை, அவளைத் தன் அன்பினால் வசிகரித்து விட்டாள். அன்பின் வடிவல்லவோ அந்தச்



சீதை! ராமன் அவளைக் கருணையின்றி யோசனையில்லாமல் கருத்தரித்திருந்த நிலையில் கானகத்திற்கு அனுப்பிவிட்ட போதிலும் அவனிடம் நிலை மாறாத அன்பு பூண்டிருந்தாள் அவள்! அவளுக்கு முன், அவளுடைய கதையைக் கேட்கிற தான், ஒரு சபல மானுட ஜன்மத்தினள்! ராமர், சீதையின் விஷயத்தில் புரிந்த குற்றம் என்ன? குற்றமா அது? இல்லை! ஒரு வெட்கச் செயல், ஒரு தீச் செய்கை! தன்கணவர் அப்படித் தன் விஷயத்தில் என்ன செய்துவிட்டார்?—சீ! எல்லாம் ஒரு புடைவையைப் பற்றி! அற்பத்திலும் அற்பம்! இப்படியா ஓர் உயர்வற்ற அறித்தியப் பொருளுக்காக, இம் மதியற்ற கோபம், இப் புத்தியற்ற பிணக்கம், இம் மனக் கசப்பு! இவ்வித உணர்ச்சிகள் பார்வதியின் மனத்தில் துளம்பி, அவள் நடையைத் துரிதமாக வீட்டை நோக்கிச் செலுத்தின.

இருட்டும் வேளையில் அவள் வீட்டை அடைந்தாள். வாசலில் சேகரன் நின்றனுகொண்டிருந்தான். அவன் கைகளில் ஒரு புடைவை இருந்தது. அடியம்மா, எவ்வளவு நேர்த்தியான பட்டுப் புடைவை அது! அதைப் போன்றதை அவள் கண்டதே இல்லை. அதை ஒரு ராணி உடுத்துக்கொள்ளலாமே! ஆகாயத்தைப் போன்ற நீல நிறம், ஓரத்தில் அகலமாகப் பூப் போட்ட ஜரிகைக் கரை—எவ்வளவு விலையைக் கொடுத்து அதை வாங்கி இருப்பாரோ தெரியவில்லையே!

ஆனால் அவள் பேசத் தொடங்கியவுடன் இவ்வெண்ணங்கள் எல்லாம் ஓடிப்போய்விட்டன. வீட்டுக்கு வரும் வழியில் தான் கணவரிடம் கூறவேண்டுமென்று நினைத்திருந்த பல வார்த்தைகள், தன்னுடைய ஆத்ம சிந்தனைகள், எல்லாம் மறைந்துவிட்டன. தான் தன் கணவரால் ஏமாற்றப்பட்ட ஒரு விஷயந்தான் அவளுடைய மனத்தில் எஞ்சி நின்றது.

இது அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தும் அவன் அவளிடம் அப் புதுப்புடைவையை நீட்டியபொழுது, அது அவள்

கையில் நிற்காமல் தரையில் விழுந்தது. ஏனெனில் கலகத் திற்குக் காரணமாக இருந்த அதை இருவரும் கவனிக்க வில்லை. அவளுடைய கைகள், புடைவையை நாடாமல் அவனுடைய கைகளைத்தான் நாடிச் சென்றன.

அன்றிரவு அவள் படுக்கையில் படுத்திருந்தபொழுது எண்ணினாள்: 'இருந்தாலும், எனக்கு அவ்வுளவு பிடிவாதமும் பிணக்கும் இருந்திருக்கவேண்டாம்.'

அவனோ, 'பார்க்கப் போனால், தவறு என்னுடையது தான். நான் அவ்வளவு அசட்டையாக இருந்திருக்க வேண்டாம். அவன் கேட்டவுடனேயே புடைவையை வாங்கிக் கொடுத்திருக்கலாமே? அவனுக்கு அப்போ எவ்வளவு திருப்தியாக இருந்திருக்கும்? நான் அவனைச் சரிவர அறியவில்லை; முழு மூடனாயிருந்தேன்!' என்று நினைத்தான்.

நகராதிருப்பவ

[illegible]



மேகம் கவிந்திருந்த ஆகாயமும் வெளியே சலசலக்கும் மரங்களும் சடுதியில் பொழியப் போகும் மழையைச் சூசிப்பித்தன.

‘மழை கொட்டப்போகிறது இப்போ’ என்று ஆலோசித்தாள் அம்புஜவல்லி. ‘யாரு இப்போ இந்த மழையை வேண்டினா? நான் அப்பளாத்துக்கு நனைக்கணும்னு காத்திருந்ததாக்கும் நாசமாப்போற மழை! எனக்குத்தான் என்ன பைத்தியம் இது? கல்யாணம் நடக்கப் போறதோ இல்லையோ என்பது அந்தத் தெய்வத்துக்குத்தான் தெரியும். அதுக்குள்ளே நான் இங்கே அப்பளாம் இட ஆரம்பிச்சுட்டேன். பணத்தைக் கொண்டான்னுன்னா இப்போக் கேக்கறா எல்லாரும். விஷயம் எப்படி முடியப் போறதோ? ஒண்ணும் தெரியல்லையே!’

அச்சமயம் முற்றத்தின் கதவு வழியாக மழைக்காற்றுக்குள்ளு குளா என்று கூடத்திற்குள் பலமாக வீசவே அம்புஜவல்லி, தன் வேலையின் மத்தியில் நிமிர்ந்து ஆகாசத்தை நோக்கினாள்.

இந்த மழையை யாரு வேணும்னு கேட்டா, இன்னிக்கு? அவர் சீக்கிரமாகத் திரும்பி வந்துடனுமே, மழை ஆரம்பிக்கறதுக்குள்ளே?’

மழை எப்பொழுது வந்துவிடுமோ என்று மேகங்கள் பயமுறுத்திக்கொண்டிருந்ததால் அவள் உளுத்தம்பருப்பையெல்லாம் பக்கத்திலிருந்த பாத்திரத்தில் அள்ளி எடுத்துக் கொண்டு, உள்ளே செல்ல எழுந்தாள். அச்சமயம் முற்றத்தின் கதவுவாசல் வழியாகப் பதினான்கு வயதுள்ள ஒரு பெண், தன் கைகளில் பளிச்சென்று துலங்கும் செம்பு, வெண்கலப் பாத்திரங்களுடன் உள்ளே நுழைந்தாள். அவளுடைய முன்னங் கைகளும் புடைவையின் ஓரமும் மேலாக்கும் நனைந்து, அவள் சற்று முன்புதான் அப்பாத்திரங்களை

விளக்கிக்கொண்டிருந்திருக்க வேண்டுமென்பதை வெளிப்படுத்தின.

“அம்மா, நான் பாத்திரத்தையெல்லாம் தேச்சாயிடுத்து. கோவிலுக்குப் போயிட்டு வறேன். ஆங்கரைப் பாட்டி கூப்பிடறாள்” என்று தன் தாயிடம் மொழிந்தாள் அவள்.

“என்னடி, பட்டு? மழை எட்டுருக்கு வரப்போறதே இப்போ!” என்று கூறி, அவள் தாய், மேலே நிமிர்ந்து ஆகாயத்தைப் பார்த்தாள். பட்டுவும் அவளைப் பின்பற்றி அப்படியே செய்தாள்.

அவள் தாய், அவள் வயதில் எப்படி இருந்திருப்பாள் என்று ஊகிக்கலாமோ அப்படித் தோற்றினாள் பட்டு. மப்பு மூடிய வானம், வருஷங்களால் இளமை மறைவுபடுவது போல் மேகங்களால் மறைந்துள்ளது; பின்பு ஆனந்தமெனும் பொழிவு, கவலைக்குறிகளை முகத்திலிருந்து நீக்கிவிடுவது போல், ஒரு வர்ஷம் மேகங்களைக் கலைத்துவிடுகிறது; உடனே பசுமைப் பரப்புகள் ஒரு புதிய யௌவனத்தை அணிந்து விளங்குகின்றன; திக்குகள் களங்கமற்றுப் பிரகாசிக்கின்றன. அதுபோலவே தன் தாயுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் பட்டு, இளம் செளந்தரியத்துடன் விளங்கினாள். அம்புஜவல்லிக்கும் பட்டுவுக்கும் உள்ள பந்தம், ‘தாய்-பெண்’ என்ற முறைமட்டும் அன்று; மனத்தோடு ஞாபகம்போல் அம்புஜவல்லியோடு பட்டு, பிணைக்கப்பட்டிருந்தாள். இந்த அன்னியோன்னியத்தால்தான் போலும், அம்புஜவல்லி தன் பெண்ணின் உண்மைப் பெயர், ‘விசாலாக்ஷி’ என்பதானாலும், அதற்கு ஒரு சம்பந்தமில்லாத, ‘பட்டு’ என்னும் செல்வப் பெயரால் அவளை அழைத்து வந்தாள்.

“இருக்கட்டும், அம்மா, நான் கோவிலுக்குப் போகத்தான் வேணும்” என்று உற்சாகத்துடன் பதிலளித்தாள்

பட்டு. “கோவில் இங்கேருந்து ரொம்ப தூரமில்லையே; அப்படி மழை பேஞ்சாலும் பெய்யட்டுமே. மழேலே நனையறதூன்னு எனக்குச் சந்தோஷந்தான். என்ன ஜோராயிருக்கும் அது! —குளு குளுன்னு காத்து அடிச்சுண்டு—மழேலே குளிச்சுண்டு—”

“இன்னும் அந்தக் குழந்தைத்தனம் உன்னை விடல்லையே!” என்று அவளைக் கண்டித்தாள் அம்புஜவல்லி. “கல்யாணக் காலத்துலே உடம்புக்கு எதையானும் வரவழச்சுக்கப் போறே” என்றாள்.

“அதெப் பத்தியெல்லாம் நீ கவலைப்படாதே” என்று மறுமொழி கூறினாள் பட்டு. “இத்தனை நாழியா எனக்காக ஆங்கரைப் பாட்டி காத்துண் டிருப்பாளே” என்றவாறே அவள், தன் கைகளிலிருந்த பாத்திரங்களை அவற்றின் இடங்களில் வைத்துவிட்டு, மழைச்சாரலையும் ஈர மண்ணையும் வாடைக்காற்றையும் நுகருவதன்பொருட்டுக் களிப்புத் துள்ளலுடன் வெளியே சென்றாள். வானம் ஏற்கனவே இருண்டுவிட்டது. ஆயினும் இவ்விதம் ஒரு செல்லக் குழந்தையின் ஸ்வதந்திரத்துடன் வெளியே செல்லும் பட்டுவைத் தடுப்பதற்குச் சாதுரியமற்றவளாய் அம்புஜவல்லி, அவளை வெறுமனே பார்த்தவாறு நின்றாள்.

‘இன்னும் குழந்தைத்தனம் போகவில்லையே’ என்று அவள் போகும்பொழுது தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டாள் அம்புஜவல்லி. ‘இருக்கட்டும்; இப்படியே இருக்கட்டும். இவளுடைய குழந்தைத்தனம் இப்படி நமக்கு நிலைக்காமல் இருந்தாக்க, நம்முடைய வறுமை எவ்வளவு கஷ்டமாக இருந்திருக்கும்! வீடு முழுக்க ஓரே விசனமாக இருந்திருக்குமே!’

இச்சமயம் வெளியில் தூறல் போடத் தொடங்கவும் அம்புஜவல்லி மறுபடியும் தன்னைச் சுற்றியுள்ள விஷயங்



## பொன் வளையல்

களின் ஞாபகத்திற்கு வந்தாள். ‘இந்த மழையிலே அவள் போயிட்டாளே; நான் சொன்ன வார்த்தையையும் கேக் காமே; பிள்ளைகள் இப்படி இருந்தாக்கே, நாம்ப் என்னத்தைச் செய்யறது? கிடக்கட்டும். கோவிலுக்குத் தானே போறா அவ? குழந்தைத்தனமா மழேலே நனையறத் துக்காகப் போறா. ஆனாலும் இப்படிக் கோவிலுக்கு வறவா னைப் பார்த்துண்டு பகவான் சும்மா இருப்பாரா? இன்னும் குழந்தைப் புத்தி போகல்லே அவளுக்கு; கபடமே தெரியாது; அவளுக்குத் தகுந்த மாதிரி பிள்ளை கிடைக்கணுமே! அவளுடைய குணத்தைத் தெரிஞ்சுண்டு, அவளைச் சரியான படி நடத்தறதுக்கு. இப்படி மழேலே ஓடிவிட்டாளே அவ’ என்று பலவிதமாகச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த அம்பு ஜவல்லி, இப்பொழுது தன் எண்ணங்களை வாய்விட்டுப் பேசலானாள். ஏனெனில் அவள், தன் மனத்தில் அடிக்கடிதோன்றி, பிறகு அதைப் பற்றி எண்ணுவதிலேயே ஓர் ஆத்ம திருப்தியைக்கண்டுள்ள ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி யோசிக்கத் தொடங்கினாள்.

‘ஒரு குழந்தையின்னு எப்படிப்பட்ட பொக்கிஷம்னு யாருக்கானும் தெரியுமா இப்போ? இப்போ ஏதோ பெண்களுக்குப் பள்ளிக்கூடமாம் காலேஜாம்; என்னவெல்லாமோ படிக்கறதுகள். ஆனா முக்கியமானதாக உலகத்துலே வேணுங்கறதா எதையானும் படிக்கறதா? எதுக்கானும் இப்போ குழந்தையை வச்சுக்கத் தெரியுமா? வளக்கத் தெரியுமா? இதென்ன படிப்பு வேண்டியிருக்கு! காலணுவுக்குப் பிரயோஜனமில்லாத படிப்பு!’

இதற்குள்ளாகக் காற்று வெளியிலே, ‘ஹூ ஹூ!’ என்று இரைய ஆரம்பித்தது. மடமடவென்ற ஓர் இடி முழக்கம் அம்புஜவல்லியைத் திடுக்கிடச் செய்தது.

‘அடியம்மா!’ என்று கலக்கத்துடன் எண்ணினாள் ‘அம்புஜவல்லி.’ பட்டு நிச்சயமாக மழையிலே அகப்

பட்டுண்டுடுவாள். மானம் இவ்வளவு இருண்டுண்டு வந்து  
டுத்தே! அவரும் இன்னும் திரும்பி வரக் காணோம். அவர்  
எப்போ திரும்பி வருவாரோ? இன்னிக்கு அவருக்கு எவ்  
வளவு அலைச்சல் இருந்ததோ? காரியம் எல்லாத்துக்கும்  
நடராஜர்தான் துணை; அப்பாடா!’ என்று கடைசியில் ஓர்  
ஆசுவாச மூச்சு விட்டாள். ஏனெனில் வீட்டிற்கு வெளியே  
வந்துள்ள மாட்டுவண்டியின் ஓசை அவளுடைய செவினை  
எட்டியது. ‘நல்ல வேளையாக அவர் திரும்பி வந்துட்  
டார்!’ என்று சொல்லிக் கொண்டே துரிதமாக மேல்மூச்சு  
வாங்க வாசற்கதவுக்கு விரைந்து சென்றாள். தன்னுடைய  
பெண், கணவர், இருவரும் வீட்டில் இல்லாமல், அந்த மழை  
இருட்டிலே இருந்தது அவளைக் கவலையுறச் செய்தது. ஆனால்  
அப்பொழுது தன் கணவர் திரும்பி வந்துவிடவே, இன்னும்  
வீடு வந்து சேராத பெண்ணின் விஷயத்திலுங்கூடச் சற்றுத்  
தேரீயம் அடைந்தாள்.

அவள் வாசற்படியை அடைந்தபொழுது அவளுடைய  
கணவர் ஜானகிராமையரும் உள்ளே நுழைந்தார். அவர்  
திடகாத்திரமுள்ள மனிதர். அவருடைய முகமோ வாழ்க்  
கையின் இன்னற் குறிகளை ஏற்று மிகவும் சோர்வுற்று வதங்கி  
யிருந்தது. அவருடைய தோற்றமும் உடையும் அவர் அப்  
பொழுதுதான் காற்றிலும் மழையிலும் அடிபட்டு வந்தவர்  
என்பதை விளக்கின.

‘அப்பாடா! கடைசியில் வீடு வந்து சேர்ந்தாச்சு!’  
என்று அவர் தமது பரந்த மார்பு ஏறி இறங்கும்படியாகப்  
பெருமூச்செறிந்தார். பிறகு தூறலில் சற்று நனைந்திருந்த  
தமது அங்கவஸ்திரத்தைத் தம் தோள்களிலிருந்து எடுத்து,  
அதனால் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டே உள்ளே  
சென்றார். அம்புஜவல்லி அவரைப் பின்தொடர்ந்தாள்.  
அதே சமயம் தொழுவத்துக்கு ஓட்டப்படும் மாட்டுவண்டி,  
முற்றத்தின் பின் கதவு வழியாகக் காணப்பட்டது.

## பொன் வளையல்

“காரியம் என்ன ஆச்சு?” என்று ஆவலுடன் அவரை விசாரிக்க ஆரம்பித்தாள் அம்புஜவல்லி.

“அந்தக் கதவை ஏன் தெறந்து வச்சிருக்கே? மழை, காத்தெல்லாம் வீணப் போறதேன்னு?” என்று அவள் கேட்டதற்குப் பதிலளிக்காமல் வெடு வெடுப்பாகக் கேட்டார் ஜானகிராமையர்.

இதற்கு எதிர்ப்பேச்சுப் பேசாமல் அம்புஜவல்லி, தன் மேல் விழும் தூற்றலையும் கவனியாமல் முற்றத்தைக் கடந்து சென்றாள். அப்பொழுது வண்டிக்காரன் கதவண்டை எட்டிப் பார்க்கவே அவள், “சரி, நீ வீட்டுக்குப் போகலாம்” என்று அவனிடம் கூறினாள். இப்படி அவன் வீட்டிற்குச் செல்லத் துரிதப்படுவதைக் கண்டபொழுது அவளுக்கு, ‘பட்டு இன்னும் திரும்பி வரவில்லையே!’ என்ற எண்ணம் தோன்றிற்று. ‘அவளை இந்த இருட்டிலேயும் மழையிலேயும் போக விட்டு விட்டேனே!’ என்று எண்ணிக்கொண்டாள். ஆயினும், ‘இம்மாதிரி, குழந்தைக் குணத்துக்கு ஏற்றபடி, மழையில் கோவிலுக்குச் சென்ற அப்பெண்ணிடம் பகவான் இரங்கமாட்டாரா? அவளுடைய கல்யாணம் இனிதே முடியாதா?’ என்று சொல்லிக்கொண்டாள்.

திறந்திருந்த முற்றத்துக் கதவைச் சாத்தித் தாழிட்டாள் அம்புஜவல்லி. பிறகு அவள் திரும்பும் நேரத்திற்குள் அவளுடைய கணவர், உடுப்பை மாற்றிக்கொள்ளுவதற்காகத் தம் அறைக்குச் சென்றிருந்தார். அவ்வறையில் விளக்கில்லை. அப்படியும் அவர் அவ்வளவு அவசரமாக அங்கே சென்றதற்குக் காரணம் என்னவோ? தான் அவரை உடனே பேச்சுக்கும் இழுக்கவேண்டாம் என்று?

அவள், தன் கையில் ஒரு லாந்தரை எடுத்துக்கொண்டு கலக்கமுற்றவளாக அவ்வறைக்குள் நுழைந்தாள். அவளுடைய மனப்பதற்றத்தில் கைகள் சிறிது அசைவுற, அறை

யில் இருந்த பல வஸ்துக்களின் நிழல்கள் கவர்களின்மேல் விபரீதத் தோற்றத்துடன் நடனமாடின.

“போன காரியம் முடிந்ததா?” என்று அவரைக் கேட்டாள் அவள்.

அவர் பதில் அளிக்கவில்லை. மறுபடியும் இருமுறை கேட்டபொழுதுங்கூட அவர் மௌனம் சாதித்தார். அதன் மேல் அவளும் பேசாமல், அவர் எப்பொழுது பேசத் தொடங்குவாரோ என்று அவர் அருகில் காத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

வீட்டிற்கு வெளியே காற்றின் ஓலம், சற்றுக் குறைவுபட்டிருந்தது; எப்பொழுது தொடங்கிவிடுமோ என்று பயமுறுத்திக்கொண்டிருந்த மழை இன்னும் ஆரம்பிக்கவில்லை; இரண்டொரு தூறல்களே போட்டுக்கொண்டிருந்தன. மழை இன்னும் அரை மணி அல்லது ஒரு மணி நேரம் வரையில் பெய்யாது என்று தோன்றிற்று. பட்டு அதற்குள் திரும்பி வந்துவிடலாம்.

“பட்டு எங்கே?” என்று கடைசியில் தாமாகக் கரகரத்த குரலில், ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு கேட்டார் ஜானகிராமையர்.

“கோவிலுக்குப் போயிருக்கா, ஆங்கரைப் பாட்டியோடே.”

“கோவிலுக்கா? இந்த மழையிலேயும் காத்தலேயும்? நீயும் அவளைப் போகவிட்டே யாக்கும்! உங்களுக்கு எவ்வளவு தரம் சொன்னாலும் தெரியறதில்லே! என்ன புத்தியோ உங்களுக்கு!”

“ஆமாம், உங்களைப்போல் ஒத்தருடன் இருந்தாக்கே, புத்தியும் கெட்டுவிடும்; பைத்தியமும் பிடித்துவிடும். கடலங்குடிக்குப் போயிருந்தேளே, அங்கே காரியம் என்ன

## பொன் வளையல்

ஆச்சுன்னு கேட்டேனோ இல்லையோ? அதுக்கு ஏதானும் பதில் சொன்னேனா?"

ஜானகிராமையருக்கு அன்றைத் தினத்தின் அலைக் கழிப்புகளால் சோர்வும் மனக்கசப்பும் ஏற்பட்டிருந்தது உண்மைதான். அதிகாலையில் பக்கத்துக் கிராமமாகிய கடலங்குடிக்குப் புறப்பட்டுப் போய் நாள் முழுவதும் திரிந்து அலைந்து, முடிவில் மழையிலும் அகப்பட்டுக்கொண்டு, இருட்டும் சமயத்தில் வீடு திரும்பினால் எவருக்குத்தாம் மனச் சலிப்பு உண்டாகாது?

“காரியம் என்னாச்சா? என்ன ஆகும்? எல்லாம் பணத்துலேதான் முடியும்! உலகமே பணத்துக்குள்தானே இருக்கு? நீ உன் பெண்ணை மழையிலேயும் காத்துலேயும் கோவிலுக்கு அனுப்பலாம். ஆனா அதனாலே ஒண்ணும் உண்டாகப் போற தில்லே; அதனாலே ஒண்ணும் வராது: கோவிலைச் சாமிக்கே விட்டுவிடு, பணத்தைக் கவனி; அந்தக் கூனிப்பாட்டி—பக்கத்து வீட்டுலே இருக்காளே அவள்—அவள் வரட்டும். அவளண்டே சொல்லறேன், பட்டுவை இன்னமே கோவிலுக்கு அழச்சுண்டே போகக்கூடாதான்னு. இதுலேயெல்லாம் அவளுக்கு என்னத்துக்கு ஜோலி? எப்படியும் பட்டு இன்னிக்கு மழேலே போயிட்டா! இன்னிக்கு ஒண்ணும் செய்ய முடியாது. சரி, பட்டுதான் வீட்டிலே இல்லையே, இப்போ வாய்விட்டுப் பேசறேன்; கேளு; உன்கிட்டே எல்லாத்தையும் சொல்லி விடறேன்.”

இப்படிச் கூறிய ஜானகிராமையர் நாற்காலியிலிருந்து எழுந்தார். மேஜையின் மேலிருந்த ஒரு புஸ்தகத்தை ஒரு காரணமும் இல்லாமல் தம் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, அறையின் நடுவே அங்கும் இங்கும் நடக்கத் தொடங்கினார். அவர் நடந்தபொழுது தரையிலும் சுவர்களிலும் விழுந்த அவருடைய நிழலின் சலனம், லாந்தரின் மங்கலான வெளிச்சத்தில் ஏதோ ஒரு சாயா பூதம் அசைவதுபோல் தோன்

நிற்று; அவருடைய தாழ்ந்த குரலும் ஒருவிதத்தில் அதற்கு ஏற்றவாறே இருந்தது.

“சரி, நான் இப்போ பெலக்கப் பேசலாம்” என்று திருப்பிச் சொன்னார் அவர். ஆனால் மனத்தினுள் எதற்கோ பயந்தவர் போலக் காணப்பட்டார். “அவள் எப்போ திரும்பி வருவா?” என்று தம் மனைவியை வினவினார்.

“இப்போதான் போனால், வரத்துக்குக் கொஞ்சம் நாழியாகும்.”

தாம் உரக்கப் பேசலாம் என்ற எண்ணத்தை வெளியிட்டிருந்த போதிலும், ‘பட்டு எப்போ வருவா?’ என்ற முனையோசனை உண்டானதோ டல்லாமல், அவர் தாழ்ந்த குரலில் தான் பேசினார். அவருடைய குரல், தாழ்ந்திருந்த போதிலும் அவருடைய வார்த்தைகள் எப்படியோ லாந்தரின் மந்த வெளிச்சத்துடன் கூடி, நிச்சப்தமாக அசையும் அவருடைய நிழலுடன் சேர்ந்து ஓர் அசாதாரணமான சக்தியுடன் அறையை நிரப்பின. இதுவரையில் விளக்கைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டிருந்த அம்புஜவல்லி, இப்பொழுது ஏற்பட்ட மனக் கலக்கத்தால் அச்சிடு சமையும் பளுவானது போல், அதை மேஜைமீது வைத்துவிட்டு, மேஜைமேலேயே தன் கைகளையும் ஊன்றிக்கொண்டு தன் அகமுடையான் என்ன சொல்லுவாரோ என்பதை எதிர்பார்த்து நின்றாள்.

“நான் என் மனசில் இதை வைத்துக்கொண்டிருந்ததே பாபமா யிருக்கலாம்” என்று கலங்கிய குரலில் ஆரம்பித்தார் ஜானகிராமையர். “சில சமயம் எனக்குத் தோணறது, பட்டுவுடன்தான் நம் துரதிருஷ்டமெல்லாம் நம்மை வந்து அடைந்துவிட்டது என்று.”

அச் சமயம் பளிச்சென்று ஆகாசத்தில் ஒரு மின்னற் கொடி ளிச, க்ஷணநேரம் அவ்வறை முழுவதும் வெளிச்ச மடைந்தது. அவ் வெளிச்சத்தில் அம்புஜவல்லி, அம் மின்னல்



## பொன் வளையல்

வீச்சுத்தான் தன்மீது பாய்ந்துவிட்டதோ என, ஓர் உட்கவாசம் இழுத்ததை ஜானகிராமையர் கண்டார்.

“ஆமாம், எனக்கு இவ் வெண்ணம் சில சமயங்களில் ஏற்பட்டது உண்டு. அதை ஒளியாமல் உன்னிடம் சொல்லி விட்டேன். ஆனால் இதற்காக நான் பட்டுவை நிந்திக்க வில்லை. என்னைத்தான் நிந்தனை செய்துகொள்ளுகிறேன்; உன்னை நிந்திக்கிறேன்; கடவுளை நிந்திக்கிறேன்...”

ஜானகிராமையர் லாந்தருக்கு அருகில் மேஜைமீது தங்கைகளை வைத்துக்கொண்டு, தம்மைச் சற்று நிலைப்படுத்திக் கொண்டார்.

“ஆமாம், உன்னை நிந்திக்கிறேன். உன் வார்த்தையைக் கேட்டுத்தானே நாம் திருப்பதிக்குப் போனோம்: ராமேசுவரத்துக்குப் போனோம்; கண்ட இடங்களுக்கெல்லாம் போனோம்? நீ சொல்லித்தானே எங்கெங்கேயோ பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்டோம்.”

‘பிரார்த்தனைக்குத்தான் பலன் கிடைத்ததே’ என்று சொல்லுவதற்கு அம்புஜவல்லி வாயெடுத்தாள்; ஆனால் சொல்லவில்லை. அதற்குத் தைரியம் போதவில்லையோ எக்காரணத்தினாலாவது மனம் இடம் கொடுக்கவில்லையோ!

“கடவுள்—பிரார்த்தனை; எல்லாம் பொய்; எல்லாம் ஏமாற்றம்” என்று மேலும் பேசினார் ஜானகிராமையர். “குழந்தைக்காகப் பிரார்த்தனை பண்ணினோம். குழந்தை கிடைத்தது; பட்டு பிறந்தாள். நம் செல்வமும் நம்மை விட்டுச் சென்றது. நம்மேல் ஒரு விளையாட்டுச் செய்தார் கடவுள்.”

இந்த வார்த்தைக்குப் பிறகு சற்று நேரம் தம் பேச்சை நிறுத்தினார் ஜானகிராமையர். ஏனெனில் அச் சமயம் கிடுகிடு என்று ஞானிலிருந்து பூமியின்மேல் பாய்வதுபோல், அந்த மங்கலான அறையில் மெதுவான குரலில் உச்சரிக்கப்

படும் ஒரு தந்தையின் ஏமாற்ற உரைகளை உக்கிரமாகக் கடவுளின் செவிகளுக்கே எடுத்துக் கூறுவதுபோல், ஓர் இடிமுழக்கம் முழங்கிற்று. அம் முழக்கம் ஓயும்வரையில் காத்திருந்து பிறகு ஜானகிராமையர் மேலும் தொடங்கினார்:

“ஆமாம், எனக்காகச் சொல்லவில்லை. பட்டுவுக்காகத்தான் சொல்லுகிறேன். குழந்தை இல்லாதபோது நமக்குச் செல்வம் இருந்தது. அப்போது இருந்து என்ன பயன்? பிறகு அருமைக் குழந்தை ஒன்றை அடைந்தோம், அப்போது செல்வம் குறைந்தது, அழிந்தது. வெறும் வறுமை! வறுமையில் வளருவதற்காகப் பிறந்த குழந்தை கடவுளின் வரமா? நாம் கடவுளை வரம் கேட்டோம். அவர் நம்மைச் சபித்தார். பட்டுவின்மேல் நாம் வைத்த ஆசைஎண்ணங்கள் எல்லாம் எப்படி ஏமாற்றமாகப் போயின! பாத்திரம் முதல் குழந்தையே தேய்க்கிறான்!”

இச்சமயம், ‘கூ கூ கூ’ என்று வெளியே காற்றுக் கூக்குரலிட்டது. கள கள கள என்று பிரமாதமான இரைச்சலுடன் மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. அம்புஜவல்லிக்குப் பட்டுவின் கல்யாணத்தைப் பற்றிய விசாரம் அதிகமாகிவிட்டது.

“பட்டு இப்போ வந்துடுவான். அவள் வரத்துக்குள்ளே நடந்ததைச் சொல்லுங்களேன்.”

“பணமும் பண்பும் நிறைந்த நம் வீட்டில் பிறந்து, அவளுடைய கதி என்னவாச்சு! இப்போது அவளுடைய கல்யாணத்தையும் சீராகச் செய்யப் பணமில்லை. என்ன நடந்ததா? வேறென்ன இருக்கும்? பேசிவதிலே எல்லோரும் ரொம்ப நயமானவர்களே. அதுவும் கிருஷ்ணமூர்த்தி சாஸ்திரிகளைப் பத்திக் கேக்கவேண்டாம். நம் வீட்டுச் சம்பந்தம் அவருக்கு ரொம்பப் பிடிச்சிருக்காம். ஜாதகப் பொருத்தமெல்லாம் ரொம்பச் சரியாக இருக்கூன்னு சொன்னார். எனக்கும் எல்லாம் ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. ஆன பணம், பணம், பணம்! பணத்துக்கு நான் எங்கே போறது?”

## பொன் வனையல்

ஐானகிராமையர், தம்முள் எழுந்த வேகத்தில், குதிக்க ஆரம்பித்தவர்போல் துள்ளி வேகமாக நடத் தொடங்கினார்.

“நாள் முழுதும் திரிஞ்சு, கடைசியில் நிலங்கனையும் வித்துத் தொலைச்சேன். பத்து வருஷங்களாக விக்காத நிலத்தையும் இப்போ வித்தாச்சு. இன்னமே என்ன? கிருஷ்ணமூர்த்தி சாஸ்திரியைப் பார்த்தேன். முகூர்த்தத்தைக் குறிப்பிட்டுவிடலாம்?”

“அம்மாடா! இருந்தாலும் அதைச் சட்டுனு சொல்லி யிருக்கக் கூடாதோ?”

“அவன் மேலே நாம் வச்ச அன்பும் பிரீதியும் அவளுக்கு அங்கேயும் கிடைக்கணும்.”

“நடராஜரே துணை” என்று ஆனந்தப் பெருக்கில் மொழிந்தாள் அம்புஜவல்லி. “ஆனாலும் என்னை இப்படிப் பயமுறுத்தி விட்டேளே! காரியத்தை யெல்லாம் முடிச்சுண்டு வந்தேளே! வந்தவுடனே சொல்லியிருக்கப் படாதோ?”

ஐானகிராமையர் மேலே தொடர்ந்து பேசுகையில் அவருடைய குரல் தழுத்தழுத்திருந்தது.

“நான் ஏதோ பாபம் பண்ணியிருக்கணும். இல்லாவிட்டால் இந்த எண்ணம் எனக்கு வருவானேன்? பத்து வருஷங்களாக இந்த முடியாத தொல்லை! அதன் பிறகு, நாம் நம் அருமைப்பெண்ணை இழப்பதற்காக எல்லாவற்றையுமே இழந்துவிடுகிறோம்! அவள் நம் வீட்டை விட்டே போகிறாள். அந்தத் துக்கத்தோடு இந்தக் கஷ்டமும்!”

“இன்னிக்கு ரொம்ப அலைஞ்சிருப்பேனே நீங்க? நல்ல வேளையாக என்னையும் கேட்டுண்டு செய்யலாமனு இல்லாமே நீங்களே ஒருமிக்கக் காரியத்தைச் செஞ்சு முடிச்சுண்டு வந்துட்டேளே! அப்படியிருந்துங்கூட, நீங்க என்னை

ஒரு நிமிஷத்துக்குள்ளே இப்படிப் பயமுறுத்தி ஆட்டி வச்சுட்  
டேளே! அம்மம்ம! கடலங்குடிக் கிருஷ்ணமூர்த்தி சாஸ்திரி  
களின் குடும்பம்னு சாதாரணக் குடும்பமா?”

இச்சமயம் அறையில் சில்லென்று காற்றடித்தது; வெளிக்  
கதவு திறந்தது. மழை ஜலம் சொட்டுகின்ற புடைவையுடன்  
பட்டு உள்ளே நுழைந்தாள்.

“பட்டு, பட்டு! இதென்ன, தெப்பமா நனைஞ்சிருக்கயே,  
குளிச்சுட்டு வந்தாப்பலே!” என்று சொல்லிக்கொண்டே  
அம்புஜவல்லி அவளை ஆவலோடு தன் அருகில் இழுத்துக்  
கொண்டாள்.

“அதுக்காகத்தானே நான் போனேன்!” என்று சிரித்துக்  
கொண்டே விடையளித்தாள் பட்டு. “அப்பா வந்துட்  
டாரே!”

“ஆமாம், வந்துட்டார். அந்தப் பையனுடைய அப்பா  
வைப் போய்ப் பாத்துட்டு வந்தார். அந்த வக்கீல் துரையை  
உனக்குப் பிடிக்குமோ இல்லையோ?” அம்புஜவல்லி ஒரு சிறு  
அவகாசத்திற்குள் தானும் ஒரு சிறு பெண்ணாக மாறிவிட்  
டாள்.

ஜானகிராமையர் மேஜையருகில் நின்றவராக, இருவ  
ரையும் அன்புடன் மாறி மாறிப் பார்த்தார். அவர் மனத்  
தில் திடீரென்று தம் பெண்ணின்மேல் அளவு கடந்த  
வாஞ்சை பிறந்தது.

“பட்டு, இங்கே வா” என்றார் பிரேமை பொருந்திய  
குரலில். தன்னுடைய தாய் தன்னைப் பின்தொடர, பட்டு  
அவரை அணுகினாள்.

சாதாரணமாக ஜானகிராமையர் தம் விசுவாச  
உணர்ச்சிகளை வெளியில் காண்பித்துக்கொள்ளும் சுவபாவம்  
உடையவர் அல்ல என்றாலும், தற்சமயம் அவர் அன்பால்  
மிகவும் மனம் இளகியவராக, அவளை அணைத்துக்கொண்டு,  
“பட்டு, போய் வேறே புடைவையைக் கட்டிக்கோ.  
உடம்புக்கு ஏதாவது வந்துடப் போறது” என்றார்.

## காட்சியும் கற்பனையும்

நான் என் நண்பன் நாராயணனுடன் மைசூரில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்த காலத்தில் சிரவண பௌகோளாவை வந்தடைந்தேன். அந்தச் சமண ஷேத்திரத்தில் அவதார புருஷர்போல் விளங்கும் கோமடேசுவரரின் சிலையைக் கண்டேன். பிரம்மாண்டமான கற்சிலை; அறுபது அடி உயரம்; நிர்வாண நிலையை அடைந்திருக்கும் ஒரு சமண முனியின் சாந்த ரூபத்தை எடுத்துக் காண்பிக்கிறது. பத்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு நின்றதுபோலவே இன்றைக்கும் அங்கு நிற்கிறார் கோமடேசுவரர். ஆகாயத்தின் நீலப் பரப்பின் கீழ், காலத்தின் போக்கையும் பொருட்படுத்தாமல் அவர் மக்களுக்குக் காட்சியளிக்கிறார். அவருக்கு இவ்வுலகத்து உணர்வு இருப்பதாகவே தோன்றவில்லை; ஆழ்ந்த நிஷ்டையில் இருக்கிறார். தியானத்திலிருந்து பிறக்கும் ஒரு பொலிவு அவர் முகத்தில் வீற்றிருக்கிறது; அதோடு

ஒரு மந்தஹாஸம் அதில் தவழ்கிறது. உதடுகள் சற்றே திறந்திருக்கின்றன. அவற்றின் மர்மம் விளங்கவில்லை.

மர்மம் தவழும் அந்த மந்தஹாஸத்தின் அர்த்தந்தான் என்னவாயிருக்கும்? அந்த யதியினுடைய அகத்தின் சாந்தியையா அது வெளிக்காட்டுகிறது?

எக்காரணத்தினாலோ நான் அதன் பிறகு என் அமைதியை இழந்தேன். எனக்கு ஒரு பித்தம் ஏற்பட்டு விட்டது. ஓராயிரம் வருஷங்களாக அந்தச் சிலை உருவத்தில் அமைந்திருந்த ஓர் ஆனந்த மேலீடு, நான் அதனை அணுகிய பொழுது என்மீது பாய்ந்து, ஏனோ என்னைக் கலக்கிற்று. ஒரு நிமிஷம்—ஒரு நிமிஷமே—என் மனத்தில், ஒரு மின்சாரப் பிரவாஹம் பாய்வதுபோல் ஒரு புதிய அநுபவம் ஏற்பட்டது. அந்நிமிஷம் கழிந்தவுடன் என் யோக நிலையும் முடிவடைந்து விட்டது. பிறகு எப்படியாவது அந்தச் சாந்த நிலையையும் அந்த மர்மரூபமான மந்தஹாஸத்தையும் நான் என் சலாகையைக் கொண்டு வென்று, ஒரு சித்திரத்தில் வரைந்துவிடவேண்டும் என்ற பேராவல் எனக்கு உண்டாயிற்று.

## 2

தென்னாடு முழுவதும் நான் பிரயாணம் செய்து முடித்தேன். பல அநுபவங்கள், பல உணர்ச்சிகள், பல இயற்கைக் காட்சிகள், பலவிதமான முகங்கள், பல தினுசான மனிதர்கள்—இவைகளைப் பற்றிய பதிப்புகளை என் மனத்தில் ஏற்றுக்கொண்டு. அவைகளையெல்லாம் பிறகு சித்திரித்து விடுவதற்காகச் சேகரித்துக்கொண்டு வந்தேன். அவ்வப்பொழுதே சில படங்களை வரைந்துவிடுவேன்.

என் ஆப்த நண்பனான நாராயணனும் எனக்குக் கூட்டாக, என் பிரயாணங்களில் என்னுடன் சேர்ந்து வந்தான். அவனுக்கு நண்பனாக இருந்தது ஒரு, 'காமிரா.'



பொன் ஷளையல்

அதைக்கொண்டு அவன், தன் மனத்திற்குப் பிடித்த இடங்களை யெல்லாம் உடனே படம் பிடித்துவிடுவான்.

“ஆஹா, எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது, பார்!”

உடனே, ‘கிளிக்!’ என்று அவனுடைய காமிராவின் ஸங்கீத ஆமோதனம்.

கடைசியில் நாங்கள் இருவரும் ஒரு செறிந்த காட்டின் ஓரமாக ஒதுங்கி நின்ற ஒரு ஸ்தலத்தை அடைந்தோம்.

சூரியன் அஸ்தமிக்கும் சமயம்; அவனுடைய நீண்ட மஞ்சட்கிரணங்கள், கானக எல்லையில் நின்ற மரங்களின் அடிகளுக்குப் பொன்முலாம் பூசிக் கொடிகளுக்கும் புதர்களுக்கும் ஒருவிதப் பளபளப்பான ஒளியை அளித்துப் பசுந்தரையில் ஒரு ஸ்வர்ணக் கம்பளத்தை விரிப்பதுபோல் படர்ந்து, எங்கும் ஓர் அற்புத ஜோதியை நிரப்பின. கானக எல்லையில் நின்ற கோவிலின் கோபுரம், தீப்பட்டு உருகும் பொன்போல் துலங்கிற்று; கோவில் முழுவதும் ஒரு கண்கொள்ளாச் சௌந்தரியத்துடன் சோபித்தது. தெய்விக அழகுடன் விளங்கும் ஒரு காட்சி அது; ஒரு ஸ்வப்ன உலகம்! மனத்தில் தூய்மையும் சாந்தமும் பிறந்தன.

இவ்வமைதியில் இரண்டொரு பக்தர்கள் அக்கோவிலின் அருகே வந்துகொண்டும் போய்க்கொண்டும் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய வரவிலும் போக்கிலுங்கூட ஒரு விசித்திரப் புதுமையை என் மனம் கண்டது.

“மாய உலகம்போல் தோன்றுகிறதல்லவா? சூரிய வெளிச்சத்தையே பருகலாம்போல இருக்கிறதே!” என்றான் என் நண்பன்.

“கோவிலுக்குள் போவோம், வா. ஒருவரும் அறியாத முலையில் உள்ள, பார்ப்போர் இல்லாத இக்கோவிலுக்கு வந்து தொழுதுவிட்டுச் செல்லும் பக்தர்களைக் காணும்

பொழுது, என் மனத்தில் ஒரு பக்தி பிறக்கிறது' என்றேன் நான்.

கோவிலுக்குள் அடி வைத்தவன் உடனே பயபக்தியுடன் நின்றேன். சாந்த ரசம் கூடிய ஒரு காட்சியை நான் உள்ளே கண்டேன். கடவுளின் சமீபத்தை அப்பொழுதுதான் நான் சட்டென்று உணர்ந்தேன். கடவுளுக்கு இவ்வளவு அருகில் இருந்ததாக நான் அதுவரையில் உணர்ந்ததே யில்லை.

அக்கோவிலில் என் முன்பு, ஏகாந்தமாக நின்று வழி படும் ஓர் அந்தணரை நான் கண்டேன். வேறொருவரும் அங்கில்லை. அவர், நாங்கள் வந்ததையும் உணராமல் பக்தியின் மேலீட்டில் ஆழ்ந்து கடவுளின் தியானத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

'களிக்!' என்றது என் நண்பனின் காமிரா. அச்சிறு சப்தமும் என் காதில் கொடூரமாக விழுந்தது. அப்பரவச நிலையைக் கெடுக்கக் கூடிய சப்தமாகத் தோன்றியது அது. ஆனால் பக்தர் மாத்திரம் மெய்ம்மறந் திருந்தார்.

நாங்கள் இருவரும் கோவிலை விட்டு வெளியே வந்தோம். அதற்குள் மஞ்சள் வானம் சிவந்த வானமாக மாறியிருந்தது. மேற்குத் திசையில் வெய்யோன், கொழுந்து விட்டு எரியும் தன் கதிர்களை அடக்கிக்கொண்டு, வானத்தின் அடியில் முழுகிக்கொண் டிருந்தான்.

நான் நேரில் கண்ட இவ் வற்புத ஸ்வப்ன உலகைக் கடைசியில் என் சித்திர உலகில் பிணைத்துவிட்டேன். என் சித்திரத்தில் அந்தச் சந்தியா வேளையில் நான் கண்டவை எல்லாவற்றையும், அவை எக்காலமும் அழியாமல் இருப்ப தற்காக, வரைந்துவிட்டேன். ஓர் அடர்ந்த கானகத்தின் எல்லை; மஞ்சட் கிரணங்கள் தழுவும் ஓர் இயற்கைக் காட்சி; இந்த ஏகாந்தத்தில் ஒரு கோவில், அங்கே பரவச நிலையை எய்திநிற்கும் ஒரு பக்தர், அவர் முகத்தில் தியானத்தின்

தெய்விக சாந்தம், பாதி மூடிய அவருடைய கண்களில் ஓர் ஆனந்த மேலீடு, சற்றுத் திறந்திருக்கும் அவருடைய உதடுகளில் ஓர் ஆனந்த மர்மம்—இப்படியாகச் சிரவண பெளகோளாவில் என் மனத்தில் கோமடேசுவரரால் ஏற்பட்டிருந்த அமைதியின்மையை நான் இப்படத்தில் ஒருவாறு தணித்துக்கொண்டேன்.

இச் சித்திரத்தை நான் வரைந்து முடித்த காலத்தில் என் நண்பன் நாராயணன் தான் எடுத்திருந்த புகைப் படத்தை என்னிடம் காண்பித்தான். அதில் நான் அக் கோவிலின் உட்புறத்தைக் கண்டேன்; அங்கு நானும் இருந்தேன். ஆனால் திடீரென்று எனக்கு ஓர் எண்ணம் உதித்தது. அவன் எடுத்திருந்த படத்தில் நான் கண்ட பக்தர் இருக்கவேண்டுமே, அவர் எங்கே?

ஆச்சரியம் என்னவெனில், என் நண்பனுடைய புகைப் படத்தில் அவர் காணப்படவில்லை. அதெப்படி இருக்க முடியும்? அவர் கோவிலில் நின்றுகொண்டிருந்த இடங்கூட எனக்குத் தெரியுமே! அவ்விடமும் என் நண்பனுடைய படத்தில் விழுந்திருந்தது. ஆனால் அவரைமட்டும் காணவில்லை.

அன்று, அவ்வற்புத தினத்தின் அஸ்தமன வேளையில் மஞ்சட் கிரணங்களும் பக்தி பரவசமுங் கூடிய அப்பொழுதில் நாங்கள் பிரவேசித்த கோவிலில் ஒருவருமே இல்லை என்று இன்றைக்கும் என் நண்பன் ஒரேயடியாகச் சாதிக் கிருன்.

அப்படியானால் நான் கண்டதுகூட என் மனத்தின் கற்பனைதானா?

குத்துக்கால் பை பஞ்சுதமறா இது கீதத்தி. கீதத்தி  
கதைப்பக்கத்தி. மனலு நானென்ற கதை கீதத்தி  
கீதத்தி இது கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி  
கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி

பகப்பகப்பாக்கி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி  
கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி  
கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி  
கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி  
கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி

கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி  
கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி  
கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி  
கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி

கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி  
கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி  
கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி  
கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி கீதத்தி

## கொழுக்கட்டை

அன்றைக்குப் பிள்ளையார்ச் சதுர்த்தி. கண்ணன் பதி  
னொரு வயதுப் பையன்: படுக்கையில் படுத்திருந்தான்.  
சென்ற பத்து நாட்களாக அவனுக்குச் சுரம். அந்தச் சனி  
யன் பிடித்த சுரம் அவனைப் பிள்ளையார்ச் சதுர்த்திக்கென்று  
பிடித்துக்கொண்டிருந்தது. இனிமேல் அவனுக்குக் கொழுக்  
கட்டையாவது மண்ணாக்கட்டியாவது!—ஒன்றும் கிடைக்  
காது. அந்தக் கொழுக்கட்டைக்காக அவன் எவ்வளவு  
ஆவலுடன் பிள்ளையார்ச் சதுர்த்தியை எதிர்பார்த்துக்  
கொண்டிருந்தான்! கடைசியில் எல்லாம் ஏமாற்றமாக  
முடிந்து விட்டதே, அந்த தரித்திரம் பிடித்த ஜூரத்தினால்!

அவனுடைய படுக்கைக்கு எதிரில் ஒரு, 'காலண்டர்'  
மாட்டியிருந்தது. அதோ அந்தக் கட்டத்தில், தேதி  
போடப்படாமல், 'விநாயகச் சதுர்த்தி' என்று தீட்டப்பட்ட

## பொன் வளையல்

டிருந்தது. அந்தத் தேதி வருவதற்குப் பல வாரங்களுக்கு முன்னிருந்தே அவன் எவ்வளவு முறை அந்தக் கட்டத்தை நோக்கியிருப்பான்! கடைசியில் அந்தத் தேதி வந்தது; ஆனால் அதனுடன் சுரமும் வந்துவிட்டது.

இப்பொழுது அம்மா சமையலறையில் கொழுக்கட்டை செய்துகொண் டிருப்பாள். ஆனால் அவைகளில் அவனுக்குப் பங்கு கிடைக்காது. அலமேலுவுக்கோ கொண்டாட்டந்தான். அம்மாவும் அவனைப்பற்றி விசாரப்படுவதாகத் தோன்றவில்லை. இதை நினைத்துப் பார்த்தபொழுது அம்மா மீதும் கண்ணனுக்குச் சற்றுக் கோபம் உண்டாயிற்று.

‘சுரம் இன்னிக்கு வராமல் வேறு என்னிக்காவது வந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்!’ என்று எண்ணினான்.

பக்கத்து அறையில் ஒருபெண் பாடிக்கொண் டிருந்தது அவன் செவிகளில் விழுந்தது. தலையைத் திருப்பிக் கதவிற்கு அப்பால் நோக்கினான். குழந்தையை ஊஞ்சலில் விட்டு அலமேலு ஆட்டிக்கொண் டிருந்தாள்.

‘அலமேலுவுக்குச் சுரமாயிருந்து, அவள் எனக்குப் பதிலாக இங்கே படுத்துக்கொண் டிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்!’ என்று மேலும் எண்ணினான்.

அலமேலு, அவனுடைய தங்கை; ஒன்பது வயதுச் சிறுமி.

“கண்ணா!” என்று அவனைக் கூப்பிட்டவாறு, அவனுடைய தாய் உள்ளே நுழைந்தாள். “இந்தா இந்தக் கஞ்சியைச் சாப்பிடு” என்று கூறி, கஞ்சிப் பாத்திரத்தையும் ஓர் அப்பளத்தையும் அவன் எதிரில் வைத்தாள். அருவருப்புடன் அவன் கஞ்சியை நோக்கினான். பிறகு அப்பளத்தின்மேல் அவன் பார்வை விழுந்தது. “சரி, இதுவா

வது தேவலை; ஆனால் ஹும்; இதுவும் பொரித்ததில்லை; சுட்டதுதான்” என்று முகத்தைச் சிணுங்கிக்கொண்டான்.

பிறகு தாயை நோக்கி, “அம்மா, நான் ஒரு கொழுக்கட்டை சாப்பிடலாமா?” என்று ஆவலுடன் மெதுவாகக் கேட்டான்.

“கூடாது, கண்ணே!” என்று தேனொழுக்கக் கூறி மறுத்தாள் அம்மா. “உனக்கு இப்போ சுரமோன்றோ? உனக்குச் சுரம் போனப்பறம் நான் நிறையப் பண்ணித் தரேன். அப்போ சாப்பிடலாம் கண்ணு. இப்போ வேண்டாம்” என்று முடித்தாள்.

பிறகு கிடைக்கும் என்பதனால் இப்பொழுது கிடைக்காது என்பது எப்படி மாறிவிடும்? அலமேலுவுக்கு இதனால் இரண்டுதரம் கிடைக்குமே! என்று எண்ணியபொழுது அவனுக்குச் சற்று அசுவை பிறந்தது.

கஞ்சிப் பாத்திரத்தை எடுத்து ஒரு வாய் குடித்துவிட்டு, பிறகு அதை வெறுப்புடன் கீழே வைத்தான்.

“அம்மா, எனக்கு ரொம்பத் தலையை வலிக்கிறது. அலமேலுவைக் கொஞ்சம் பாடாமெ இருக்கச் சொல்லேன், ஒரே கூச்சல் போடறாளே அவ!”

“அலமேலு!” என்று கூப்பிட்டாள் அம்மா; “பாட்டைக் கொஞ்சம் நிறுத்து! குழந்தை அப்பவே தூங்கிப் போயிருக்கும்! இனிமேல் பாட்டு எதுக்கு?”

அதனுடன் அலமேலுவின் பாட்டு நின்றது. கண்ணனின் மனம் சிறிது ஆறுதலடைந்தது. கஞ்சியை எடுத்து ஒரு வாய் அருந்தினான். படபடவென்று அப்பளம் நொறுங்கிற்று.

“அம்மா, நீ எனக்கு எப்போ கொழுக்கட்டை பண்ணித் தருவே?” என்று மறுபடியும் தாயைக் கேட்டான்.



பொன் வளையல்

“அதுக்கென்னடா? உனக்கு உடம்பு சரியானதும் பண்ணித் தரேன்.”

அதற்குமேல் கண்ணன் முகத்தைச் சிணுங்கிக்கொண்டு கஞ்சியையும் அப்பளத்தையும் சாப்பிடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற முடிவிற்கு தந்து சேர்ந்தான்.

உ

ஒரு பிரயாணி சகாரா பாலைவனத்தின் கொரே வெயிலில் உலர்ந்து, கடைசியில் திடீரென்று கங்கா தீரத் தைப் போன்ற குளிர்ச்சியும் பசுமையுமான பிரதேசத்தை வந்து அடைந்தால் எவ்வளவு களிப்பு அடைவானோ அவ்வளவு அன்றைக்கு சந்தோஷப்பட்டான் கண்ணன்.

அவனுடைய ஜூரம் நீங்கி உடம்பு சரியாகிவிட்டது. இன்றைக்கு அவனுக்குக் கொழுக்கட்டை செய்து கொடுப்பதாக அம்மா வாக்களித்திருந்தாள்.

‘கொழுக்கட்டையைத் தன் பக்ஷணமாக வச்சுண்டாரே பிள்ளையார், அவர் ரொம்பக் கெட்டிக்காரராக இருக்கணும்’ என்று தனக்குள் ஆச்சரியப் பட்டுக்கொண்டான் கண்ணன்.

ஆனால் கடைசியில் இன்றைக்கும் அவன் நாசமாகப் போக! அந்த வாழைப்பழக்காரன் வந்து கண்ணனுடைய ஆசையைக் கருக்கிவிட்டான். அந்தத் தடியன், இன்றைக்குத்தானா வரவேண்டும்? அவனிடமிருந்து அம்மா இரண்டு டஜன் வாழைப்பழங்கள் வாங்கினாள். பிறகு, கொழுக்கட்டை செய்வதற்கு ஏதோ ஒரு சாமான் வீட்டில் இல்லை யாம்; அதைக் கடையிலிருந்து வாங்கி வரவேண்டுமாம்; அதை இன்றைக்கு வாங்கிவர ஒருத்தருக்கும் ஒழியாதாம்; அதனால் அதை நாளைக்கு வாங்கி வந்த பிறகு கொழுக்கட்டை செய்து தருவதாக அம்மா கூறிவிட்டாள். இன்றைக்கு அதற்குப் பதிலாக, வாங்கியிருந்த வாழைப்பழங்

களைக் கொண்டு அவனுக்கும் அலமேலுவுக்கும் பஞ்சாமிர்தம் செய்து கொடுப்பதாகச் சொன்னாள்.

‘பஞ்சாமிர்தமாம்! ஹும்! யாருக்கு அது வேண்டும்?’

பக்கத்து அறையிலிருந்த பழ அலமாரியின்மேல் அவன் பார்வை விழுந்தது.

‘பஞ்சாமிர்தமாம்! பழத்தை மாத்திரம் பத்திரமாகப் பூட்டி வச்சுடுவா!’

‘பஞ்சாமிர்தம்! பஞ்சாமிர்தம்! ஸ்ஸ்!’ என்று களிப்புடன் கூச்சலிட்டாள் அலமேலு.

“பஞ்சாமிர்தம்னு நீ கத்தமாட்டாயா? உனக்கென்ன? அன்னிக்குத்தான் கொழுக்கட்டை நிறையச் சாப்பிட்டாயே! இப்போ கத்தமாட்டாயா?”

“டேய்? என்னடா ‘உர்ர்’ இங்கறே? உனக்கு மாத்திரம் பஞ்சாமிர்தம் பிடிக்காதோ?”

“பிடிக்காதான்னு யார் சொன்னா? ஆனாக்கே—”

“கண்ணா! அலமேலு!” என்று அம்மாவின் குரல் அவர்களை எட்டியது. “பாடத்தைப் படியுங்கோ! பழ அலமாரி கிட்டே போய் விஷமம் பண்ணுதேங்கோ! அதுலே ருந்து என்னைக் கேக்காதே பழம் ஒண்ணும் எடுக்கப்படாது. கண்ணா, நீதான் சாமானையெல்லாம் ரொம்பக் குடைவே! அலமேலு, கண்ணன் வாழைப்பழத்தை எடுக்காதபடி பார்த்துக்கோ. அவன்தான் ரொம்பச் சாப்பிட்டுவிட்டு வயிற்று வலி வரவழைச்சுப்பான்.”

இப்படிக் கூறிவிட்டு அம்மா, தோட்டத்திற்குச் சென்று விட்டாள்.

“டேய் கண்ணா, பார்த்துக்கோ! நீ அலமாரி கிட்டப் போய், ஏதாவது விஷமம் பண்ணினியோ உடனே போய்

பொன்வனையல்

அம்மா கிட்டேச் சொல்லிடுவேன்!” என்று அலமேலு தன் சுட்டுவிரலை ஆட்டிக்கொண்டு அவனைப் பயமுறுத்தினான்.

கண்ணனுக்கு ஆத்திரம் பொங்கிற்று. “உம், உனக்கு வேறென்ன வேலை? கோள் சொல்வதற்குத் தயார்! அவ்வளவுதான்! வேறு ஒண்ணும் தெரியாது; மக்கு! கோள் சொல்லி!” என்று அவனைப் பார்த்துச் சீறினான்.

“ஆமாண்டா, கோபம் வந்தாக்கே, சுவரிலே போய்த் தலையை முட்டிக்கோ! உன்னைக் கண்டா என்ன, எனக்குப் பயமா?” என்று தலையை ஆட்டிக்கொண்டே அலமேலு சென்றுவிட்டான்.

அலமேலு சென்றதும் கண்ணனைத் திரும்பவும் பழைய எண்ணங்கள் வதைக்க ஆரம்பித்தன.

‘பஞ்சாமிர்தமாம்! யாருக்கு அது வேண்டும்? அல மாரியை மாத்திரம் சட்டுன்னு பூட்டி வச்சுடுவா! வேணுங்கறபடி மாத்திரம் இங்கே ஒண்ணும் கிடைக்காது—வேணுங்கறபோதும் கிடைக்காது—எல்லாம் அம்மா இஷ்டப்படிதான். அத்துடன் இந்த அலமேலுச் சனியன் ஒண்ணு நடுவுலே! கொழுக்கட்டை தரேன்னு சொல்லி. அதுவும் தான் தரல்லையே, என் இஷ்டப்படிதான் நான் செயிரப் போறேன்.’

3

கண்ணன் தோட்டத்துப் பக்கமாகத் தன் திருட்டு விழிகளைத் திருப்பினான். அம்மா இன்னும் திரும்பி வந்தாக வில்லை. அலமேலுவையும் காணவில்லை. மெள்ள அடிமேல் அடிவைத்துப் பதுங்கிச் செல்லும் பூனைபோல் கண்ணன் பழ அலமாரியை நெருங்கான். ‘தோட்டத்திலிருந்து திரும்பி வந்தவுடனே, அம்மா இதைப் பூட்டிவிடுவாள்!’ என்று எண்ணிக்கொண்டே, அதன் கதவைத் திறந்தான்.

சரேலென்று உள்ளே கையை விட்டு ஒரு பழத்தை எடுத்தான். அவசர அவசரமாக அதன் தோலை உரித்துப் பழத்தை வாயில் திணித்துக்கொண்டான். பழம் தொண்டையில் சிக்கிக்கொள்ளும்போல் ஆகிவிட்டது. இரு கைகளாலும் வாயைப் பொத்திக்கொண்டு மூச்சுத் திணறக் கஷ்டப்பட்டு, எப்படியோ அதை விழுங்கிவிட்டான். பழத் தோலைத் தன் சட்டைப் பையில் போட்டுக்கொண்டு தோட்டத்துப் பக்கம் தன் பார்வையைத் திருப்பினான். இன்னும் அம்மா கண்ணில் தென்படவில்லை. அலமேலுவையும் காணவில்லை. 'அப்பாடா!' என்று சொல்லிப் பெருமூச்சுவிட்டான்.

அதற்குமேல் அவன் மனத்தில் ஒரு யோசனை பிறந்தது.

'இன்னொண்ணு எடுத்துண்டா என்ன வந்துடும்? அவா என்னைக் கண்டுபிடிச்சுட்டாக்கே, நான் எடுத்துண்டது ஒண்ணாயிருந்தால் என்ன ரெண்டாயிருந்தால் என்ன?'

இங்விதம் எண்ணிய அவன் அலமாரியிலிருந்து மற்றொரு வாழைப்பழத்தை எடுத்தான். துரிதமாகத் தோலை உரித்து அதைத் தன் ஜேபிக்குள் திணித்துக்கொண்டு பழத்தைத் தனக்கு நிவேதனம் செய்துகொண்டான். திரும்பித் தன்னைச் சுற்றிப் பார்க்கையில், அம்மாவைக் காணவில்லை; அலமேலுவையும் காணவில்லை. காரியம் இடைஞ்சல் இல்லாமல் முடிந்துவிட்டது; இனிமேல் பயமில்லை!

'அலமேலு எங்கே போயிருப்பாள்?' என்று அதன்மேல் எண்ணினான் கண்ணன். 'சரி, இந்த வாழைப்பழத் தோலை மாத்திரம் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் எங்கேயாவது போட்டுடனும்.'

இங்வாறு யோசனை செய்துகொண்டு, கண்ணன் தைரியமாகத் தோட்டத்துப் பக்கம் சென்றான். அப்பொழுது அம்மா ஊழை இலை, கொத்தமல்லி, கறிவேப்பிலை இவைகளுடன் சமையலறையின் அருகில் வந்துகொண்டிருந்தாள்.

## பொன் வளையல்

அம்மாவைத் தாண்டி அவன் விரைவாகத் தோட்டத் திற்குள் சென்றான். அங்கே அலமேலு மணத்தக்காளிப் பழம் பறித்துக்கொண்டிருந்தான். வேறொரு சமயமாக இருந்தால், கண்ணன் உடனே அவளிடம் சென்று அவளுடன் பழங்களைப் பங்கு போட்டுக்கொள்வதில் தீவிரமாக முனைந்திருப்பான். ஆனால் தற்சமயம் அவன் நேரே தோட்டத்தின் எதிர் மூலைக்குச் சென்று, அங்கே தன் ஜேபியிலிருந்த இரண்டு வாழைப்பழத் தோல்களையும் எறிந்து விட்டுப் பேசாமல் மறுபடியும் வீட்டிற்குள்ளே நுழைந்தான். அலமேலு அப்பொழுதும் தாக்காளிச் செடியிடம் நின்று கொண்டிருந்தான்.

ஒரு நிமிஷம் கண்ணன் தயங்கி நின்றான்; அவளிடம் சென்று ஏதாவது பேசலாமா ஏதேனும் குறும்புச் சேஷ்டையில் இறங்கலாமா என்று யோசித்தான். ஆனால் கடைசியில் அவன் ஏது காரணம் பற்றியோ தன் படிப்பு அறைக்கு நேராகச் சென்றான். அங்கே தன் புஸ்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு, மிகவும் சிரத்தையுடன் படிப்பவனைப்போல் பாவனை செய்யத் தொடங்கினான். கையில் வைத்துக் கொண்டு, கண்களால் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது, ஒரு பூகோள சாஸ்திரப் புஸ்தகம். ஆனால் அவன் மனத்தில் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தது சாப்பிட்ட வாழைப் பழங்கள், எறிந்த தோல்கள், அலமேலு, மணத்தக்காளிப் பழங்கள், அவற்றில் தனக்குக் பங்கு. 'அவள் வரட்டும்' பஞ்சாமிர்தம் கொழுக்கட்டை, ஏமாற்றம், வாழைப் பழங்கள், தோல்கள்...

எனக்கு போலீஸ்காரியா அவள்? வரட்டும், சொல் றேன்!

4

“அம்மா, அம்மா!” என்று ஓலமிட்டுக்கொண்டு அதே சமயம் அலமேலு தோட்டத்திலிருந்து சமையலறைக்குள்

ஓடி வந்தாள். கண்ணன், தன் நாற்காலியில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

அவள் குரல் அழுகைக் குரலாக இருந்தது.

“அம்மா, அம்மா! நான் தோட்டத்துலே சறுக்கிவிழுந்துட்டேன்! என்று அழுகை தொடங்கிற்று.

‘விழுந்தாயா? நன்னா வேனும் உனக்கு!’ என்று எண்ணிக் கொண்டான் கண்ணன்.

“எல்லாம் கண்ணனாலே அம்மா” என்று அழுகையின் பல்லவி தொடங்கிற்று.

இதேதடர்! என்று கண்ணன் சற்றுச் சுவாரஸ்யத்துடனும் பயத்துடனும் கேட்க ஆரம்பித்தான்.

“தோட்டத்துலே மணத்தக்காளிப் பழம் பறிச்சுண்டு இருந்தேன். அப்புறம் பூப்பறிக்கறத்துக்காகப் போனேன். பறிச்சுண்டு வரபோது, தொபுக்கடர்னு விழுந்திட்டேன் அம்மா! ஓடி வரபோது வாழைப்பழத் தோல்மேலே காலை வச்சுட்டேன். அது காலைச் சறுக்கி விட்டுடுத்து; கண்ணன் தான் அம்மா, அங்கே வாழைப்பழத்தோலைப் போட்டிருக்கணும்...உம்...உம்...ம்” என்று பல்லவி இப்படியாகப் போயிற்று.

கண்ணன் மனத்தில் திகைப்பும் சங்கடமும் ஒருங்கே எழுந்தன. தன்னுடைய கள்ளச் செயலுக்குப் பிறகு இருந்த நிர்ப்பயம் நீங்கி ஒரு கலக்கம் ஏற்பட்டது.

“கண்ணா!” என்று கோபத்வனியுடன் அம்மாவின் குரல் கேட்டது, கண்ணனின் பீதி அதிகரித்தது.

“என்ன? இதோ வந்துட்டேன்” என்றவாறு கண்ணன், தன் நாற்காலியையும் மேஜையையும் சப்தம் உண்டாகும்படித் தள்ளிக்கொண்டு எழுந்தான். இந்தச் சப்தத்



## பொன் வளையல்

தினல் அம்மாவிற்குத் தான் இதுவரையில் படித்துக்கொண்டிருந்தாகத் தெரியட்டும் என்பது அவனுடைய அந்தரங்க எண்ணம்.

ஆனால் அம்மாவா ஏமாறுகிறவள்?

“கண்ணா, நிஜத்தைச் சொல்லு! பழத்தை எடுத்தாயா இல்லையா?” என்று அதட்டினாள். கண்ணனுடைய நாடி ஒடுங்கிவிட்டது.

ஆனால் வெளிப்பார்வைக்கு வெகு தைரியமாக, “இல்லை” அம்மா! நான் எடுக்கவில்லை. அலமேலு பொய் சொல்லுகிறான்” என்று ஒரு போடு போட்டான்.

“பொய் சொல்லறது நீயா? நாளுடா?” என்று நடுவில் புகுந்தாள் அலமேலு. கண்ணன் அவளை விறைத்துப் பார்த்தான். ஆனால் ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை. பேசவும் முடியவில்லை. அம்மா அதற்குள் தன் சிஷையை ஆரம்பித்து விட்டாள்.

“கண்ணா, பொய் சொல்லாதே. எவ்வளவு பழம் தின்னே? ஒண்ணா, ரெண்டா?”

“நான் பழத்தைத் தொடவே யில்லை, அம்மா.”

“தோட்டத்துலே பின்னே எப்படிடா தோலு வந்தது? அது அங்கே முளைச்சதா?”

“எனக்கு எப்படி அம்மா, அதெல்லாம் தெரியும்?”

“இல்லேடா, அலமாரிலேருந்து வாழப்பழத்தோல். தானே பறந்து போயிருக்கும்!” என்றாள் அலமேலு.

“அலமேலு, நீ பேசாத இரு!” என்று அவளைக் கண்டித்தாள் அம்மா. கண்ணனுக்கு அது கொஞ்சம் திருப்தியாக இருந்தது. ஆனால் உடனே அம்மா அவனைப் பார்த்து, மிகுதி வசவை ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

“கண்ணா, அப்புறம் அடி வாங்கிப்பே. மரியாதையாக இப்பவே நிஜத்தைச் சொன்னாயோ பிழைப்பே. இல்லாத போனாக்கே...” என்று அவனுக்குச் சகஜமாகப் போயிருந்த தண்டனையைக் கூறாமல் நிறுத்தினாள்.

“நான் அலமாரிக் கிட்டவே போகல்லே, அம்மா!” என்று மனம் தளராமல் மறுபடியும் கூறினாள் கண்ணன்.

“கண்ணா, நீதான் அதை அங்கே போட்டேன்னு எனக்குத் தெரியும்” என்று கண்டிப்பாக மொழிந்தாள் அம்மா. அவள் பேசிய விதத்திலிருந்தும் குரலிலிருந்தும் கண்ணனுக்கு எஞ்சியிருந்த சுய நம்பிக்கையும் அறவே போய்விட்டது. அம்மாவுக்கு அது எப்படித் தெரிந்திருக்கும்?

“இல்லே அம்மா, அது பழைய வாழைப்பழத் தோலா யிருக்கும்!” என்று ஒரு போடு போட்டான் கண்ணன்.

“இல்லை, அதை நீ இன்னிக்குத்தான் போட்டேன்னு எனக்குத் தெரியும்” என்று சாவதானமாகக் கூறினாள் அம்மா.

கண்ணன் என்ன பதிலளிக்கலாம் என்று சற்று யோசித் தான்.

“என்னடா முழிக்கிறே?” என்று அதற்குள் கோபத் துடன் ஆரம்பித்துவிட்டாள் அம்மா. “இன்னிக்குத் தானேடா வாழைப்பழம் வாங்கித்து? அதுதான் போன ஒரு மாசமா உனக்குச் சுரம்னு வாங்கவே யில்லையே! உன்னாலே அலமேலுவுக்கும் இவ்வளவு நாள் வாழைப்பழம் இல்லாதெ போச்சே! பழைய வாழைப்பழத் தோல் அங்கே எப்படி வந்திருக்கும்?”

அதனுடன், பளார், பளார் என்று கன்னங்களிலும் முதுகிலும் அடிகள். சீக்கிரத்தில் உண்மை வெளிவந்து விட்டது. தன்னுடைய கெட்டிக்காரத்தனம் பலிக்காது என்று உணர்ந்துகொண்டான் கண்ணன்.

## பொன் வளையல்

“திருட்டுப் பயலே! உடனே சாமி கிட்டேப் போய், இன்னமே பொய் சொல்லல்லேன்னு பத்துத் தோப்புக் கரணம் போட்டுட்டு வா. போ, எதிரே நிக்காதே; போ!” என்று மேலும் கூறினாள் அம்மா.

“கண்ணன் அசையவில்லை.

“போடா! இல்லாட்டாக்கே, உனக்கு நானாக்குக் கொழுக்கட்டை கிடைக்காது...போ, தோப்புக்கரணம் போட்டுட்டு வா.”

கண்ணனுக்குக் கண்களில் ஜலம் வரத் தொடங்கி விட்டது. பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தான்; இதை அவனால் பொறுக்க முடியவில்லை. கடைசியில் கோபத்துடன், கண்களில் ஜலம் தளும்பப் பதிலளித்தான்:

“எனக்கு ஒண்ணும் கொழுக்கட்டை வேண்டாம்! நான் ஒண்ணும் தோப்புக்கரணம் போட மாட்டேன்!”

அம்மாகூட ஒரு நிமிஷம் திகைத்துப் போய்விட்டாள். பிறகு மிருதுவாக, “போடா, தோப்புக்காரணம் போட்டுட்டு வா. நல்ல பையனாய், சொன்ன வார்த்தையைக் கேளு” என்றுள்.

பேசாமல் கண்ணன் பூஜை அறைக்குச் சென்றான். அங்கே பத்துத் தோப்புக்கரணங்கள் போட்டுவிட்டுத் திரும்புகையில், “கடைசியில் கொழுக்கட்டையும் கிடைக்காது” என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான்.

வெளியில் அலமேலு நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவளைப் பார்த்தவுடன் அவனுக்கு மறுபடியும் கோபம் கிளம்பிற்று.

“வெட்கமில்லே? கோள் சொல்லிக் கழுதை! போ!” என்றுள்.

“யாருக்குடா வெட்கமில்லை? தோப்புக்கரணம் போட்டாயே! உனக்கா, எனக்கா?”

“பீடை! என்னோடே பேசாதே, போ! எதுக்கெடுத்தாலும் நடுவுலே வந்து நிக்கறது!...தோட்டத்துலே கீழே விழுந்தாக்கே, அப்படி அழுதுண்டு வரணுமோட? அழுமுஞ்சி!” என்று பரபரப்பாகச் சொல்லிவிட்டு அவளுடைய பதிலுக்கு நிற்காமல், ‘விரி’ என்று சென்றுவிட்டான்.

சமையலறையில் அம்மாவைக் காணவில்லை. அவளைத் தேடிக்கொண்டு சென்றான்.

அம்மா, அப்பாவின் அறையில் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தாள். கண்ணன் வெளியிலிருந்து ஓட்டுக் கேட்டான்.

“ஆமாண்டு! கண்ணன், பாவம், கொழுக்கட்டைக்கு ரொம்ப ஆசைப்படறான். போன சதுர்த்தி அன்னிக்கிள்ளு அந்தப் பிள்ளைக்குச் சுரம் வந்துடுத்து. இன்னிக்கு மறக் காமெ நான் சொன்னதையெல்லாம் வாங்கிண்டு வாங்கோ. நாளைக்குத் தவறாமல் அவனுக்குக் கொழுக் கட்டை பண்ணித் தரணும்” என்று அம்மா சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

தூசு நரிபந்தாப முக



றிருக்கிறது; ஏகாந்தத்திலேயே பிரபஞ்சம் முழுவதையும் இது உற்று நோக்குகிறது; ஏகாந்தத்திலேயேதான் இது வாழ்க்கைக் கடலைக் கடக்கவேண்டும்; இந்த ஏகாந்தத்தை மீறுவது அசாத்தியம். ஒவ்வொரு வாழ்க்கையும்—ஒவ்வொரு மனிதனுடையதும் ஒவ்வொரு ஸ்திரீயினுடையதும்—இந்தப் பயங்கர ஏகாந்தத்தில்தான் தனி வழியே செல்ல வேண்டும். இவ்வுண்மையை நாம் ஏங்கி நிற்கும் நம் ஆசைகளால் மாற்ற இயலாது. இப்பிளவை, நாம் நமது சமூகத்தில் ஏற்படுத்தியுள்ள பல சேர்க்கைகளாலும் உறவுகளாலும் பாலங்கட்டிக் கடக்கமுடியாது. இவ்விதம் நான் சிந்திக்கும் பொழுது, நாம் நாள்தோறும் இவ்வுலகில் பாராட்டும் உறவுகள், அன்புகள், காதல்கள், எல்லாம் எவ்வளவு எளியன, எவ்வளவு அற்பமானவை, என்று உணர்ந்து நான் மனச் சோர்வடைகிறேன்.

இப்படி நான் எண்ணும்பொழுதெல்லாம், மகாபாரதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள தெய்விக வாக்குகள் என் உடல் சிலிர்க்கும்படி என் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன.

“கருங்கடலில் கட்டையும் கட்டையும் சேர்ந்து பிரிவது போல் நிகழ்கின்றன, இவ்வாழ்க்கையின் சேர்க்கைப் பிரிவுகள்.

“ஒருவனுக்கு மற்றொருவன் நிலைத்திருப்பதில்லை. மனைவி, பந்து, நண்பன், இவர்களுடன் நேரிடும் சேர்க்கைகள் எல்லாம் சந்தையில் ஏற்படும் சேர்க்கைகள் போன்றவையே.

உடலோடு ஜீவன் முடிந்தாலும் அல்லது உடலுக்குப் பின் நீடித்திருந்தாலும், இவ்வாழ்க்கையில் மனைவி, பந்துக்களுடன் ஏற்படும் சேர்க்கைகள் எல்லாம் நடு வீதியில் ஏற்படும் சேர்க்கைகள் போன்றனவே. (சாந்தி பர்வம், 27-ஆவது அத்யாயம்.)



## பொன் வளையல்

வானளாவி நிற்கும் ஹிமாலய பர்வதத்தைப் போன்ற மகத்தான சக்தி வாய்ந்தவை இவ்வாக்கியங்கள். இவைகளைப் படிக்கும்பொழுது, ஒவ்வொரு மனிதனும் ஸ்திரீயும் மானிட வாழ்வின் தீர்க்க முடியாத ஒரு பலவீனத்தைக் கண்டு ஏங்குவர். நாம் பரஸ்பரம் எவ்வளவு அன்புடனிருந்தாலும் எவ்வளவு உண்மையான அன்புடன் இந்தாலும் நம் உறவுகளும் சம்பந்தங்களும் வெறும் புறத்தையே ஒட்டியவை; அகத்தைத் தொடுவதில்லை; தொடுவது சாத்தியமன்று. ஆண், பெண் ஒவ்வொருவருக்கும் தம் தம் வாழ்க்கையிலேயே சிற்சில சம்பவங்கள், மரணத்தைப் பற்றிய எண்ணங்கள், மரணக் காட்சிகள், ஆத்மப் புரட்சிகள், முதலியவை ஏற்படும்பொழுதுதான் இந்தக் கொடிய உண்மை தானாகவே புலப்படுகிறது.

நான் ஒரு வைத்தியன். தலைமயிர், மீசை, தாடி எல்லாம் நரைத்துச் சணல்நார்போல் தொங்குகின்றன. கண்கள் மங்கினபோதிலும் பார்வை முழுவதும் கெட்டு விடவில்லை. இவ்வளவு வருஷங்களாக நான் மானிட உடம்பைப் பீடிக்கும் பிணிகளையும் மக்களின் மனத்தை வாட்டும் நோய்களையும் குணப்படுத்த முயன்றிருக்கிறேன். மேற்சொல்லிய உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கு எனக்கு எவ்வளவோ வசதிகள் இருந்தன. ஆனால் சொந்த அநுவம் இல்லாமல் ஏற்பட்ட அநுபவத்தைப் பற்றியதால் அது வெறும் வாய் வேதாந்தமென நினைத்தேன். இல்லை, அது அப்படியில்லை. என் வாழ்க்கையிலேயே நிகழ்ந்த சில சம்பவங்கள் எனக்கு இவ்வுண்மைகளை நன்றாக அறிவுறுத்தியுள்ளன. பிரபஞ்ச உண்மைகளைத் தன் சொந்த அநுபவங்களாலேயன்றி மற்றவர்களுடைய அநுபவங்களால் யாராலும் அறிய முடியாது.

‘டாக்டர்!’ ரொம்ப நோவுறது, டாக்டர்!’ என்று நேயோளி முறையிடுகிறான்.

‘எங்கே? இடத்தைக் காண்பி, என்கிறார் டாக்டர்.’

நோயாளி இடத்தைச் சுட்டிக் காண்பிக்கிறான். டாக்டர், கேள்விகளை மேலும் மேலும் அடுக்குகிறார். நோயாளியின் உடம்பை முற்றும் பரீட்சை செய்து பார்க்கிறார். ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக எல்லா விவரங்களையும் நோயாளியின் தொந்தரவையும் தாம் கண்டுணர்ந்த குறிப்புகளையும் சேர்த்துக் கூட்டி வியாதி என்னவென்று அநுமானிக்கிறார். ஆனால் அவருக்கு நோயாளியின் சங்கடம் தெரியுமா? சித்திரக்காரன், கோடுமேல் கோடு வரைந்து சித்திரத்தை முடிப்பதுபோலவும் வித்துவான் சங்கதிமேல் சங்கதி அடுக்கி ராகத்தை விவரிப்பது போலவும் டாக்டர், குறிப்புமேல் குறிப்பைச் சேகரித்து நோயைக் கண்டுபிடிக்கிறார். ஆனால் அவர் நோயின் உண்மை வடிவை, அது தனக்கு வந்தாலொழிய அறிய முடியுமா?

உங்களுடைய பிராணனுக்குச் சமானமான மனைவியோ நெருங்கிய உறவினரோ எவராவது சகிக்க முடியாத வேதனையில் இருந்தால் உங்களுடைய ஆதரவும் அன்பும் எதற்குப் பயன்படும்? அவை முடிவில் பயனற்றவை. ஒரு மருந்தைக் கொடுத்து நீங்கள் அவளுடைய வலியைக் குறைக்கலாம். ஆனால் அவள்தான் அதைக் கடைசியில் பொறுத்தாகவேண்டும்; போகட்டும், அவள் நோயினால் எப்படிக் கஷ்டப்படுகிறாள் என்று உங்களால் மனத்தாலாவது ஊகிக்க முடியுமா? அதுவும் இல்லை.

‘சகிக்க முடியாத வேதனை’ என்று உதாரணத்தை ஆரம்பித்தேன். ஆனால் அப்படி ஆரம்பித்ததற்கு காரணம் இல்லை. இதைக்காட்டிலும் ஆத்மப் புரட்சிகளைச் சுட்டிக் காண்பிப்பது அநாவசியம். ஏனெனில் எந்தச் சிறிய அநுபவத்திலும் எவ்வித எளிய சங்கடத்திலும் இந்த உண்மை ஸ்திரமாக நிற்கிறது. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒவ்வொரு ஸ்திரீக்கும் இவ்வநுபவங்கள் வாழ்க்கையில் நேரிடு

கின்றன. பிறகு எல்லோருக்கும் அவர்களது தனிமையைக் காட்டும்படியாக, மூப்பும் மரணமும் வந்து சேருகின்றன; ஆத்மா, தனியே நின்று அவைகளுக்கெல்லாம் உட்பட்டு ஆகவேண்டி யிருக்கிறது; தன் கர்மபலனைத் தானே அநுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

3

முதலில் நான் என் தாயை இழந்தேன். (என் தகப்பனாரின் ஞாபகமே எனக்கு இல்லை.) பிறகு தமக்கையை இழந்தேன்; அதன் பிறகு மனைவியை இழந்தேன்; கடைசியில் என் பெண்ணை, என் தனிக் குழந்தையை இழந்தேன். மரணத்துடன் பல நாட்களாகக் 'கண்ணாமூச்சி' ஆட்டம் விளையாடிக்கொண்டிருந்த என்னுடைய குடும்பத்தில் இவ்விதம் மரணம் தனது வெற்றியை நிலைநாட்டி, என் உள்ளத்தைப் பொடியாக்கிவிட்டது, அந்திக் காலத்தில் என் நாட்களைத் தனிமையில் கழிக்கிறேன். பல துயரங்களைச் சகித்துக்கொண்டு வந்தேன், என் சூன்ய வருஷங்களை என் புத்திரி ஒருத்திதான் ஆறுதல் ஒளியுடன் நிரப்பினாள். பல வருஷங்களாகப் பல விரகங்களை அவளுடைய பாதுகாப்பிலும் போதனையிலும் சேவையிலும் மறந்திருந்தேன். கடைசியில் அவளும்என்னை விட்டு அகன்று விட்டாள். இளவயதில் அவளுடைய யௌவன சோபையை மங்கச்செய்து, கொடிய வியாதி அவளைத் தின்றுவிட்டது. நோய் என்ற பிசாசினால் ஆட்டப்பட்டு வதங்கிய அவளது முகம், இப்பொழுதும் என் மங்கிய கண்களின் முன் எழுகிறது.

இருபத்திரண்டு வயதுதான், கல்யாணமாகி இரண்டே இரண்டு வருஷங்கள் ஆகியிருத்தன, அப்பொழுது அவளுக்கு முதுகெலும்பில் க்ஷயம் கண்டது. முகத்தைப் பார்த்தால் க்ஷயம்தேவிவாழ் பால் இருப்பாள். முதுகெலும்புக்கு ஓய்வு கொடுக்கும் சரம்மானப் பலகைகளில் பல மாதங்கள் படுத்த

திருந்தாள். பிறகு உடம்பு வறண்டு காய்ந்து போயிற்று. அழகிய இளமுகத்தில் வாழ்க்கையின் வேதனை ஒருங்கே கூடி அமர்ந்தது. கொங்கைகள் குவிந்தெழுந்த இடத்தில் விலாவெலும்புகளும் குறுக்கெலும்பும் பரிதாபகரமாக விழித்து நோக்கின. கடைசியில் மரணம்; வாழ்க்கையின் விளக்கம் தெரியாத முடிவு.

எனக்கு இரண்டு உதவி டாக்டர்கள். ஒரு நாள் அவர்கள் என் பெண்ணைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். நான் பக்கத்து அறையில் இருந்தது அவர்களுக்கு தெரியாது.

“எவ்வளவு அழகாய் இருக்காளடா!” என்றான் ஒருவன்.

“ஆமாம்...உனக்கு ஞாபகம் இருக்கா? நாம் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தபோது இவளைப் போலவேதான்...துருக்கக் பெண் ஒருத்தி...ரெண்டு வருஷத்துக்குள்ளே எப்படி மாறிப் போயிட்டாளடா அவள்! வந்த புதுசிலே எவ்வளவு நன்னாயிருந்தாள்!”

“ஞாபகம் இருக்கு. நான் அவளைப் பார்த்தபோதே எண்ணினேன். இப்போ தேக்கக் கட்டு எல்லாம் ரொம்ப நன்னாத்தான் இருக்கு...அப்புறம் இவளை யார் கவனிக்கப் போறா? எல்லாம் போய்விடும். அழகு அழிந்துவிடும்...”

இதற்குமேல் என்னால் அவர்களுடைய சம்பாஷணையைக் கேட்கச் சகிக்கவில்லை. கண்களில் ஜலம் நிரம்பி என்னைத் துன்புறுத்திற்று. மெதுவாக அறையை விட்டுச் சென்று விட்டேன்

ஆம். எல்லாம் போய்விடும்; அழகு அழிந்துவிடும்; உயிரும் அழிந்துவிடும்; உடல் சாம்பலாகிவிடும்.

என் பெண்ணின் அந்திய உருவம் என் மனக்கண்முன் தோன்றுகிறது. அவளைக் கண்டால் நாஸுக்கான ஸ்திரீகள், பயத்தினால் ஒரு விநாடி கண்களை மூடிக்கொள்வார்கள், தோள்களைச் சற்று உயர்த்தி இறக்குவார்கள்.

“அப்பா!” என்று பயங்கலந்த ஈனஸ்வரத்துடன் அவள், தன் உலர்ந்த கைகளை என்னிடம் நீட்டுவாள். ஓர் ஆழமான இருட்டான பாதாளத்தில் துணையில்லாமல் சரிந்து விழுவதுபோன்ற பயம். அச்சிடுவதிலும் மரணத்தின் நிச்சயத்தினால் ஒரு தனிமை உணர்ச்சி. ஒருவரும் தன்னைக் கரையேற்ற முடியாதே, தன்னுடன் வந்து தைரியப்படுத்த முடியாதே என்ற பயம்...ஒரு பயங்கரமான பயம். அதிபயங்கரமான பயம்...பிறந்த காலத்திலேயே தாயை இழந்த துர்ப்பாக்கியவதி. ‘அப்பா!’ என்று வேறொன்றும் கூறாமல் திக்கற்றவளாக என்னிடம் தன் கைகளை நீட்டுவாள். நான் அருகில் சென்றால் வேறொரு வார்த்தையையும் கூறாமல் வாய்விட்டு அழாமல் மௌனமாகக் கண்ணீரைச் சொரிவாள். பிறகு விம்மிக்கொண்டு என்னைக் கட்டிக்கொள்வாள்.

நான் தள்ளாத கிழவன்; வாழ்க்கைப் பாதை முடிந்து அர்த்தம் விளங்காத இருள் தொடங்கும் இடத்தைச் சமீபித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்...ஈசா, என் இளம் பெண்—என் அருமைக் குழந்தை—தாயை அறிந்திராத துர்ப்பாக்கியவதி; —அவள் எங்கே சென்றிருக்கிறாள்? அவள் கதி என்ன ஆயிற்று? என் மனைவியின் கதி என்ன ஆயிற்று? என் தாயின் கதி என்ன ஆயிற்று? ஈசா, என்னை அவர்களுடன் சேர்த்துவிடு! என்மேல் கருணை புரி!





## பொன் வளையல்

அவன், தன்னுடைய சொற்பமான குறிப்புக்களில் பின் வருமாறு எழுதியிருக்கிறான்:

“...அவள்தான் என் நனவிற் கலந்த துணை; என் கனவிற் கலந்த அமுது; என் கண்ணிற் கலந்த காதல்; என் கருத்திற் கலந்த களிப்பு; என் கவிதையிற் கலந்த உண்மை; என் உயிரிற் கலந்த உறவு...”

“...நான் அவளுடன் பழகிய பிறகுதான், ‘நேற்றுவரையும் வீண்போது போக்கியிருந்தேனே’ என்ற வருத்தம் எனக்கு ஏற்படுகிறது...”

மேற்படி குறிப்புக்களின் சகாயமில்லாவிடில் நான் இச்சிறு வரலாற்றை எழுதத் துணிந்திருக்கமாட்டேன்.

## 2

நானும் அவனும் கலாசாலை நாட்கள் முதற்கொண்டே நண்பர்கள். இருவரும் பி. ஏ. பட்டம் பெற்ற பிறகு, பி. எல். பட்டமும் பெற்றோம். பிறகு இருவரும் அதன்பட்டங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளாமல் வெவ்வேறு வழியே சென்றோம். பொறுக்கியெடுத்த சிலரே போகக்கூடிய பாதையை அவன் பின்பற்றினான். உயர்ந்த நோக்கம், எளிய வாழ்வு, தியாகம், போராட்டம், வறுமை, கவிதை இவைகளின் பொருட்டுப் படிப்புப் பட்டங்களையும் வாழ்க்கைச் சுகத்தையும் உதறித் தள்ளுவதற்கு அவனுக்குத் திடம் இருந்தது. நானோ சாதாரண ஜனத்திரளில் ஒருவன்; பணத்திற்கு அடிமை; போகத்திற்குத் தாஸன்; சுகவாசி. என் அதிருஷ்டத்தினாலும் என் தந்தையின் செல்வாக்கினாலும் எனக்கு ஒரு கிராமபோன் கம்பெனியில் சீக்கிரமே நல்ல உத்தியோகம் கிடைத்தது. எதற்காகப் பி.எல். படித்தேனோ எனக்கே தெரியாது. பி. ஏ. பரீட்சை தேறுவதற்கு முன்பே எனக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டது. நான் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்த பிறகும் பசுபதி கல்யாணம், உத்தியோகம்

ஒன்றிலும் கருத்து இல்லாதவனாகக் காலம் தள்ளிக்கொண்டு வந்தான். அவனுக்கு ஏதோ மனக்கோளாறு என்று பலர் சந்தேகித்தனர். உண்மை என்னவெனில் வாழ்க்கை, அவனைத் தன் கணக்கில்லாத இன்பக் கைகளுடன் கூவி அழைத்தது; ஆனால் அவன் அதைக் கலையின் பொருட்டுத் தியாகம் செய்துவிட்டான். அவனுடைய கலை நோன்பு, ஒரு பீஷ்மப் பிரதிக்ளை என்று நான் கருதுகிறேன்.

8

இப்பொழுது ஏறக்குறைய இருபது வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. ஒரு நாள் சாயந்திரம் நான் ஆபீஸிலிருந்து திரும்பி வாயிலை அடைந்தபொழுது என் மனைவி, “ஒரு சமாசாரம்” என்று என்னை எதிர்கொண்டு அழைத்தாள்.

“என்ன?” என்று விசாரித்தேன்.

“உங்களுடைய சிநேகிதர் பசுபதி, திருச்சியிலிருந்து திரும்பி வந்துவிட்டார்.”

எனக்கு அவனிடம் சகோதர வாஞ்சை. அவனது சென்னை வருகையை இவ்வாறு பரபரப்புடன் எனக்குத் தெரிவித்ததில் என் மனைவி என் மனத்தை அறிந்துதான் நடந்தாள்.

“எப்பொழுது வந்தான்?” என்று வினவினேன்.

“வந்து மூன்று மாசம் ஆச்சாம். இவ்வளவு நாளாகியும் நம்மைத் திரும்பிப் பார்க்கவே யில்லையே! மனுஷர் ரொம்ப இளைச்சிருக்கிறார். முகமே வாடியிருக்கு. ரொம்பக் கஷ்டப்படுகிறார்போல் இருக்கு.”

“ரொம்ப வேலையாகத்தான் இருக்க வேணும். இல்லா விட்டால் வந்து மூன்று மாசமாகியும் நம்மைப் பார்க்காமல் இருப்பானா? திருச்சிக்குப் போன காரியம் என்ன வாயிற்றும்?”

பொன் வளையல்

“ஏதோ சில சந்தாதார்களைச் சேர்த்தாராம். கொஞ்சம் நன்கொடையும் கிடைச்சதாம்.....”

அந்நாள் பசுபதி, ‘புத்துயிர்’ என்ற பத்திரிகையை ஸ்தாபிக்க முயன்றுகொண்டிருந்த காலம். அச்சமயம் அவன், அதன்பொருட்டுத் தென்னாட்டில் அடிக்கடி பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தான்.

“சரி, ஏதாவது சமாசாரம் சொன்னாளு?”

“‘ஆடும் சிதம்பரமோ’ ஒரு பிளேட்டும் ஒரு கிராம போனும் உங்களைக்கொண்டு வாங்கணுமாம். நாளைக்கு நாலு மணிக்கு வரேன்னு சொன்னார். அந்த, ‘ஆடும் சிதம்பரமோ’ பிளேட்டிலே ஏதோ ஒரு மனக்கலக்கம் வாட்டறது; அதில் சந்தேகமில்லே. இன்னிக்கு நாங்க பேசிண்டு இருந்தபோதுகூட, அவர் முகம் திடீர் திடீர்னு மாறிப் போச்சு. அவர் வந்த சமயம் நான் ரேடியோ வச்சண்டு இருந்தேன்; வந்தவுடனே குறைச்சு வச்சேன். ஏதோ ரெண்டு வார்த்தை பேசியிருப்போம். அந்தச் சமயம் ரேடியோவிலே, காரூர்க் கல்யாணராமையர், ‘ஆடும் சிதம்பரமோ’ பாடுவார்னு சொன்னான். உடனே அவரைப் பார்த்திருக்கணுமே! சடக்குனு பேச்சை நிறுத்தினார். அதுக்கு மேலே ஒண்ணையும் வெளியிலே காண்பிச்சுக்கல்லே. ஆனா அவர் மனசுலே மாத்திரம் ஏதோ ஒரு சங்கடம் இருந்திருக்கணும். பாட்டு முடியறவரைக்கும் அவர் பேசவேயில்லை. பாட்டைக் கேப்போம்னு மாத்திரம் ரெண்டு வார்த்தை சொன்னார். கொஞ்ச நாழி கழிச்சு நான், “என்ன, உங்களுக்குச் சங்கீதத்திலேகூடப் பைத்தியம் பிடிச்சிருக்கா?”ன்னு கேட்டேன். அதுக்கு அவர், ‘ஆமாம்’னு மெதுவாகச் சிரிச்சுண்டு சொன்னார். அவர் முகத்துலே மறைஞ்சு ஒரு ஏக்கம் இருந்தது. பார்க்காது போலெ இருந்தேன்.”

“அந்தப் பிளேட்டைத்தான் வாங்க வேணும் னா சொன்னா?”

“ஆமாம். இந்தக் கூத்தைக் கேளுங்கோ: கிராமபோன் வாங்கப்போறாராம். சாப்படறதுக்குப் பணமில்லையாம்; ஒரு பிளேட்டுலே பிடிச்ச மோகம்! இப்படியா காரியம் செய்யறது?”

எனக்கும் இது விபரீதமாகத்தான் புலப்பட்டது. சாப்பாட்டிற்குக் கஷ்டப்படுபவன், சங்கீதம் கேட்பதற்கு ஓய்வில்லாமல் இலக்கிய வேலை செய்பவன், மேலும் இசைத் தட்டுக்களை வாங்குவதை நினைக்கவும் முடியாதவன், கிராம போனையும் ஒரே ஒரு பிளேட்டையும் வாங்குவதென்றால்! பாட்டைப் பாடியது ஒரு ஸ்திரீயாக இருந்தாலாவது விஷயத்தை ஒருவிதமாக முடிவு செய்துகொள்ளலாம்..... உடனே சட்டென்று என் புத்திக்குப் புலப்பட்டது: அப் பொழுதுதான் எங்கள் கம்பெனியில் ஒரு புது இசைத்தட்டு, ‘ஆடும் சிதம்பரமோ’ என்பது வந்திருந்தது. ஒருவேளை அவன் வேண்டியது அந்த இசைத்தட்டாக இருக்கலாம்! யோசித்துப் பார்த்தேன்; அதைப் பாடியவள் ஒரு ஸ்திரீ தான்; ஆனால் அவளுடைய பெயர் ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை.

“யார் பாடின பாட்டாம்?” என்று கேட்டேன்.

“அவர் சொல்லவில்லை” என்று பதிலளித்தாள்.

“அவனுக்கு இப்பொழுது நிஜமாகவே பெண்பித்து ஏறியிருக்கிறது” என்றேன் நான்.

“அப்படியானால் அவள் பெயர் என்ன?” என்று வினவினாள் என் மனைவி.

“ஞாபகமில்லை. நாளைக்குச் சொல்கிறேன்.”

பொன் வளையல்

“நானைக்குச் சாயங்காலம் நாலு மணிக்கு வரேன்னு சொன்னா.”

4

மாறுநாள் சாயந்தரம் நான் ஆபீஸிலிருந்து சற்று முன்னதாகவே கிளம்பினேன். வீடு சேர்ந்தபோது நான்கு அடிப்பதற்குச் சில நிமிஷங்கள் இருந்தன. பசுபதி ரேடியோவண்ணடை உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். என் மனைவி அவனைப்பற்றிக் கூறியதெல்லாம் உண்மை என்பதைக் கண்டேன். அவன் சென்னையை விட்டுச் சென்று ஆறு மாதங்கள் ஆகியிருந்தன. அதற்குள் எவ்வளவு மாறுதல்! சண்டமாருதத்தில் அகப்பட்டுத் தத்தளித்துக் கடைசியில் கரை சேர்ந்த ஒரு மாலுமிபோல் இருந்தான் அவன்.

“என்ன, உடம்பு கேவலமாயிருக்கிறதே! விஷயம் என்ன?” என்று விசாரித்தேன்.

“உன்னைப்போல் நல்ல உத்தியோகம் இல்லை. மாதந்தோறும் முதல் தேதியன்று ரொக்கமாகப் பணம் வருகிற தில்லை” என்றான். பிறகு, ‘ஒரு நிமிஷம் இரு.....நாலு மணி யாயிற்று’ என்று சொல்லிக்கொண்டே ரேடியோவைச் சென்னை நிலையத்திற்கு முடுக்கிவிட்டான்.

‘எவரி மாட்ட’ என்ற பாட்டுத் தொடங்கிற்று. “உம்...முழுவதும் அரியக்குடி இமிடேஷனாக இருக்கிறது” என்று முணுமுணுத்தான்.

“யார் பாடுகிறார்?”

“யாரோ திரிபுர சுந்தரியாம்” என்று, வானொலியைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“ஆமாம். நீ என்ன இப்படித் திடீரென்று இலக்கியத்தை விட்டுச் சங்கீதத்திலே திரும்பினாய்?” என்று கேட்டேன் நான்.

“அட, எல்லாவற்றையும் உனக்குச் சொல்லி யாக வேணுமா? சரி, சோத்துக்குத் தாளம் போட்டதிலே சங்கீதமும் தானே வந்துவிட்டது!” என்றான்.

இச்சமயம் என் மனைவி ஒரு தட்டில் தோசையும் வேறொரு தட்டில் மைசூர்ப்பாகும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து அவன் முன்பு வைத்தாள்.

“ஆமாம், கிராமபோன் வாங்கறதான்தான் லேசா?” என்று ஒரு கேள்வியைப் போட்டாள் அவள். “சும்மா வானும் பணம் இல்லேன்னு சொல்லிக்கறது. செய்யற காரியம் பணம் இல்லாதவா செய்யறதாவா இருக்கு?” என்றாள்.

பசுபதி, பதிலளிக்காமல் அவனைக் கூர்ந்து ஒரு பார்வை பார்த்தான். பிறகு “உம்.....ம்...மைசூர்ப்பாகு ரொம்ப நன்றா யிருக்கிறது. ஆனால்...இவள் பாடுகிறது நாலரை மணி வரைக்கும் இருக்கிறது. டிபன் அப்புறம் சாப்பிடுகிறேன். அவருக்கும் கொண்டு வாருங்கள்” என்றான்.

“என்ன, நிஜமாகவே பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா?” என்று கேட்டேன் நான்?

“ஆமாம். அதை இப்பொழுதுதான் கண்டுபிடித்தாயா பிடுஹஸ்பதி?” என்று என்னைத் திருப்பிக் கேட்டான் அவன். அதற்குள், “இது மதராஸ்; இப்பொழுது, ‘என்றைக்குச் சிவகிருபை’ என்ற பாட்டைக் கேட்பீர்கள்” என்று கேட்டது.

“ஓஹோ, இவள் என்ன, அரியக்குடி, ‘ஸ்பெஷலிஸ்ட் போல் இருக்கிறாளே.”

“ஆமாம்.....உனக்குப் பித்துத் தலைக்கு மேலே ஏறியிருக்கிறது” என்று நான் அவனைக் கவனிக்காமல் கூறினேன்.



## பொன் வளையல்

“ஆமாம், அதனாலேதான் ஆசிரியனாக இருந்தவன் இப்பொழுது பக்தனாக மாறிவிட்டேன்.....கிடக்கட்டும்; மேதைக்கும் பைத்தியத்துக்கும் ரொம்பச் சம்பந்தம் உண்டு என்பது உனக்குத் தெரியாதா? சிவனைக்கூடப் ‘பித்தா பிறைகுடி பெருமானே’ என்றுதானே சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அழைக்கிறார்? நடராஜருடைய நர்த்தனம் என்பது என்ன? ஒரு வெறிக்கூத்துத்தானே?” என்றான்.

அச்சமயம் திடீரென்று அவனுடைய நெற்றியும் புருவங்களும் சுருங்கின. சிந்தனைக் குறிகள், ஒரு பாறைமீது ஓர் அலை மோதிச் செல்வதுபோல் அவனுடைய வதனத்தைத் தாக்கிச் சென்றன.

“ஆமாம். சிவபெருமானுக்கு ஏதோ ஒரு வெறி, வரம்பு கடந்து ஓடுகிறது. அதனால்தான் அவரைப் ‘பித்தன்’ என்றும், ‘மத்தன்’ என்றும் சொல்லுகிறார்கள். ராமலிங்கசுவாமிகள்கூடச் சிவனைப் ‘பெண்ணொரு பால்வைத்த மத்தனடி’ என்று பாடுகிறாரே.”

“ஓஹோ, அந்தப் பித்துத்தான் உனக்கு ஏறியிருக்கிறதோ?” என்றேன் நான்.

அதற்குள், “இது மதராஸ். இப்பொழுது, ‘ஆடும் சிதம்பரமோ’ கேட்பீர்கள்” என்ற செய்தி வந்தது.

பசுபதியிடமிருந்து பதில் வரவில்லை. ஒரு மின்சாரப் பிரவாகம் அவனை ஊடுருவிப் பாய்ந்ததுபோல் அவன் கல்லாகச் சமைந்துவிட்டான். அவன் மனத்தில் பல ஞாபக அலைகள் எழுந்து மோதியிருக்க வேண்டும். ஆனால் வெளிப்படையாகப் பாட்டைச் சிரத்தையுடன் கவனிப்பவன் போல் இருந்தானெயொழிய வேரோர் ஆழ்ந்த அதிர்ச்சியும் தன் உள்ளத்தில் ஏற்பட்டதாகக் காண்பித்துக்கொள்ளவில்லை.

பாட்டு முடிந்து சில விநாடிகள் கழிந்த பிறகு மெதுவாக ஒரு குறுநகை பூத்து, “சரி. இப்பொழுது மைசூர்ப் பாகைச் சாப்பிடலாமே.....உம், ‘நீரஜாக்ஷி’யா?—இது

முகிரி இமிடேஷனாக இருக்கும். வா, டிபன் சாப்பிட்டு விட்டுப் பீச்சுக்குப் போகலாம்” என்றுன்.

“ஆமாம். அந்தப் பாட்டிலே மட்டும் என்ன அவ்வளவு மோகம்?” என்று வினவினாள் என் மனைவி.

“அந்தப் பாட்டுக்கும் உனக்கும் ரொம்ப நல்ல பொருத்தம் இருக்கிறதே!” என்றேன் நான், நண்பனைப் பார்த்து.

“எல்லாம் பொறுக்கிப் பார்த்து உண்டாக்கிய பொருத்தந்தான்” என்று பதிலளித்தான் அவன். “இந்தப் பொருத்தம் இதோடு நிற்கவில்லை. இன்றைக்கு ராத்திரிப் பத்தரை மணிக்கும் இருக்கிறது. நேற்றே, ‘வானொலி’யிலே பார்த்து வைத்திருக்கிறேன்” என்றுன்.

நானும் என் மனைவியும் திகைத்துப் போய்விட்டோம். நான் மேஜையின்மேல் கிடந்த, ‘வானொலி’யை எடுத்துப் புரட்டிப் பார்த்தேன்.

“.....எனக்கு.....நடராஜப் பித்து” என்று இயற்கையாக இல்லாத சிரிப்பொன்று சிரித்தான் பசுபதி.

‘வானொலி’யில் திருச்சிராப்பள்ளி நிலையத்திலிருந்து இரவு 9-50 முதல் 10-30 வரையில் சிவகாமி என்பவளுடைய வாய்ப்பாட்டு என்பதைக் கண்டேன். ஜாபிதாவில் கடைசிப் பாட்டு, ‘ஆடும் சிதம்பரமோ’. சிவகாமி!...ஆம், அதே பெயர்தான்! நான் ஆபீஸில் பார்த்துக் குறித்து வைத்திருந்த இசைத்தட்டைப் பாடியவள்தான்!

“நடராஜர் கிடக்கட்டும். சிவகாமியா திரிபுர சுந்தரியா, யார்?” என்று ஒன்றும் தெரியாதவன்போல் வினவினேன்.

ஒரு விநாடிக்குள் அவன் பதிலளித்தான்: “இரண்டும் தப்பு! காளுக் கல்யாணராமையர்!”

இதற்குமேல் சிரிப்பதைத் தவிர வேறு என்ன செய்வது?

பொன் வளையல்

“சரி, வா, புறப்படு, பீச்சுக்குப் போகலாம்.....நான் நல்ல சாப்பாடு சாப்பிட்டு ரொம்ப நாள் ஆயிற்று. எனக்கு இன்றைக்கு ராத்திரி நல்ல சாப்பாடு போடு. யமதர்ம ராஜன் சபையிலே இது உங்களுடைய புண்ணியத்தின் கணக்கிலே சேரும்” என்றான்.

“இங்கேயே தூங்கிவிட்டுக் காலையில் காபியும் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாமே” என்று அவனை உபசரித்தாள் என் மனைவி.

“உங்களுடைய புண்ணியத்தை அதிகப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று பார்க்கிறீர்களா? எனக்கு ஆட்சேபம் இல்லை!” என்று சிரித்துக்கொண்டே கூறினான் பசுபதி.

5  
இருவரும் கடற்கரைக்குச் சென்று மணலின்மேல் உட்கார்ந்தோம்.

“சிவகாமியா திரிபுரசுந்தரியா?” என்று மறுபடியும் வினவினான் நான். “சொல்லு, உனக்குக் காதல் தலைக்கு மேல் ஏறிவிட்டது” என்றான்.

“முட்டாள்!” என்றான் பசுபதி. நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன்.

“ஆமாம், இதைப் போய்க் கேட்கிறாயே! ஒருத்தி மதராஸிலே; மற்றொருத்தி திருச்சிராப்பள்ளியிலே; நான் இப்பொழுது திருச்சி போய்விட்டு வந்திருக்கிறேன். உடனே யார் என்று தெரியவில்லையா?”

“தெரிகிறது; சிவகாமிதானே?” பசுபதி மெள்ளத் தலையை அசைத்தான்.

“அவள்தான் என்று எனக்கு இன்றைக்கு மத்தியான் னமே தெரியும்” என்று நான் கூறினேன்.

“எப்படி?.....ஆபிணிலே பிளேட்டைப் பார்த்தாயா?”

“ஆமாம்.” ஒரு நிமிஷம் மௌனம்.

“நானேக்கு அதை வாங்கிவிடலாமா?”

“சரி, என்னோடேயே ஆபிஸுக்கு வா.....அதுதான், நீ நானேக்குக் காலையில் என் வீட்டிலே இருப்பாயே.”

“அத்துடன் கிராமபோன் கூட வேணும். நீ தான் எனக்குக் மலிவாகப் பார்த்து வாங்கித் தர வேணும்.”

“சரி, உனக்கு விஷம் நன்றாக ஏறிவிட்டது. நான் என்ன சொன்னாலும் பிரயோஜனப்படாது.”

“ஏன், தாராளமாகச் சொல்லு.”

“நீ பணமில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறாய்” என்று சொல்லி நிறுத்தினேன்.

“ஆமாம், உண்மையைச் சொல்கிறேன்: நான் சரியாகச் சாப்பிட்டு இரண்டு மாச காலம் ஆயிற்று.”

“அப்பொழுது இந்தப் பைத்தியத்தைக் கொஞ்சம் கட்டிப் பாரேன்.”

“கட்டுக்கு அடங்கவில்லை; நான் என்ன செய்கிறது?”

“நானேக்கு இதெல்லாம் வாங்குவதற்கு உன்னிடம் பணம் இருக்கிறதா?”

பசுபதியின் கண்களிலிருந்து ஒரு மங்கலான சோக ஒளி, ஆத்ம ஏளனத்துடன் கூடி வீசியது.

கொஞ்சம் இருக்கிறது; பத்திரிகைக்காக ஊருராய்த் தேடிச் சேர்த்த பணம்.”

சில விநாடி சும்மா இருந்துவிட்டு அவன் மேலும் கூறினான்:

“எனக்கு இவ்வளவு நாளாகச் சாப்பாட்டுக் கஷ்டம் இருந்தது. பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு ஜலத்தைச் சாப்பிட்டு,

## பொன் வளையல்

எல்லாவற்றையும் சகித்துக்கொண் டிருந்தேன். பத்திரிகைக்காகத் தேடின பணம் என்று அதை இதுவரை தொடவில்லை. இப்பொழுது அதைக்கொண்டு உபயோகமில்லாத உயிரில்லாத பொருளை வாங்கப் போகிறேன்.....”

அவன் கண்கள் நீர் தோய்ந்த ஒளியுடன் பிரகாசித்தன.

“அந்தப் பாட்டைக் கேட்கும்போது, நான் திருச்சியில் அவளுடன் சேர்ந்து பழகிய நாட்கள் என் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன. உடனே நான் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடுகிறேன்; சற்று நேரம் என்னையே மறந்துவிடுகிறேன். அவளுடைய குரல், மறுபடியும் என் காதுகளில் ஒலிக்கிறது! அவளுடைய உருவம், மறுபடியும் என் கண்முன் எழுகிறது, இளநகை, தளதளவென்று ஒளிரும் மங்கள முகத்தை நான் மறுபடியும் காண்கிறேன்! நான் அவளை அங்கே நேரே பார்த்துப் பாடக்கேட்டதுபோல் மறுபடியும் அவளைப் பார்த்து அவளுடைய குரலைக் கேட்கிறேன்! அவள் குரல்! அவள் முகம், அவள் ஞாபகம், எல்லாம் அவள் மயம்! நான் அவளுடன் கலந்துவிடுகிறேன்!”

பேசப் பேச, அவனுடைய குரல் தாழ்ந்து தாழ்ந்து போயிற்று. கடைசியில் அது பேச்சாக இல்லை; ஏதோ ஒரு நூதன வாத்தியத்தில் மத்திமச் சுருதி போடுவதுபோல் இருந்தது. அவன், தன் முகத்தைச் சற்றுத் திருப்பிக்கொண்டு சிறிது நேரம் சும்மா இருந்தான். இந்த ஆழ்ந்த உணர்ச்சியின் சங்கீதத்தையும் நிச்சப்தத்தையும் வார்த்தைகளைக் கொண்டு கலைக்க எனக்கு நா எழவில்லை. மறுபடியும் அவன் தொடங்கினான்.

“இன்று ராத்திரி நான் அவளையே, அவள் குரலையே— உண்மையிலேயே—கேட்கப் போகிறேன்! இதை நினைக்கும் போதே எனக்கு உடம்பெல்லாம் என்னவோ செய்கிறது! மயிர்க்குச்செறிகிறது! என் உள்ளம் கூசுகிறது! என் மனச் சலனம் இரட்டிக்கிறது!...அவளையே அடைந்துவிட்டால்

எப்படி இருக்கும்! அதை நினைக்கும்போதே என் மனம் மயங்கித் தடுமாறுகிறது!”

எனக்குக் கண்களில் ஜலம் வடிந்துவிட்டது. இவ்வளவு நேரம் அதைத் தடுத்துக்கொண்டிருந்தேன்; ஆனால் இதற்கு மேல் தடுக்க முடியவில்லை. அவன் பேசியபொழுது அவனுடைய குரல், வரவரக் கலக்கமடைந்தது; சுருதியைக் கலைத்துக்கொண்டு உணர்ச்சி மேலே பொங்கிற்று. சட்டென்று அவன் நிதானப்படுத்திக்கொண்டு, இமைகளை ஒருமுறை இறுக்கி முடித் திறந்து பேச ஆரம்பித்தான்:

“நான் பட்ட கஷ்டத்தைச் சொல்லி முடியாது. ஒரு தரம் நானும் அவளும் தனித்திருந்தபோது அவளைப் பாடச் சொன்னேன். அப்போது எனக்கு அவளை அதிகமாகத் தெரியாது. இருந்தாலும் தெரியமாகக் கேட்டேன். அவள் இந்தப் பாட்டைப் பாடினாள். அதுமுதல் இந்தப் பாட்டு என்னை விடாமல் துரத்தி வருகிறது! நான் எங்கே போனாலும் என் பின் சஞ்சரிக்கும் ஒரு குரலாக இருக்கிறாள் அவள்! தெருவில் போகும்போது ஒரு ஹோட்டலில் இத்தப் பாட்டைக் கேட்டேன். ரேடியோவிலிருந்து வந்தது. உடனே ஹோட்டல் வாசலில் நின்றுகொண்டு அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். பசி ஒருபக்கம்; உள்ளே போய் வாங்கிச் சாப்பிடுவதற்குப் பணம் இல்லை.....ஈசா; இந்தக் கஷ்டத்தை என்னால் இனிமேல் சகிக்க முடியாது!”

அவனுடைய விழிகளில் அவனையும் மீறி இரண்டு நீர்த்துளிகள் துளித்தன. பெருமூயற்சியுடன் அடக்கிய துயரத்தில் அவனுடைய மார்பு ஏறி இறங்கிற்று. நான் பேசுவதற்கு வாயெடுத்தேன். ஆனால் அவன் மறுபடியும் தொடங்கினான்.

“ஆமாம், நாளைக்குக் கிராமபோனையும் பிளேட்டையும் வாங்கிவிடவேண்டும். அப்புறம் கலையாத கனவு காண்பேன்! கண்ணிலே எனது கருத்திலே கலந்த பெண்ணை உள்ளத்



பொன் வளையல்

திலே கலப்பேன்! அந்தப் பாட்டு எனக்குக் கேட்கக் கேட்கத் தெவிட்டாது—கரையாத கற்கண்டாக இருக்கும்!”

கட்டவிழ்ந்த கமலமென அவனது கருத்து அவிழ்ந்து அவன் ஒருத்தியையே கருதுகின்றான்; காதல் கைம்மிருந்து விட்டது. வாழ்க்கைப்போராட்டம் ஒரு புறம். அவனுடைய பித்தம் தெளிவதற்கு ஒரு மருந்துதான் உண்டு. அவன் பொருட்டு நான் என்ன செய்ய முடியும்?

“வேணுமென்றால் நான் உனக்குப் பணம் தருகிறேன், சரியா?” என்று கேட்டேன்.

“இப்பொழுது வேண்டாம். அப்புறம் வேணுமென்றால் கேட்கிறேன்.”

“வேறு பிளேட் வாங்குவதற்கும் உனக்குப் பணம் இல்லை. இந்த ஒரு பிளேட்டைத்தானே திருப்பித் திருப்பி வைத்துக்கொண்டிருப்பாய்?”

“ஆமாம், அதிலேகூடச் சந்தேகமா?”

“பக்கத்து வீட்டுக்காரன் எங்கேயாவது சண்டைக்கு வரப் போகிறான்!—நீ ராத்திரி ஒரு மணிக்கும் இரண்டு மணிக்கும் பிளேட்டை வைத்தால்?”

பசுபதி பதிலளிக்கவில்லை.

“அவனுடன் ரொம்ப நன்றாகப் பழகியிருந்தாயா?” என்று கேட்டேன்.

“.....இந்தா, இதைப் பார்!”

அவன் தன் சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு பர்ஸை எடுத்தான். அதைத் திறந்து அதிலிருந்து மிகவும் மிருதுவான இரண்டு சிறிய வஸ்துக்களை எடுத்து எனக்குக் காண்பித்தான். அவை, கடிதம்போல் காய்ந்து வறண்டு போயிருந்த இரண்டு ரோஜாப் புஷ்பங்கள்.

“ஒரு சமயம் இந்த இரண்டும் அவள் தலைமேல் இருந்தன!” என்று ஏதோ ஓர் ஆச்சரியத்தைக் கூறுபவன்போல் சொன்னான். அவனுடைய இமைகள் துடித்தன.

“அவள் யார், என்ன?” என்று விசாரிக்க ஆரம்பித்தேன்,

“காலேஜிலே படிக்கிறாள். திருச்சியிலே சந்தித்துப் பழக நேரிட்டது.....ரொம்ப அன்பு நிறைந்த குணம்..... உம், இந்தக் கதையெல்லாம் உனக்குச் சொல்லி என்ன பிரயோசனம்?” என்று கூறிக்கொண்டே, அவளுடைய பூக்களைப் பர்ஸில் வைத்து, அதைத் தன் சட்டைப்பையில் போட்டுக்கொண்டான்.

“ஏன், காரியம் முடியாதென்று அவ்வளவு நிச்சயமாக விட்டுவிட்டாயா?” என்று கேட்டேன்.

“ஆமாம். பணக்கஷ்டம் முதலில். அதோடு ஜாதியாம் கோத்திரமாம்; எல்லாம் குறுக்கே வந்து நிற்கிறது. அதையெல்லாம்பற்றி அப்புறம் சொல்கிறேன்” என்று கூறி அவன் திடீரென்று மெளனத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டான். அவன் என்ன யோசனை செய்திருப்பானோ எனக்கு இன்றும் தெரியாது. அவனைப் பேச்சுக்கு இழுக்க முயன்றேன்; என் முயற்சி பலிக்கவில்லை.

கடைசியில் அவன், தன் கைகளை மணல் போகத் தட்டி உதறிக்கொண்டு எழுந்தான்.

“வா. வீட்டுக்குப் போசலாம். சாப்பிட்டுவிட்டுப் பாட்டைக் கேட்போம்” என்றான்.

நானும் பேசாமல் எழுந்தேன்.

“என்னால் முடிந்தவரை உனக்கு உதவி செய்கிறேன்” என்றேன் நான். “நான் ஏதாவது உதவி செய்ய முடியுமா?”

பொன் வளையல்

“முடியாது” என்று பதிலளித்தான் அவன். “உன்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. நீயும் நானும் சொல்வதை யார் கேட்கப்போகிறார்கள்? ராமலிங்க சுவாமிகள் சொன்னதைக் கூட ஒருத்தரும் கேட்கவில்லையே!”

“அவர் என்ன சொன்னார்? யார் என்னத்தைக் கேட்கவில்லை?”

“என்னத்தைக் கேட்கவில்லையா? அவர் சொன்னது ஒன்றையுந்தான் ஒருத்தரும் கேட்கவில்லை!”

‘சாதியிலே மதங்களிலே சமய நெறிகளிலே

சாத்திரச்சந் தடிகளிலே கோத்திரச் சண்டையிலே’

ஒன்றிலும் உழல வேண்டாம் என்று கதறியிருக்கிறாரே அவர்.....ஆனால் இதை எத்தனை பேர் எத்தனை தரம் சொன்னாலும் ஒருத்தரும் கேட்கப் போகிறதில்லை.....சரி, பேசிப் பேசி என்ன பிரயோஜனம்? வா, போகலாம். வீட்டுக்குப் போய் அந்தப் பாட்டைக் கேட்போம். அதனுடன் கனிந்த சிற்றம்பலக் கனியைச் சுவைப்போம்” என்றான்.

கொழுந்துவிட்டு எரியும் அவனது உணர்ச்சியைச் சற்றுத் தணிப்பது நலம் என்று கருதிய நான், “இருக்கட்டும்.....நீ இப்படி நடராஜரை நினைக்கிற சமயத்திலேயே அவளையும் நினைக்கிறது சரியாயில்லையே.....பொருத்தமாயில்லையே” என்றேன்.

அவன் முகம், திடீரென்று கடுமையுடன் கொந்தளித்தது.

“.....ஹும்.....உன்னை என்னவென்று சொல்கிறது? .....ஆனாலும் உன்னிடம் சொல்வதிலே பிரயோஜனம் இருக்காது. உன் அகமுடையாளிடம், நீ ஓர் அசல் ஆஷாட பூதி என்று சொல்லவேண்டும்.....ஹும், வெட்கமாயில்லை?” என்றான்.

வீட்டிற்குப் பாதி வழி சென்றிருப்போம். அவன் திடீரென்று வழியில் நின்று என் கையைப் பிடித்தான்.

“நீயும் அவள் பாட்டைக் கேட்கப் போகிறாய். இல்லையா?” என்றான்.

“கேட்க வேண்டாமா?” என்று நான் அவனைத் திருப்பிக் கேட்டேன்.

“உன் அகமுடையாளும் கேட்பாள், இல்லையா?” என்று மேலும் வினவினான்.

சட்டென்று அவனுடைய வார்த்தைகளின் முழுப் பொருள் எனக்கு விளங்கிற்று.

“ஆமாம்.....அவளை மாடியிலிருந்தே கேட்கச் சொல்லுகிறேன்” என்று பதிலளித்தேன்.

“ஆமாம், அதுதான் சரி. நீயும் அவளோடுகூடவே இருந்து கேள்” என்று வருத்தம் தோய்ந்த புன்சிரிப்புச் சிரித்தான்.

## 6

அன்றிரவு நாங்கள் சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டுச் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். பசுபதி, பேச்சில் அதிகமாகக் கலந்து கொள்ளவில்லை.

ஒன்பதரை மணிக்கு நாங்கள் என் அறைக்குச் சென்றோம். அங்கே ரேடியோவைத் திருச்சி நிலையத்திற்கு முடுக்கிவிட்டேன். பிறகு நானும் என் மனைவியும் பசுபதியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மெத்தைக்குச் சென்றோம்.

இருபது நிமிஷங்கள் கழிந்தன. சிவகாமியின் பாட்டுக்கள் ஆரம்பமாயின. கணீரென்று வெண்கல மணியோசை போன்ற குரல்; மிருதுவானது; ஆயினும் ஜீவன் நிறைந்தது. ஒரு பூவாணம், விரீரென்று மேலே கிளம்பிப்

பொல பொலவென்று வர்ணப் பூக்களை உதிர்ப்பதுபோல் ராக மார்க்கங்களில் சுலபமாகச் சஞ்சரித்துக் கமகங்களை ஆயாசமில்லாமல் உதிர்த்தாள். 'நீது சரண பங்கஜ' என்ற கல்யாணி ராகக் கீர்த்தனையை முதலில் பாடினாள். பாட்டில், 'ஓ ஜகத் ஜனனி, மனோன்மணி, ஓங்கார ரூபிணி' என்ற பதங்கள் ஆகாசத்தை யளாவி, நட்சத்திரங்களைத் தாக்கி, ஆதி பராசக்தியையே அடைவதுபோல் மேற்கிளம்பி, உடம்பைப் பணிப்புறச் செய்தன. பிறகு, 'கோடையிலே' என்ற ராமலிங்க சுவாமிகளின் 'அருள் விளக்க மாலைப் பாட்டு'; அதன் பிறகு, 'ஆசை முகம்', 'எப்போ வருவாரோ?' கடைசியில், 'ஆடும் சிதம்பரமோ.'

பாட்டுக்கள் மிகவும் இனிமையாக இருந்தன. ஆனால் என் மனம் கீழே தனிமையில் துயரத்தோடு துடிக்கும் ஹிருதயத்துடன் அவைகளைக் கேட்டுக்கொண் டிருந்த என் நண்பன்பால் விரைந்து சென்றது. ரேடியோவின் அருகில் அவன் உட்கார்ந்திருக்கும் விசனக் காட்சி என் முன் தோன்றிற்று. காணாத காட்சிகளையெல்லாம் அவன் கண்டிருப்பான். பாட்டுக்களினால் அவன் சிவகாமி வசமாகி யிருப்பான்; அவனை இன்பமும் துன்பமும் கலந்ததொரு மகத்தான உணர்ச்சி வெள்ளம் சுற்றி விழுங்கி யிருக்கும்.

**‘ஆடும் சிதம்பரமோ—ஐயன்கூத்  
தாடும் சிதம்பரமோ...’**

இந்தப் பாட்டு அவனுக்கு என்ன காட்சியை அளித்திருக்கும்?

**‘நதிகலந்த சடையசையத் திருமேனி விளங்க  
நல்லதிருக் கூத்தாட வல்லதிரு வடிகள்’**

அவன் முன் தோன்றியிருக்குமா? அல்லது பாட்டைப் பாடும் ஒரு பெண்ணின் தோற்றம் தோன்றியிருக்குமா? தனிப்படு ஞானவெளியிலே இன்பத் தனிநடம் புரியும் தனித்தலைவரை அவன் கண்டிருக்கமாட்டான்; அவனுடைய மன மன்றத்

திலே ஞாபக நடனம் புரியும் காதல் தலையையத்தான் கண்டிருப்பான். அன்பெலாம் ஆகி நிறைந்ததோர் நிறைவான நடராஜபதியைக் கண்டிருக்கமாட்டான்; அன்பெல்லாம் பெண்ணாகி நிறைந்ததோர் மானிட உருவத்தைத்தான் கண்டிருப்பான்.

பாட்டு முடிந்து ஐந்து நிமிஷங்கள் ஆயின. நான் மெதுவாகக் கீழே சென்று அவனைக் கண்டேன். மேஜையின்மீது கரங்கள் இரண்டையும் ஊன்றியவனாகத் தலையை ஒருபக்கம் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டிருந்தான் பசுபதி. அவனுடைய மூடிய கண்களில் இருந்து சுரந்த நீர்த்துளிகள், இமைகளில் தேங்கிக் கண்களில் வழிந்தோடி, மேஜையில் உதிர்ந்திருந்தன. ரேடியோவைக்கூட நிறுத்தாமல் அவன் தன்னை மறந்து சமைந்திருந்தான். சிறிது நேரம் அவனது அருகில் ஒன்றும் செய்யத் தோன்றாமல் நின்றன கொண்டு இருந்தேன். பிறகு மெதுவாக அவனைத் தோளில் தொட்டு, “பசுபதி!” என்று கூப்பிட்டேன். அவன் மெல்லத் தலையைத் தூக்கிக் கண்களைத் திறந்தான். கண்கள் கலங்கிக் குழம்பிச் சிவந்திருந்தன.

“நண்பா, நாளைக்கு வாங்கிவிட வேண்டும்” என்றான்.

“சரி” என்றேன் நான். மேலே எதுவும் கூறுவதற்குத் துணியவில்லை.

“இனிச் சிறிதும் பொறுக்க முடியாது!” என்று குமுறினான் அவன். “எண்ணி எண்ணி என்ன செய்வது? பாட்டைக் கேட்டுக் கேட்டு மனம் இளைத்துத்தான் என்ன செய்வது?... இனிமேல் என்னால் பொறுக்க முடியாது!”



# ஒரு தீர்மானம்

**கோ** பாலன், பதினான்கு வயதும் பையன்: மாம்பலம்  
புவர் ஹவுஸுக்கு அருகில், பஸ் ஸ்டாண்டில் வந்து  
நின்றான்.

திடீரென்று அவனுடைய மனத்தில் ஒரு சந்தேகம் பிறந்தது: 'ஜேபியில் மணிபர்ஸு இருக்கிறதா இல்லையா?' என்ற கேள்வி. ஒரு வேளை அதைத் தான் பார்க்கச் சென்றிருந்த தன் நண்பன் நாராயணன் வீட்டில் மறதியாக வைத்து வந்துவிட்டானோ என்ற விஷயத்தைப் பஸ்ஸில் ஏறுவதற்கு முன்பே தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

‘என்ன இழவு!’ என்று முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டான். நாராயணனின் வீடு, அங்கிருந்து ஒரு மைல் தூரம் இருக்கும். சற்று மறதியாக இருந்ததற்காக இப்பொழுது

இரண்டு மைல் வீணாக நடக்கவேண்டுமே என்று எண்ணியபொழுது அவனுக்கு எவர்மீது என்று சொல்ல முடியாத கோபம் உண்டாயிற்று. ஏற்கனவே மாலை மங்கும் சமயம் ஆகிவிட்டது. இப்பொழுது பஸ்ஸில் ஏறினால்தான் இருட்டும் வேளைக்காவது வீடு போய்ச் சேரலாம். நேரங் கழித்துச் சென்றால் அம்மா அப்பா இருவரும் சினந்துகொள் வார்கள். சென்ற பரீக்ஷையில் அவனுக்கு மார்க்கு மிகவும் குறைவாகத்தான் கிடைத்திருந்தது. அந்த, 'எலிமுஞ்சி' வாத்தியாருக்கு, எவ்வளவு நன்றாக எழுதினாலும் மார்க்குக் கொடுப்பதற்குக் கைகூசும்; தமக்குக் கிடைக்கும் சம்பளத் திலிருந்து ஏதோ பணத்தை அள்ளிக் கொடுப்பது போலத் தான்! பெரிய பிசுநாறி.....உபத்தியாயருக்கு இவ்விதமான நற்சாட்சிப் பத்திரம் கொடுத்து முடிப்பதற்குள் கோபால னுக்குப் பெற்றோர்களின் ஞாபகம் திரும்பவும் வந்தது. 'படிக்கிறதேயில்லை, சோம்பேறி! நாள் முழுவதும் ஊர் சுற்றுகிறது—கழுதை' என்று அப்பா அவனைக் கோபிப்பார். அம்மாவும், 'கோபு, உடனே கைகாலை அலம்பிக்கொண்டு, சீக்கிரமாகச் சந்தியாவந்தனத்தை முடித்துக்கொண்டு, பாடத்தைப் படி!' என்று அப்பாவுடன் சேர்ந்துகொள்ளு வாள். அவள் வார்த்தைப்படி அவன் கொல்லைப்புறம் காலைக் கழுவுவதற்காகப் போகும்பொழுதுகூட அப்பா அவனை, 'கழுதைக் குட்டி!' என்று தொடர்ந்து வைவார்.

மேற்படி எண்ணங்கள் கோபாலனின் மனத்தில், ஒன்றன் பின் ஒன்றாக, ஒரு விநாடிக்குள்—அவன் தன் ஜேபிக்குள் கையைவிட்டுப் பார்ப்பதற்குள்—தோன்றின. ஆனால் ஜேபி யில் ஆராய்ந்து பார்க்கையில் பர்ஸு அங்கேதான் இருந்தது!

'அப்பாடா!' என்று பெருமூச்செறிந்தான் அவன். 'நல்ல வேளையாக நாராயணன் வீட்டில் அதை மறதியாக வைத்துவிடவில்லையே!' என்று ஆசுவாசப்பட்டான். அந் தப் பர்ஸு மிகவும் அழகாக இருந்ததென்று நாராயணன்

## பொன் வளையல்

அதை எடுத்தெடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு அதைத் திரும்பவும் அவனுடைய மேஜையிலிருந்து தான் எடுத்துக்கொண்டானா என்ற சந்தேகம் கோபாலனுக்குத் தோன்றி நிவர்த்தியாயிற்று.

பர்ஸை எடுத்ததனால் அதை வாடிக்கைப்படி ஒரு காரணமும் இல்லாமல் திறந்து பார்த்தான். அதில் ஓரணுக்காக ஒன்றும் நான்கு காலணுக்களும் இருந்தன. மாம்பலத்திலிருந்து மயிலாப்பூருக்கு—வேங்கடாசல முதலித் தெருவிற்கு—பஸ் சார்ஜு ஒன்றரை அணு.

‘சார்ஜு போக மிச்சம் அரை அணு இருக்கும்’ என்று நினைத்துக்கொண்டு கோபாலன் பர்ஸைத் தன் ஜேபிக்குள் போட்டுக்கொண்டான்.

அச்சமயம், ‘ஏண்டாப்பா?’ என்று ஒரு கிழவியின் குரல் கேட்டது. கோபாலன் திரும்பிப் பார்த்தான். பவர் ஹவுஸைத் தாண்டி மெல்ல மெல்லத் தள்ளாடி வந்து கொண்டிருந்த ஒரு கிழவி, அவன் எதிரே வந்து நின்றாள். அவளுக்கு வயது எழுபதுக்குமேல் இருக்கும். ஒரு பிராமண விதவை. வதங்கிய முகம், கூன் முதுகு, ஒரு விரற்கிடை அகலம் சிகப்புக்கரை போட்டிருந்த நார்மடிப்புடைவை ஒன்றை அணிந்து, கையில் ஒரு மடிசஞ்சியுடன் வந்தாள்.

“ஏண்டாப்பா, இங்கேயிருந்து லஸ்ஸுக்குச் சார்ஜு ஓரணுவா?” என்று அவனைக் கேட்டாள்.

கோபாலனுக்குப் பஸ் விகிதங்களின் விவரம் சரிவரத் தெரியாது. அவனுடைய நண்பன் நாராயணன், சென்ற வாரந்தான் திருவல்லிக்கேணியிலிருந்து மாம்பலத்திற்கு வீடு மாற்றியிருந்தான். ஆகவே கோபாலன், மாம்பலம் பக்கம் அதிகமாக வந்ததில்லை. ஆயினும், கிழவி குறிப்பிட்டிருந்த தூரத்திற்குச் சார்ஜு ஒன்றே கால் அணு என்று அவனுக்கு உத்தேசமாகத் தோன்றிற்று.

“இல்லே, பாட்டி, ஒண்ணேகால் அண்ணனு தோன்றது; ஆனா எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது” என்று பதிலளித்தான். அவளுடைய உலர்ந்து வதங்கிய தோற்றத்தைப் பார்க்கையில் அவனுக்கு அவள்மீது சிறிது இரக்கம் பிறந்தது.

“இங்கேருந்து ஓரணா இல்லே?” என்று மறுபடியும் வினவினாள் அவள். “மாம்பலம் கோடியிலிருந்து லஸ்ஸுக்கு ஒண்ணேகால் அண்ணனு எனக்குத் தெரியும். அப்போ, பவர் ஹவுஸிலிருந்து ஓரணாக் கொடுத்தாப் போறாது?”

அவளுடைய சந்தேகத்தினால் கோபாலனுடைய சந்தேகம் தெளிவாயிற்று. அங்கிருந்து லஸ்ஸுக்குச் சார்ஜு ஒன்றேகால் அணுத்தான் என்பது அவனுக்கு இப்பொழுது நிச்சயம் ஆகிவிட்டது. ஏனெனில், ‘பவர் ஹவுஸ்’ அருகில் ஏறினாலும், சார்ஜு ஒன்றுதான் என்பதை அவன், தனது சென்ற பிரயாணத்தில் அறிந்திருந்தான்.

“போறாது, பாட்டி” என்று பதிலளித்தான். இங்கே ஏறினாலும் சார்ஜு ஒண்ணுதான். லஸ்ஸுக்குப் போக ஒண்ணேகால் அணு” என்றான்.

“அப்படியா? நான் கோடியிலேருந்து இங்கே பஸ் ஏறலாம்னு வந்தேன்? அப்போ, இங்கே ஏற்றதுக்கும் கோடியிலே ஏற்றதுக்கும் வித்தியாசம் இல்லையா?”

“இல்லை.”

“கையிலே ஓரணுத்தான் இருக்கு. இங்கே ஏறலாம்னு வந்தேன்.....சரி.....” என்று கூறிப் பாட்டி மேலும் எதையோ யோசித்துக்கொண்டு, அங்கேயே பஸ் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

‘நான் காலணா கொடுத்துடறேன்’ என்று எண்ணினான் கோபாலன். ஆனால் வெளிப்படையாக ஒன்றும் சொல்ல

## பொன் வளையல்

வில்லை. அவனுக்குச் சுபாவத்திலேயே கூச்சமும் வெட்கமும் அதிகம். நல்ல வேளையாக நாலு காலணை பர்ஸில் இருக்கிறது. சில்லறை மாற்றவேண்டிய தொந்தரவு இல்லை. அப்படியே ஒண்ணு கொடுத்துவிடலாம். சில்லறைதான் பர்ஸிலேயே இருக்கிறதே.....மறைவாகச் சந்தடி பண்ணாமல் காலணைக் கொடுத்துவிடலாம் என்று அவன் யோசனை செய்தான்.

‘ஹை—ம் ங்—க்’ என்று அதற்குள் ஒரு பஸ் வந்து நின்றது.

கோபாலன் அதில் ஏறி உட்கார்ந்தான்.

“ஏண்டாப்பா, லஸ்ஸுக்கு இங்கேருந்து எவ்வளவு?” என்று கிழவி வெளியில் நின்றவாறே கண்டக்டரைக் கேட்டாள்.

“ஒண்ணைகால் அணை” என்று அவன் சடக்கெனப் பதிலளித்தான்.

அதோடு, “இன்னும் கொஞ்சதூரம் நடந்துபோய், அடுத்த ‘ஸ்டாப்பிங் பிளேஸ்’லே ஏறு. அங்கேருந்து ஓரணத்தான்” என்றும் கூறினான் கண்டக்டர்.

அவன் இப்படிச் சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்பே, ‘புர்...ர்...ர் ஹைங்க!’ என்று பஸ் புறப்பட்டு விட்டது.

‘நான் காலணைக் கொடுக்கிறேன்’ என்று சொல்ல வாயெடுத்தான் கோபாலன். ஆனால் அதற்குள் பஸ் நகர்ந்து விட்டது. அதற்குமேல் அவனால் எதுவும் சொல்லவோ செய்யவோ தோன்றவில்லை. பஸ்ஸின் வேகம் அதிகரித்தது, தன்னை விட்டுச் செல்லும் பஸ்ஸையே நோக்கியவாறு பாட்டி, சுண்டிய முகத்துடன், ‘ஸ்டாண்டி’ல் நிற்குகொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரங்கழித்து மெல்ல நடக்க ஆரம்பித்தாள். கோபாலன் பஸ்ஸிலிருந்து அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான்.

“டிக்கட்!” என்று கேப் வெடிப்பதுபோல் கூவினான் கண்டக்டர்.

கோபாலன் அவனிடம் ஒன்றரை அணுவைக் கொடுத்துத் தன் டிக்கட்டைப் பெற்றுக்கொண்டான். பர்ஸில் மீதியிருந்த அரையணுவைப் பார்த்தபொழுது அவனுக்கு மறுபடியும் பாட்டியின்மேல் இரக்கம் பிறந்தது. விஷயம் இம்மாதிரி முடிந்துவிடும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அவளும், ‘ஸ்டாண்டி’ல் பஸ்ஸின் வரவை நோக்கியவாறு நின்றனாள். ‘அவள் அங்கேயே பஸ்ஸில் ஏறிவிடுவாள். பிறகு லஸ்ஸுக்கு முந்திய ஸ்டாண்டி இறங்கவேண்டியிருக்கும் என்று அவன் அநுமானித்திருந்தான். பிறகு அவள் கண்டக்டரிடம் சார்ஜைக் கொடுக்கும்பொழுது தான் அவளுக்குக் காலண கொடுக்கலாம் என்று தீர்மானித்திருந்தான். ஆனால் கடைசியில் அது வேறுவிதமாக முடிந்துவிட்டது. அந்த ஸ்டாண்டி பஸ் அரைநிமிஷந்தான் நின்றது. இன்னும் அரை நிமிஷம் கூட நின்றிருந்தால் அவன் மிகுதிச்சார்ஜைத் தான் கொடுப்பதாக அங்கேயே சொல்லியிருப்பான். ஆனால் இனிமேல் செய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை.

பஸ், மேலும் விரைவாகச் சென்றுது. பாட்டி இன்னும் ஸ்டாண்டின் அருகிலேதான் மெல்ல மெல்லத் தன் அடிகளை அளந்தவாறு அசைந்துகொண்டிருந்தாள். கோபாலன், பஸ்ஸில் செல்லுகையில் அடுத்த நிற்குமிடம் எப்பொழுது வரும் என்று விசாரத்துடன் காத்துக்கொண்டிருந்தான். பாட்டி எவ்வளவு தூரம் நடக்கவேண்டும் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டால்தான் அவனுக்கு நிம்மதியாக இருக்கும்போல் இருந்தது. கடைசியில் பஸ் அங்கு வந்து நின்றது.

“அப்பாடா! எவ்வளவு தூரம்! என்று எண்ணினான் கோபாலன். இவ்வளவு தூரம் அவள் நடக்கவேண்டுமே?”



சில சமயங்களில் கோபாலன், பள்ளிக்கூடத்திற்கு நடந்து சென்றது உண்டு. அக்காலங்களில் அவன் டிராமிலே சென்றால் அருகிலே இருப்பதுபோல் தோன்றும் இடம் நடந்து சென்றால் எவ்வளவு தூரமாக உள்ளது என்பதை உணர்ந்திருந்தான். ஆகவே, 'பஸ்ஸிலே போகிறபோதே இவ்வளவு தூரமாயிருக்கே!' என்று அவன் பாட்டியின் பொருட்டுப் பரிவுடன் எண்ணினான்.

ஒரு நிமிஷத்திற்குள் பஸ், அங்கிருந்து புறப்பட்டது. மறுபடியும் தட தட வென்று பஸ் சவாரி. பஸ்ஸுல்லா வீதியை அது தாண்டிச் சென்றது. கடைசியில் லஸ்ஸை அடைந்தது. லஸ், பாட்டி இறங்கி யிருக்கவேண்டிய இடம்! பஸ் அங்கே ஒரு நிமிஷம் நின்றது.

'பர்ஸிலே காலணா இருந்ததே. சுலபமாக, சில்லறை மாற்றுகிற கஷ்டம்கூட இல்லாதபடி அவளுக்குக் கொடுத்திருக்கலாமே!' என்ற எண்ணம் கோபாலனுக்கு மறுபடியும் உண்டாயிற்று. அதற்குள் பஸ் அங்கிருந்து புறப்பட்டது. ஸம்ஸ்கிருத கலாசாலையைத் தாண்டிச் சென்றது. 'நான் ஏன் அப்படிச் சங்கோசப்பட்டேன்?' என்று யோசிக்கத் தொடங்கினான் கோபாலன். அவ்வளவு கூச்சம் தனக்கு ஏன் இருந்தது? தான், அவளுக்குக் காலணாக் கொடுப்பதற்கு இஷ்டப்படாமல் இல்லையே. பின் ஏன் தான் அவ்வளவு தயக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்? ஏன் அதைக் கொடுப்பதற்குத் தனக்கு அவ்வளவு கஷ்டமாக இருந்தது? இவ்வித எண்ணங்கள் அவனைச் சங்கடப்படுத்தலாயின. அதற்குள் வேங்கடாசல முதலித் தெரு நெருங்கிற்று. பஸ், கிரீச்சென்று ஸ்டாண்டில் நின்றது.

கோபாலன் மெதுவாக, உற்சாகம் இழந்த வதனத்துடன் பஸ்ஸிலிருந்து கீழே இறங்கினான்.

'இனிமேல் நான் சங்கோசப்படப்போவதே யில்லை' என்று இறங்குகையில் அவன் திடமாகத் தீர்மானம் செய்து கொண்டான்.

## வைரத்தோடு

பல நாட்களாக ஜயம், தனக்கு வைரத்தோடு வேண்டுமென்று அவனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கோ கையில் பணம் சேருவதே இல்லை. யார் செய்த புண்ணியத்தினாலோ கடைசியில் சரியான கேசு ஒன்று கிடைத்தது. அதிலிருந்து எதிர்பாராதபடி வருமானம்; ஜயத்திற்கு ஒரே குதூகலம்.

“இப்போதாவது வைரத்தோடு வாங்கலாமோன்னோ?” என்று நம்பிக்கையும் ஆசையும் கலந்த குரலில் கேட்டான் அவன்.

வரதன் மௌனம் சாதித்தான்.

“உங்களைத்தான்னு!” என்று தன் குரலைச் சற்று உயர்த்தினான்.

## பொன் வகையல்

“என்ன? என்ன கேட்டே?”

“வைரத்தோட்டைப் பத்தித்தான் கேட்டேன்...”

“வேறே எதைப்பத்திக் கேக்க போறே நீ?.....கேசு வந்த அதிஷ்டம் உன்னுடையதான்தானே சொன்னே?” என்றான் வரதன்.

“ஆமாம்.”

“ஆமாம், நானும் அப்படித்தான் சொல்றேன். ஏன்னா, வந்த பணம் உடனே உனக்கு வைரத்தோடாப் போயிடற தோன்றோ?”

“ஆனாலும் ஐயம் கேக்கறது சரியாவே இல்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டு சமையலறையிலிருந்து அங்கு வந்தாள் பட்டம்மாள். அவள் வரதனுடைய தங்கை. சிறு வயதிலேயே விதவையாகி, வரதன் வீட்டில் வசித்து வந்தாள். இயற்கையில் நல்ல குணமுடையவள் என்றாலும் வாழ்க்கையில் வெறுப்பு ஏற்பட்டுவிட்டதனால் எல்லா விஷயங்களிலும் உற்றார் உறவினர்களின்மீது மனக்கசப்பைக் காண்பிப்பாள்: ஆனால் மனத்தில் கல்மஷமற்றவள்.

“நான் எது சொன்னாலும் நீ அதை எடனே எதிர்த்துத் தானா சொல்லவேண்டும்?” என்று கோபத்துடன் அவன்மீது திரும்பினாள் ஐயம்.

“ஆமாம், உனக்கு ஏதாவது யோசனையிருந்தா, இப்படிக் கேட்கமாட்டே. வைரத்தோடு உனக்கு இப்போ என்னத் துக்கு? அது இல்லாவிட்டால் சாப்பாடு இறங்கல்லையா? நாம் இப்போ வைரத்தோடு வாங்கறதான்தோ லேசா?” என்று ஆரம்பித்தாள் பட்டம்மாள்.

அதன் மேல் இருவருக்கும் வார்த்தைகள் மேன்மேலும் ஓங்க, கடைசியில் ஐயத்திற்கு வைரத்தோடு வாங்குவதாக வரதன் வாக்களித்து, விஷயத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு

வந்தான். பிறகு யோசனையில்லாமல்—வக்கீல் என்பதனாலேயோ என்னவோ—தனியாகத் தங்கையிடம், “நீ கோவிச்சுக்கக் கூடாது, பட்டம்மா! உன் வாழ்க்கையில் துரதிருஷ்டம் ஏற்பட்டது நிஜந்தான். அதனால் நீ இப்படிப் பிறத்தியாரிடம் உன் மனசைக் காண்பிக்கக் கூடாது” என்றான்.

இரண்டே இரண்டு வாக்கியங்கள். ஆனால் அவைகளைச் சொன்னவுடன் வரதன் பச்சாத்தாபம் அடைந்தான். ‘ஏன் இப்படி அவசர பட்டுப் பேசினோம்?’ என்று தன்னைத் தானே நொந்துகொண்டான். வாழ்க்கையில் புண்பட்டிருந்த பட்டம்மானின் ஹிருதயத்தை அந்த இரு வாக்கியங்கள் மறுபடியும் புண்ணாக்கிவிட்டன.

“ஆமாம், நீ சொல்லுவது நிஜந்தான்” என்றாள் அவள். அதற்குமேல் அவள் பேசவில்லை. வரதன் மனோவியாகுலம் அடைந்தான்.

‘ஏன் என்னையும் அறியாமல் இப்படிச் சில சமயங்களில் பேசிவிடுகிறேன்?’ என்று தன்னையே கேட்டுக்கொண்டான். ‘என் தங்கை கூறியது உண்மைதானே? அதில் வெறுப்பு, பகை ஒன்றும் இல்லையே! என் மனைவி கேட்டது தானே குழந்தைத் தனம் புத்தியின்மை? அவளுடைய ஓர் அற்ப ஆசையைப் பூர்த்தி செய்வற்தாக, இப்படி இன்ப வாழ்க்கையையே அறிந்திராத என் தங்கையின் மனத்தை நோக்கச் செய்துவிட்டேனே!’ என்று வருந்தினான். அவனுக்கு அவன் மனைவி மீது சற்று அதிப்தி உண்டாயிற்று.

“நான் ஏதோ புத்தியில்லாமல் சொல்லிவிட்டேன். அதை மனசிலே வச்சுக்காதே, பட்டாம்மா” என்று அவன் கூறினான்.

“நான் ஏன் இதை மனசில் வச்சுக்கிறேன்? எனக்கு இருக்கிறவன் நீ ஒருத்தன்தானே?” என்றாள் தங்கை.

“பட்டம்மா, நீ ஐயத்தைப்பத்திச் சொன்னது சரிதான். அவள் இப்படி வீண் செலவாக வைரத்தோடு கேக்கறது ஆழ்ந்த புத்தியைக் காண்பிக்கவில்லை.

பொன் வளையல்

பட்டம்மாள் பதில் சொல்லவில்லை.

“நான் அவளுக்கு வைரத்தோடு வாங்கப் போவதில்லை. உன் வார்த்தையைக் கவனிக்கல்லேன்னு எண்ணுதே. அவளுக்குப் போலிவைரந்தான் வாங்கப் போறேன்.”

“நான் ஒண்ணும் சொல்லப் போறதில்லை. நீ உன் இஷ்டப்படியே செய்துகொள்.”

2

அன்று சாயந்திரம் வரதன் வீடு, திரும்பி வந்தபொழுது ஜயம், அவனை வெகு ஆவலுடன் எதிர்கொண்டழைத்தாள்.

“வைரத்தோடு எங்கே?” என்பது அவனுடைய முதல்கேள்வி.

அவளிடம் வரதன் தோடுகளைக் கொடுக்கவும் அவன் உடனே பரவச மடைந்துவிட்டான். அவள் முகம் புன்னகை பூத்தது.

“ஏதேது, மழை வந்துடப்போறது! சொன்ன அன்னிக்கே வாங்கிண்டு வந்துட்டேளே! இவ்வளவு தூரம் உங்களுக்கும் மனசு வந்துடுக்தே!”

அவள், அவனை நோக்கிய பார்வையில் பிரேமை ததும்பிற்று.

‘எவ்வளவு எளிதில் பரவசமாகி விடுகிறான்!’ என்று வரதனுக்கு ஒரு நிமிஷம் தோன்றிற்று. ‘இது ஆனாலும் குழந்தைத் தனமாயிருக்கே.’

ஆனால் அவன் புரிந்த ஏமாற்றச் செயல் அவனுடைய மனத்தில் சுருக்கென்று தைத்தது. அவனுடைய ஆனந்தம் குழந்தைத் தனமாக இருக்கலாம். ஆயினும் அந்த ஆனந்தத்திற்கு அவன் தன்னைப் பாத்திரனாகச் செய்துகொள்ளவில்லை. போலி வைரம் என்று அவளிடம் கூற அவ

னுக்குத் தெரியும் பிறக்கவில்லை. தனக்குத் தெரியாமலேயே அவன் ஒரு குழப்பத்தில் அப்பட்டுக்கொண்டு விட்டான். அவன்மீது படர்ந்த குழந்தைக் களிப்பு, அவன் உதடுகளில் மலர்ந்த விளையாட்டுச் சிரிப்பு, அவன் கண்மணிகளிலிருந்து வீசிய ஆனந்த ஒளி—எல்லாம் கடைசியில் ஓர் ஏமாற்றத்தில் ஜனித்தவை!

“விலை என்ன? ஏகமாக ஆகியிருக்குமே?”

“உனக்குப் பிடிச்சிருக்கோ இல்லையோ?”

“பிடிக்காதே?—நன்னாக் கேக்கறேன்!”

அவளிடம் அது போலி வைரம் என்று கூறிவிட வரதன் பல முறை முயன்றான். ஆனால் அவளுடைய ஆனந்தக் கோட்டையைப் பாழாக்க அவனுக்கு மனம் வரவில்லை.

‘என்ன யோசனையில்லாமல் காரியம் செய்து விட்டேன்! தங்கையின் விசனத்தைக் கண்டு இப்படி அவசரமாக இதை வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டேனே!’

### 3

அன்றிரவு வரதனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. வெகு நேரம், தான் வாங்கிய—ஜயம் திருப்தி அடைந்திருந்த—போலி வைரத்தோடுகளைப் பற்றியே நினைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அருகில் ஜயம் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

‘இதேதடா கஷ்டமாயிருக்கு! தூக்கம் வரமாட்டேங்கறதே! ஜயத்திடம் இப்பொழுதே சொல்லிவிட்டுமா?’

படுக்கையில் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டு நித்திரை செய்ய முயன்றான். ஆனால் ஏனோ அவனுடைய மனம் நிதானப்படவில்லை.

‘சரி, நாளைக்குப் பேசாமல் ஓர் அசல் வைரத்தோடு வாங்கிவிடறேன்!—அப்போ இந்தச் சங்கடம் ஒழிந்துவிடும்!’



## பொன் வளையல்

இல்லை, அவளிடம் இது போலி என்று சொல்லிவிட்டு, உடனே அசல் வைரம் வாங்கித் தருவதாகச் சொல்ல வேண்டும். உடனே வாங்கித் தரணும்.

‘ஆனால் நான் புரிந்த ஏமாற்றத்தை ஜயம் எவ்விதம் நோக்குவாள்?’

‘.....ஆமாம், அதுதான் சரி. ஒரு ஜோடி வைரத் தோடு வாங்கிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு உண்மையைச் சொல்லிவிடறது. உடனே ஏமாற்றத்தைச் சரி பண்ணி விடலாம்.....’

‘ஆனால் இப்பவே இவ்வளவு நாழியாயிடுத்தே, இனிமேல் நாளைக்கு அவளிடம் எப்படிச் சொல்லுவது?’

‘அவளுக்குத் தெரியாமல், நிஜ வைரத்தோட்டை, போலிக்குப் பதிலாக மாற்றி வைத்துவிடலாமா? அப்போ சங்கடமே ஒழிந்துவிடும்.....’

‘இருமுறை ஏமாற்றுவது ஓர் ஏமாற்றத்திற்குப் பரிகாரமாகிவிடுமா?.....’

‘சரி, இந்த யோசனைதான் சரி. அசல் வைரத் தோட்டை ஜேபியில் வைத்துக்கொண்டு உண்மையைச் சொல்லி உடனே அதை அவளிடம் கொடுத்துவிட வேண்டியதுதான்.....’

‘.....சட், அது கூடாது. நாளைக்கு அவளிடம் சொல்லி அவளைச் சமாதானப்படுத்திவிட்டு, பிறகு அவளோடு கடைக்குப் போய், தோட்டை வாங்கிக் கொடுத்துவிடவேண்டியதுதான்.....’

வரதன் இருமுறை படுக்கையில் புரண்டான். சிறிது நேரம் சென்றது. ஜயம் படுக்கையைவிட்டு எழுந்து விளக்கின், ‘ஸ்விச்’சைப் போட்டான்.

“என்ன ஜயம். அதுக்குள்ளே எழுந்துட்டே?”

“கொஞ்சம் தீர்த்தம் சாப்பிடலாம்னு எழுந்தேன்.  
நீங்க என்ன எப்போ முழிச்சுண்டேள்?”

“.....இல்லே, நாளைக்குக் ‘கேசு’ இருக்கே.....தொல்  
கையாயிருக்கு.....பெரிய, ‘கேசு’.....மனசுலே ஒரு பாரம்  
போலே இருக்கு.”

“நன்னாயிருக்கு! இப்படிச் ‘கேசு’க்காகத் தூக்கத்தைக் கெடுத்துப்பாளோ ஒத்தர்? உடம்பு என்னத்துக்கு ஆகும்? சிவனேன்னு எல்லாத்தையும் மறந்துட்டுத் தூங்குங்கோ! ‘கேசு’ குட்டிச்சுவராய்ப் போனாலும் பாதகமில்லே.”

அவள் தீர்த்தம் சாப்பிட்டபொழுது வரதன், அவளை ஆவலுடன் நோக்கினான். 'நானாக்கு நிச்சயமாக இவளிடம் உண்மையைச் சொல்லிவிட்டு, உடனே நல்ல அசல் வைரத்தோடு வாங்கிக் கொடுத்துவிட வேண்டும்' என்று தனக்குள் தீர்மானமாகச் சொல்லிக்கொண்டான்.

ஐயம், தீர்த்தத்தைக் குடித்துவிட்டு விளக்கை அணைக்கையில், “சரி, இனியாவது தூங்குங்கோ. மனசை இப்படி வீணா அலட்டிக்காதேங்கோ. சிவனேன்னு எல்லாத்தையும் மறந்துட்டு, நன்னாத் தூங்குங்கோ” என்றாள்.



முடியவில்லை. பெஞ்சி மேலே ஏறும்பொழுதே அவனுடைய கண்களில் ஜலம் நிரம்பத் தொடங்கிவிட்டது. இதைக் கண்ட உபாத்தியாயர் சிறு பிள்ளைகளின் மனப்போக்குகளை அறிந்தவராதலால் அவனை உடனே உட்காரச் செய்து விட்டார்.

“என்னடா, உடனே அழுகை வந்துடுத்து? கொடுத்த வேலையைச் செய்துண்டு வரவேண்டாம்? ரோஸம் இருந்தா, வேலையையும் சரியாகச் செய்யணும், ரோஸம் மாத்திரம் இருந்தால் போதாது. சரி, உட்காரு!” என்று அதட்டும் குரலில் கூறினர்.

பிறகு மற்றொரு பையனை நோக்கி, “ஏண்டா திருவேங்கடம்! பனை மரத்திலே பாதி இருக்கயே, சுரணை வேண்டாம்? தடியனாய்த் தென்னை மரம் மாதிரி வளர்ந்திருக்கயே தவிர, சிரத்தை ஒண்ணும் இல்லை. வயசுதான் ஆகிறது, எருமைக்கடா மாதிரி. ராமுவைப் பாரு! அவனுக்குச் சுரணை வந்ததே, அப்படி உனக்கும் வரவேண்டாம்? உன்னைப் பெஞ்சி மேலே நிற்கச் சொல்றதுலே என்ன லாபம்? ரொம்பத் தயாராய்த்தான் மாப்பிள்ளை மாதிரி நிக்கறே!... சரி, எல்லாரும் உட்காருங்கள், கழுதைகளா!” என்று ஆத்திரம் கலந்த மேல் ஸ்தாயில் முடித்தார்.

வகுப்பு முடிந்த பிறகு ராமுவின் சிநேகிதன் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவனை அணுகி, “டேய் ராமு! நீ வாத்தியாரை நன்னாக் காக்கா பிடிச்சருக்கேடா. நீ அழ ஆரம்பிச்சதைப் பார்த்தவுடனே அவர் பயந்துவிட்டார்! உடனே உன்னை உட்கார வச்சுட்டார்! அதுக்காகக் ‘கிளாஸ்’ முழுவதையுமே மன்னிச்சுட்டார்டா! நீ நின்றிருந்தா எல்லாரும் அரைமணி நிக்கவேண்டி யிருந்திருக்கும்!” என்றான்.

அன்றைத் தினம் கடைசி மணி அடித்தவுடன் ராமு, வேகு விரைவாகத் தன் வகுப்பு அறையை விட்டு வெளியே சென்றுவிட்டான். தன் மானபங்கத்திற்குப் பிறகு பையன்

## பொன் வளையல்

களுடன் கூடிப் போக அவனுக்குச் சங்கோசமாக இருந்தது. முக்கியமாகக் கிருஷ்ணமூர்த்தி, தன்னிடம் வரும்முன், தான் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டு விடவேண்டும். ஏனெனில், கிருஷ்ணமூர்த்தி எப்பொழுதும் பாடங்களை ஒழுங்காகப் படிப்பவன்; அன்றுகூட அவன், தன் தேசப் படத்தை வரைந்துகொண்டு வந்திருந்தான்.

இவ்விதம் நொந்த மனத்துடன் ராமு, பள்ளிக்கூடத் தாழ்வாரத்தில் தன் அண்ணன் கிட்டுவுக்காக வழக்கம் போல் காத்துக்கொண்டிருந்தான்.

இரு சகோதரர்களும் தங்கள் வீட்டிற்குச் செல்லு கையில் ராமு, கலசலப்பாய் இல்லை. மௌனமாய் நடந் தான். அவனுடைய வாழ்வில் இம்மாதிரியான அவமானம் இதுவரை நேர்ந்ததே இல்லை.

கிட்டு, கூரிய புத்தியுடையவன். ராமுவுக்கு இரண்டு வகுப்புக்கள் மேலே வாசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

“என்னடா ராமு? என்ன ஆச்சு இன்னிக்கு?” என்று தம் பியை வினவினான்.

“இன்னிக்குத் தேச சரித்திரக் கிளாஸிலே.....” என்று வார்த்தையை விழுங்கினான் ராமு.

“உம்?”

“வாத்தியார், ‘மாப்பு’ப் போட்டுண்டு வரச் சொல்லி விருந்தார்.....”

“நீ போட்டுண்டு போகல்லையாக்கும்?”

“ஆமாம்.....”

“பெஞ்சு மேலே நிக்கச் சொன்னாரா?”

“ஆமாம்.....”

“என்னடா பைத்தியக்காரனாயிருக்கே? அழுதுடுவே போல இருக்கே.”

அதற்கு ராமு ஒன்றும் பதிலளிக்கவில்லை.

“போடா போ! இப்படிப் பண்ணறதுக்கு வெட்கமாயில்லே உனக்கு? பெஞ்சிமேலே ஏறினால் குடிமுழுகிப் போயிடுத்தோ?.....இந்த வாத்தியார்களே மோசமடா! கொஞ்சமானும், போனாப் போறதுன்னா பாக்கறது கிடையாது. நீ, ‘மாப்’பை நிஜமாகவே போட்டிருந்து, அதை மறந்துபோய் வீட்டுலே வச்சுட்டுப் போயிருந்தாக்கூட, அவர் உன்னை விட்டிருக்க மாட்டார். நீ சொன்னாலும் அதை நம்பியிருக்கப் போறதில்லை. இன்னிக்கு நானுந்தான் பெஞ்சிமேலே நின்னேன்; ஆனா, உன்னைப்போல் அழறேனா என்ன?”

ராமுவுக்கு ஆச்சரியமும் ஆறுதலும் ஒருங்கே பிறந்தன. கிட்டுவும் அதே தினம் பெஞ்சியின்மேல் ஏறி நின்றிருந்தானே!

“நீயும் இன்னிக்குப் பெஞ்சிமேலே நின்னாயா?”

“ஆமாம்; போன கிளாஸிலே இன்னிக்கு ஓர் இலக்கணப் பாடம் எழுதிண்டு வரச் சொல்லியிருந்தார். நான் எழுதிண்டு போகல்லே. அதுக்காக என்னை வாத்தியார் பெஞ்சிமேலே நிக்க வச்சார்.”

“நீ பாடத்தைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு எடுத்துண்டு போக மறந்துவிட்டாயா?” என்று அவனை வினவினான் ராமு.

“ஆமாம்.....” என்று தயங்கிப் பதிலளித்தான் கிட்டு; “ஆனா, அப்படிச் சொல்லியிருந்தாக்கூட, அவர் நம்பியிருப்பார்னு நினைக்கறயா? இல்லை.....அவர் என்னைப் பிரம்பாலே அடிச்சார்டா!” என்று அமைதியாக முடித்தான்.



அவர்கள் வீட்டை அடைந்தபொழுது ராமு, மனச் சோர்வுடன் சரீர்ச்சோர்வும் அடைந்திருந்தான். விஷயம் இப்படி இருக்கையில், அம்மா அன்று சாயந்திரம் அவர்களுக்கு, 'டிபன்' கிடையாது என்று சொல்லவே, அவனுக்குச் சோர்வின்மேல் ஆத்திரமும் வந்தது. சிணுங்கினான், முணுமுணுத்தான்; தாயை விடாமல் தொந்தரவு செய்தான்.

“ஏன் இன்னிக்கு டிபன் பண்ணல்லே.....ஏ.....ஏ...ஏ? எனக்குப் பசிக்கறது...உ...ஊ...எனக்கு டிபன் வேணும்...ம்...ம்...”

“என்னடா நகைத்திரையன் மாதிரி படுத்தறே?”

“எனக்குப் பசிக்கிறது...உ...ஊ...”

“சனியனே, கொஞ்ச நாழி சும்மா இருக்கமாட்டே? வா, நிறையக் கோக்கோ போட்டுத் தரேன்; அதைக் குடிச் சுட்டுப் போய் விளையாடு. ராத்திரி சீக்கிரமாய்ச் சாப்பிட்டு விடலாம்.”

“எனக்கு டிபன் வேணும். ஏன் டிபன் பண்ணலே?”

“சரி, இந்தா, ரெண்டணுத் தரேன். கடைத் தெருவுக்குப் போய், வேணுமெங்கறதை வாங்கிச் சாப்பிடு.”

“சரி, வேர்க்கடலை வாங்கிக்கறேன்!” என்று கூச்சலிட்டான் ராமு.

“ரெண்டணுவுக்கும் வாங்கிண்டுடாதே. உடம்புக்கு ஆகாது. பணத்தை மிச்சம் வச்சண்டு, நாளைக்கும் வாங்கிக் கலாம்” என்றாள் அம்மா. ராமு, இவ்வார்த்தைகளைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. அவளிடமிருந்து இரண்டணுவைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒரே பாய்ச்சலாக வெளியே குதித்தான்.

“அடே ராமு, இங்கே வாடா!” என்று அவனைக் கூப்பிட்டாள் தாய். “கோக்கோ குடிச்சுட்டுப் போடா! அதுக்குள்ளே என்ன ஓட்டம்?”

ராமு, கொக்கோவை அவசரமாகக் குடித்துவிட்டு, கடைத் தெருவிற்குச் சென்றான். அங்கு யாரிடமிருந்து வேர்க்கடலை வாங்கலாம் என்று யோசித்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் நின்றான். தெருவோரமாகக் கடைச்சந்தின் முனையில் சுமார் ஆறு வயதுள்ள ஒரு பெண், சாக்குத் துணி மீது வேர்க்கடலையைப் பரப்பி வைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“இங்கே வா, சாமி! வேர்க்கடலை வேணுமா?” என்று அவளை விசாரித்தாள்.

“விலை என்ன?” என்று முறுக்காய்க் கேட்டான் ராமு.

“ஒழக்குக் காலணு” என்று பதிலளித்தாள் அவள்.

“சரி, எட்டு ஒழக்குக் கொடு” என்று தன் ஜேபியிலுள்ள இரண்டணுவுக்குக் கணக்குப் போட்டுச் சொன்னான் ராமு.

கடைப் பெண் முன்னுவது உழக்கை அளக்கையில் அவன் சட்டென்று, “இரு, வேண்டாம்! ஏழு ஒழக்குக் கொடு, போதும்” என்றான்.

இப்படி மிஞ்சும் காலணுவைக் கொண்டு அடுத்த நாள் மத்தியான்னம், பள்ளிக்கூடத்தில் சாப்பாட்டு வேளையில், ஓர் உழக்கு வேர்க்கடலை வாங்கிக்கொள்ளலாம் என்று அவன் நினைத்தான்.

“சரி, சாமி!” என்றாள் அவள். முன்னுவது உழக்கை அளந்த பிறகு, “சாமி, எனக்குக் கணக்குத் தெரியாது. நீ தான் சரியாக கணக்குப் பாத்துக் காசு தரணும்” என்றாள்.

“அப்படியா? நீ பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போனதில்லையா?” என்று அவளை வினவினான் ராமு.

“இல்லே, சாமி” என்று தலையை அசைத்தாள் அவள்.

‘ஓ! பள்ளிக்குடம் போயிருந்தா உன்னை வாத்தியார் பெஞ்சமேலே நிக்க வச்சிருப்பா’ என்று எண்ணினான் ராமு. பிறகு இரண்டணவை எடுப்பதற்காகத் தன் ஜேபியில் கையை விட்டபொழுது, அவனுக்கு ஒரு யுக்தி தோன்றிற்று.

“அரையணுத் திருப்பிக் கொடு” என்று நறுக்கென்று கேட்டான். அவளிடமிருந்து அரையணுவையும் ஏழு உழக்கு வேர்க்கடலையையும் பெற்றுக்கொண்டு, வீட்டிற்குத் திரும்பினான்.

‘நானைக்குப் பள்ளிக்குடத்திற்குப் போறபோது இரண்டு ஒழக்கு வாங்கிக்கலாம்’ என்று யோசனை செய்தான். வழியில் ஒவ்வொரு வேர்க்கடலையாக வாயில் போட்டு மென்றுகொண்டு வந்ததனால் அவனுடைய நடை, மெதுவாகத்தான் இருந்தது.

அவன் வெகு தூரம் செல்லவில்லை; அதற்குள் அவனுடைய மனச் சாட்சி அவனைத் துன்புறுத்தலாயிற்று. அவனுடைய சுபாவமே விசித்திரமானது; இளமைத் தன்மையிலுங்கூட ஓர் ஆழம் இருந்தது. சில சமயங்களில் அவன், தன் தாய்க்குத் தெரியாமல் சில பட்சணங்களை எடுத்துத் தின்பது உண்டு; அதன் பிறகு அவனுடைய இளம் மனசு ஆத்மசோதனைக்கு உட்படும்; தன் தாயிடம் சென்று, தானே தன்னுடைய கள்ளச் செயலை ஒப்புக்கொண்டு விடுவான். அவன் பலமுறை இப்படிச் செய்யவே, அவனை ஒரு சமயம் அவனுடைய தாய் அடித்தாள். அச்சமயம் அவன், ‘நான்தான் நானாகவே சொல்லிவிட்டேனே! அப்புறம் நீ ஏன் என்னை அடிக்கறே?’ என்று கோபத்துடன் (நோவால் அல்ல, கோபத்தால்) அழுதது உண்டு.

அதுபோல இச்சமயம் அவன் சிறிது தூரம் சென்ற பிறகு, தன் ஏமாற்றச் செயலின் பொருட்டுப் பச்சாத்தாபம்

அடைந்தான். திரும்பிச் சென்று, அந்தப் பெண்ணிடம் தான் தவறு செய்துவிட்டதாகச் சமாதானம் கூறி, அவளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய காலனாவை அவளிடம் கொடுத்து விட்டு, “ஊ...ஊ...” என்று சீட்டி யடித்துக்கொண்டு வீட்டிற்குப் புறப்பட்டான்.

“டேய், ராமு!” என்ற உரத்த குரல் அவன் செவிகளில் விழுந்தது.

அவன் எதிரே கிட்டு வந்துகொண்டிருந்தான்.

“என்னடா, சீட்டி யடிச்சுண்டு வரே? வேர்க்கடலை வாங்கின குஷியோ? .....நல்ல கைகாரண்டா நீ! அம்மாகிட்டேருந்து ரெண்டணு வாங்கிண்டு ஓடிப்போயிட்டாயே, எனக்குத் தெரியாமே!”

“நீயும் அம்மாகிட்டேருந்து ரெண்டணு வாங்கிக்கறது தானே?” என்று பதிலளித்தான் ராமு.

“நீ ஒண்ணும் எனக்குச் சொல்லித்தர வேண்டாம்! நானே அம்மா கிட்டேருந்து வாங்கிண்டாயிடுத்து!”

இவ்விதம் கூறிக்கொண்டு கிட்டு, ராமுவிடம் தன் வலக் கையை நீட்டினான். அதில் இரண்டணு இருந்தது.

“சரி. நீயும் போய் வேர்க்கடலை வாங்கிக்கோயேன்!” என்றான் ராமு.

அதன்மேல் கிட்டு கடைத் தெருவிற்குச் சென்றான். ராமு வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

8

ராமு வீட்டை அடைந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கிட்டுவும் வந்து சேர்ந்தான்.

“இதோ பார், ராமு!” என்று வெற்றிக் குரலில் கூறினான் கிட்டு. “ரெண்டணுவுக்கு ஒன்பது ஒழக்கு வேர்க்கடலை வாங்கினேண்டா!”

## பொன் வளையல்

“ஓ? அந்தப் பெண் கிட்டேருந்துதானே தெரு ஓரமாக கடைச்சந்து முனையிலே இருக்காளே, அவள் கிட்டேருந்து தானே?” என்று அமைதியாகக் கேட்டான் ராமு.

“ஆமாம்! உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” கிட்டுவின் உற்சாகம் உடனே குன்றிவிட்டது. “நீ எவ்வளவு வாங்கினே?” என்று பரபரப்புடன் அவன் ராமுவை வினவினான்.

“ஏழு ஒழக்கு வாங்கினேன், ஒண்ணே முக்கால் அணுவுக்கு.”

“நான் ஒன்பது ஒழக்கு வாங்கினேனே!—ரெண்டணுவுக்கு!”

“நீ அவளை ஏமாத்தினே, கிட்டு! நான் அப்படிச் செய்யக்கூடாதுன்னுதான், அவளை ஏமாத்தலே...”

“போடா போ! பைத்தியக்காரண்டா நீ! ரெண்டணுவச்சுண்டு, ஏண்டா ஏழு ஒழக்குத்தான் வாங்கினே? மிச்சம் காலணுவை என்ன சேஞ்சே?”

“இதோ பார்!” என்று மிகுதியிருந்த காலணுவைக் கிட்டுவிடம் காண்பித்தான் ராமு. “நானைக்குப் பள்ளிக் கூடத்துலே ஒரு ஒழக்கு வாங்கிக்கலாம்னு வச்சுண்டு இருக்கேன்.”

இந்தச் செய்தியைக் கேட்டவுடன் கிட்டு, ராமுவிடம் கிணைக பாவத்துடன் பேசத் தொடங்கினான்:

“உம்.....நான் சொல்றதைக் கேளு, ராமு! நான் இப்போ ஒனக்கு ஒரு ஒழக்குத் தரேன். அப்போ ரெண்டு பேருக்கும் எட்டெட்டு ஒழக்கு இருக்கும். நீ நானைக்குப் பள்ளிக்கூடத்தில் வாங்கறதுலே எனக்குப் பாதி தரணும். சரியா?”

இந்த ஒப்புதலின்படி கிட்டுவிற்கு ஏற்படக்கூடியது நஷ்டந்தான். ஆயினும் கிட்டு—கடைத்தெருப் பெண்ணை

ஏமாற்றிய கிட்டு—தன் தம்பி விஷயத்தில் நேர்மையுடன் நடக்கத் தயாராக இருந்தான்.

ராமு சற்று யோசித்தான். பிறகு, “எனக்கு நீ ஒண்ணும் இப்போ தர வேண்டாம். இன்னிக்கி இந்த ஏழு ஒழக்கிலேயே எனக்கு மிச்சம் இருக்கும். நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடத்துலே வாங்கறதுலே நான் உனக்குப் பாதி தரேன்” என்றான்.

‘சரி’ என்று ஆமோதித்தான் கிட்டு. பிறகு, பம்பரம் விளையாடுவதற்காகத் தெருவிற்கு ஓடிவிட்டான்.

#### 4

இருட்டும் சமயத்தில் ராமு, தன் பள்ளிக்கூடப் பாடங்களைக் கவனிக்கலானான். இதுவரையில் வேர்க்கடலை வாங்கிச் சாப்பிடும் விவகாரத்தில் அவன் அன்று பள்ளிக்கூடத்தில் அடைந்திருந்த அவமானத்தை மறந்திருந்தான். இப்பொழுது இரவின் அமைதியில், அவனுக்குத் தன் மானப் பங்கத்தைப் பற்றிய ஞாபகம் எழுந்தது. கிட்டு, வீட்டுத் தோட்டத்தில் இன்னும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தான்.

‘கிட்டு மாத்திரம் இவ்வளவு அலட்சியமாகப் பெஞ்சியின்மேல் நின்றதைப் பற்றி நினைக்காமலேயே இருக்கானே!’ என்று யோசித்தான் ராமு.

அச்சமயம் வீட்டு வாசலில் அப்பாவின் காலடி ஓசை கேட்டது. அவர் அப்பொழுதுதான் ஆபீஸிலிருந்து திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தார். ராமு, தன் புத்தகத்தை மறுபடியும் புரட்டலானான்.

‘கிட்டு!’ என்று அப்பாவின் குரல் சிறிது நேரத்தில் கேட்டது. “என் ஜோட்டை எடுத்து ஜோட்டலமாரியிலே வை!”



## பொன் வளையல்

பிறகு கிட்டு தாழ்வாரத்தைக் கடந்து செல்லும் காலடி ஓசை, அதன் பிறகு பேச்சுக் குரல்கள்.....கிட்டு, அப்பா விடம் தான் கெட்டிக்காரத்தனமாக அன்று வேர்க்கடலை வாங்கிய வரலாற்றைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்..... அவனை அப்பா உடனே மிகவும் கோபிப்பார் என்று ராமு எண்ணியிருந்தான். ஆனால் அவனுக்கு எதிர்பாராத ஓர் ஆச்சரியம் விளைந்தது. அப்பா சட்டென்று கோபக்கிராந்த ராகப் போய்விடவில்லை.

“கணக்குத் தெரியாதவள்கூடக் கடையிலே விற்க வந்துட்டாளா?” என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவினர் அவர்.

“இல்லே, அப்பா! வேர்க்கடலைக்காரிக்கு ஜூரமாம். அதனாலே அவள் தன் பெண்ணைக் கடைக்கு அனுப்பிச்சிருந்தாள். அந்தப் பொண்ணு வெறும் மக்கு!—அவளுக்குக் கணக்கே தெரியல்லே!” என்றான் கிட்டு.

தன் அறையில் உட்கார்ந்திருந்த ராமுவிற்கு வேர்க்கடலைக்காரியின்மீது அனுதாபம் பிறந்தது. ‘அவள் காய்ச்சலாய் வீட்டில் கிடக்கிறாளே! அவளுக்கு மருந்து வேண்டாமா? பணம் வேண்டாமா? அவளை ஏமாற்றினாளே கிட்டு! அப்பாவும் அவனைக் கோபிக்கவில்லையே!’

ராமு, இவ்விதம் எண்ணிக்கொண்டிருந்த சமயத்திலே அப்பா திடீரென்று கிட்டுவைக் கண்டிக்கத் தொடங்கினார். “போதும் உன் சமர்த்து! கழுதை! வாங்கினதுக்குச் சரியா விலையைக் கொடுக்க வேண்டாமா? திருட்டுப் பயல்! என்கிட்டே வந்து பெருமையாய் வேறே சொல்லிக்கறயா! காலிப்பயல்!”

“இல்லே, அப்பா...” என்று ஆரம்பித்தான் கிட்டு.

“பேசாதே!” என்று கூறியவாறு அப்பா அவனை இரண்டு அடி அடித்தார்.

தன்னைத் துன்புறுத்தும் விஷயங்களில் கிட்டு எவ்வளவு உதாசீனமாக இருக்கிறான் என்று எண்ணினான் ராமு. அத்துடன், மேஜை யெதிரில் கையில் புத்தகத்துடன் உட்கார்ந்திருந்ததனால் ராமுவுக்குக் கிட்டு, படிப்பு விஷயத்திலுங்கூட அவ்விதமேதான் நடந்துகொள்கிறான் என்ற யோசனை தோன்றிற்று. அன்று அவனை உபாத்தியாயர் பெஞ்சியின் மேல் நிற்க வைத்திருக்கிறார்; பாடத்தை எழுதியிருந்தும் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் புத்தகத்தைக் கொண்டுபோகாததனால் அவனைப் பிரம்பால் அடித்திருக்கிறார். ஆனால் அது ஒன்றையும் அவன் பொருட்படுத்தியதாகத் தோன்றவில்லையே!...இவ்வளவு கூசாமல் அவன் பொய் சொல்லுகிறானே? ஒருவேளை அவன் அன்று இலக்கணப் பாடத்தை எழுதாமல் பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சென்றிருந்தானோ? பாடத்தை எழுதி அடி வாங்கியிருந்தால் ஒருவனால் இவ்வளவு அமைதியாக இருக்க முடியுமா?

ராமு, தன் மேஜையைவிட்டு எழுந்து கிட்டுவின் மேஜைக்குச் சென்றான். அதன் டிராயரைத் திறந்து, கிட்டுவின் இலக்கண நோட்டுப் புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்தான். தான் சந்தேகித்தது உண்மைதான் எனக் கண்டான், நோட்டுப் புத்தகத்தில் கடைசிப் பாடத்தின் தேதி ஒரு வாரத்திற்கு முந்தியதாக இருந்தது; அடியில் உபாத்தியாயரின் கையொப்பமும் இருந்தது; அதற்குப் பிறகு ஒரு பாடமும் எழுதப்படவில்லை; ஆகவே கிட்டு, இவ்விஷத்திலும் பொய்தான் சொல்லியிருந்தான்!

சிறிது நேரம் கழித்துக் கிட்டு, அந்த அறைக்கு வந்தான். தந்தையின் வசவுகளினாலும் அடிகளாலும் அவன் மனம் சலித்திருந்தான்.

“கிட்டு, நீ இன்னிக்கு இலக்கணப் பாடத்தை எழுதியிருந்தேன்னு என் கிட்டே பொய்தானே சொன்னே?” என்று அவனை மெதுவாகக் கேட்டான் ராமு.

## பொன் வளையல்

“உன் வேலையைப் பாத்துண்டு போடா!” என்று சீறினான் கிட்டு, “ராஸ்கல்! ஏண்டா என்னைக் கேக்காதே என் டிராயரைத் திறந்தே? என் புஸ்தகத்தை எல்லாம் உன்னை யாரடா எடுத்துப் பாக்கச் சொன்னா?”

“நீ பொய் சொல்றேன்னு நான் அம்மாகிட்டே சொல் வப் போறேன்.”

“உம்.....” என்று அவனை விரைத்துப் பார்த்தான் கிட்டு. “நான் என்ன செய்தால் உனக்கென்னடா? உன் வேலையைப் பாத்துண்டு போயேன்! பொம்மனாட்டி மாதி ரியாப் பள்ளிக்கூடத்துலே அழுதுட்டு, இப்போ என் மேலே கோழிச் சொல்றதுக்கு வரயோ? நான் என் பாடத்தை எழுதாமெ இருந்தா உனக்கென்னடா வந்தது?.....சரி, நான் பாடத்தை எழுதவில்லைதான். சீனு நிஜமாகவே பாடத்தை எழுதி யிருந்தானே, அவனை வாத்தியார் ஏன் அடிச்சார்? அவன் புஸ்தகத்தைக் கொண்டுவர மறந்து போய்விட்டான், அவ்வளவு தான். மத்தியான்னம் சாப்பாட் டுக்காக வீட்டுக்குப் போய் வந்தபோது, அவன் நோட்டுப் புஸ்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து, எங்களுக்குக் காண் பிச்சான். அதுக்கென்ன சொல்றே? வாத்தியார் நம்பாத போது, நாம் பொய் சொன்னா என்ன வந்துடுத்து?”

“கிட்டு! ராமு! கூச்சல் போடாதேங்கோ! ஒத்தருக் கொத்தர் என்ன சண்டை? பாடத்தை எடுத்துப் படி யுங்கோ!” என்று அம்மாவின் குரல் கேட்டது.

இருவரும் தங்களுடைய பாடங்களில் கவனத்தைச் செலுத்தலாயினர். ராமுவின் மனம் மாத்திரம் படிப்பில் செல்லவில்லை. சுரத்தில் கிடக்கும் வேர்க்கடலைக்காரியை அவன் நினைத்துப் பார்த்தான். ‘அவளுடைய பெண்ணுக் குக் கணக்குத் தெரியவில்லை.....அவளைக் கிட்டு ஏமாற்றி விட்டான்.....அப்பாவிடமிருந்து வசவும் அடியும் வாங்கிக்

கொண்டான்.....நன்றாக வேணும் அவனுக்கு! ஆமாம், அப்பா அவனைக் கோபித்துக்கொண்டு, ‘இனிமேல் ஒருவரையும் ஏமாற்றக்கூடாது’ என்று கண்டித்தாரே; ஏன் இப்பொழுது, ஏற்கனவே நடந்திருந்த ஏமாற்றத்தைப்பற்றி அவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை? அந்தப் பெண்ணுக்குக் காலண கொடுக்க வேண்டும் என்ற விஷயத்தை அவர் ஏன் கவனித்துப் பார்க்கவில்லை? அவளிடம் கொடுக்கும்படியாகக் கிட்டுவிடம் ஏன் அவர் காலண கொடுக்கவில்லை?’—இம் மாதிரியான யோசனைகளில் ராமுவின் மனம் ஆழ்ந்தது.

## 5

மறுநாள் மத்தியான்னச் சாப்பாட்டிற்காகப் பள்ளிக் கூடம் கலைந்தபொழுது, ராமுவும் கிட்டுவும் டிபன் அறையில் சந்தித்தனர்.

“ராமு, வேர்க்கடலை வாங்கக் காலணக் கொண்டு வந்திருக்கயா?” என்று வினவினான் கிட்டு.

ராமு உடனே பதிலளிக்கவில்லை, “அதில் எனக்குப் பாதிப் பங்கு தரேன்னு நேத்திக்குச் சொன்னயே?” என்று மேலும் சொன்னான் கிட்டு.

“என்னிடம் காலண இல்லையே!” என்றான் ராமு, அதை “நான் அந்தப் பெண்ணுக்கு இன்னிக்குக் கார்த்தாலேயே கொடுத்துவிட்டேன்.”

“எதுக்காக?” என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் கிட்டு.

“நீ அவளை நேத்திக்கு ஏமாத்தினாயே! அதுக்காகத்தான் அவளுக்கு இன்னிக்குக் காலண கொடுத்துவிட்டேன்!”

கிட்டு, அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். நேற்று, கிட்டு ராமுவுக்கு ஓர் உழக்கு வேர்க்கடலை தருவதாக முன் வந்திருந்தான். ஆனால் கடைசியில் ராமுதான் கிட்டுவுக்கு ஓர் உழக்கு வேர்க்கடலை கொடுத்ததாக ஏற்பட்டது.



திடீரென்று தென்னஞ் சோலையிலிருந்து எங்கிருந்தோ தென்னம் வண்டு ஒன்று, உரத்த ரீங்காரம் செய்துகொண்டு அந்த அறையிலிருந்த விளக்கின் பிரகாசத்தினால் ஆகர்ஷிக் கப்பட்டு ஒரு சிறு புயற்காற்றுப்போல் அறைக்குள் பாய்ந்து வந்தது. அந்த நிசப்தத்தில் மனத்தின் காவலிலிருந்து விடு விக்கப்பட்டு ஜாக்கிரதை இல்லாமலிருந்த ஜனார்த்தனனின் புலன்களுக்கு ஒரு பெரிய அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. அவன் தேகம் முழுவதும் அந்த ரீங்காரம் ஊடுருவிப் பாய்ந்து, அவனை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கிற்று. கற்பனை நிஷ்டை கலைந்தது. அவன் அந்த அகால அதிதியை நோக்கி னான்; நிதானத்தை இழந்தான். அவ்வண்டு அறையில் சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிட்டுக்கொண்டே இருந்தது. 'ர்... ி...ர்' என்று அடிக்கடி அது அவன் தலைக்குமேல் பறந்து செல்லவே அவனுடைய கற்பனை ஓட்டம் தடைப்பட்டு நின்றது. தன் உடம்பு குறுகுறுக்கும்படி மேலே பறந்து கொண்டிருந்த அவ்வண்டை மறந்து தன் காரியத்தில் ஈடுபடுவதற்கு அவனால் சாத்தியமாகவில்லை. அமைதியை இழந்தான். அது தன் அருகே பறந்து வந்த ஒரு சமயம் அதன்மேல் தன் அங்கவஸ்திரத்தை எறிந்து அதைக் கீழே வீழ்த்தினான். அத்துடன் இறக்கைப்பாட்டு நின்றது; உயிர் கொண்ட புயற்காற்று அவிந்தது; வண்டு சுருண்டு விழுந்தது.

இச்சம்பவம் அவன் வாழ்க்கையில் சிலமுறை இதற்கு முன்பும் நடந்தது உண்டு. தென்னஞ்சோலையின் மத்தியில் அவன் வீடு இருந்ததனால் அவன் இராக்காலங்களில் கவிதை புனைந்துகொண்டிருந்த சமயங்களில் ஏதாவது ஒரு வண்டு, சோலை இருட்டிலிருந்து அறை வெளிச்சத்தினால் இழுக்கப்பட்டு அவன் அறைக்கு வரும். அதன் உபத்திர வத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் அவன் அதைக் கீழே வீழ்த்தி அதை எடுத்துத் திரும்பவும் தோப்பில் போட்டுவிடுவான். அதுபோல இன்றும் அவன் அதைக் கீழே வீழ்த்தினான்; ஆனால் அதைத் தோப்பில் எடுத்துப் போடுவதற்காகத் தன்



நாற்காலியிலிருந்து எழுந்திருக்குமுன் அவனுடைய கவனத்தை வேறொரு விஷயம் கவர்ந்தது. வண்டு, அறையின் மூலையில் கீழே வீழ்ந்த அதே சமயத்தில் அவனுடைய காலடியில் ஏதோ ஒரு சில்லு விழுந்தது போன்ற சப்தம் கேட்டது. அவன் வியப்புற்று அங்கு நோக்குகையில் தரையில் விழுந்திருந்த ஒரு சிறு சுறுப்பு ஒடு, தன் காலருகில் உருண்டு வருவதைக் கண்டான். ஒரு நிமிஷம் அவனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. வண்டு விழுந்தால் சில்லு விழுவதுபோல் இருக்கும். ஆனால் வண்டு தூரத்தில் விழுந்திருக்க, தன்னருகில் அதே சமயத்தில் எந்த வஸ்து இவ்விதம் விழுந்திருக்கக்கூடும்?

இப்படி யோசித்தவாறு அவன், தரையில் தலைகுப்புறத் திணறிக்கொண்டு ஆறு கால்களையும் காற்றில் உதைத்துக்கொண்டு, தன்னைச் சரிப்படுத்திக்கொள்ளப் பாடுபடும் வண்டைச் சுவாரசியத்துடன் கவனிக்கத்தொடங்கினான். சிறிது நேரத்தில் அது, தன் கால்களிலே நன்றாகத் திரும்பிக் கொள்ளச் சமாளித்துவிடவும் அவன் மனத்தில் அருவருப்புடன் கூடிய சங்கடம் எழுந்தது. வண்டின் தலைக்குப்பின், அதன் முதுகின் மேலோடு ஒருபாதி காணப்படவில்லை. அப்பக்கத்தின் இறக்கை, தன்னைக் காக்கும் மேல்மூடி பேர்ந்ததனால் கண்களுக்கு மறைவாக இல்லாமல் தன் சிதைந்த தோற்றத்தை வெளிக் காண்பித்தது.

தன் செயலால் இந்த விபத்து நேரிடும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. அருவருப்பில் அவன் முகம் சுருங்கிற்று. தனக்குத் தெரியாமல் ஒரு குற்றம் செய்துவிட்டு அதைக் குற்றம் என்று உணர்ந்த ஒரு சிறுபையனைப்போல் அவன் சங்கடப்பட்டான். திடீரென்று அவனுக்கு இந்த விபத்து நிகழ்ந்ததன் காரணமும் புலனாயிற்று. அவனுக்குச் சுபாவத்திலேயே உலக விஷயங்களில் மறதி அதிகம். அதனால் அவன் அன்று, தன் கிராமத்தில் தீர்க்க வேண்டிய பல விவகாரங்களில் ஒன்றைத் தனக்கு

ஞாபகப்படுத்தும்படியாகத் தன் அங்கவஸ்திரத்தின் ஒரு முனையில் ஒரு முடிச்சுப் போட்டு வைத்திருந்தான். அன்று அக்காரியத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்த பிறகும் அவன் அம்முடிச்சை அவிழ்க்க மறந்துவிட்டான். ஆகவே அங்கவஸ்திரத்தை வண்டின்மீது விசிறி எறிந்த பொழுது, அம் முடிச்சுத்தான் அதை அவ்வாறு பலத்துடன் தாக்கி, அதன் மேலோட்டைப் பெயர்த்திருக்க வேண்டும். ஜனார்த்தனின் மனம், இந்த விபத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. அந்த வாயில் லாச் சீவனுக்குத் தான் கருதாமலேயே விளைவித்த கேட்டுக் காக அவன் மனம் நைந்தான்.

ஒரு நிமிஷம் அவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றிற்று: 'இவ்வண்டினத்தைத்தானே நம் கவிகள் ஆதி முதற்கொண்டு ஓர் உன்னதக் கவிதை வஸ்துவாகச் செய்திருக்கின்றனர்! கவிதையில் அப்படிச் செய்தார்களேயொழிய, அவர்கள், தங்கள் வாழ்க்கையில் எப்படி இருந்தனரோ?.....காளி தாஸனின் மதுர கவிதை இவ்வண்டுகள் மூலமாக எப்படி நம் மனத்தில் ரீங்காரம் செய்கிறது! சகுந்தலை, துஷ்யந்தர் களின் காதலை நிறைவேற்றுவதற்கு அவன் 'இவ்வண்டினத் தின் உதவியைத்தானே நாடினான்?' அம் மகாகவி, ஒரு வண்டை நான் செய்ததுபோல் இத்ததையதுன்பத்திற்கு உள் ளாக்கியிருப்பானா?' என்ற சாதாரணமான கேள்வி அவன் மனத்தில் எழுந்தது. 'மற்றவர்கள் எப்படி இருந்தாலும் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் காளிதாஸன் மாத்திரம் இவ்விஷ யத்தில் நவநீத ஹிருதம் உடையவனாகத்தான் இருந்திருப் பான்' என்ற பதிலும் அவனுக்குத் தானாகவே சட்டென்று கிடைத்தது. அதனுடன், 'மனிதர்களாகப் பிறந்த நாம் எல்லாருமே எளியவர்கள்தாம்!' என்ற ஆறுதலற்ற யோச னையும் உண்டாயிற்று.

இதற்கு முன்பு அவன் பல முறை வண்டுகளை ஒரு துணியால் அடித்துக் கீழே வீழ்த்தியிருந்த போதிலும் அவன் அச்செயலை வேண்டா மனத்துடன்தான் செய்திருந்

## பொன் வளையல்

தான். ‘ஓடு விழுவதுபோல விழும்!—ஹும்!’ என்ற அரு வருப்புடன் தான் செய்திருந்தான். ஆனால் அச்சமயங்களில் அவன் அந்த அருவருப்பின் அடியில் ஆழமாக ஆராய்ந்து பார்த்ததில்லை. இந்தச் சமயத்திலோவெனில் அவன் மனம், இவ்விஷயத்தின் தீவிர யோசனையில் அடங்காப் பரியாகச் சென்றது. அவன் ஆரம்பித்திருந்த கவிதையும் தடைப் பட்டு நின்றது.

‘இருட்டிலிருந்து, வெளிச்சத்தைக் கண்டு இது இங்கு வந்ததே! தேனையே நாடும் இதன் பிறவிக்குணம் பிரகாசத்தையும் நாடும்போலும்! ஆமாம், சந்தேகம் என்ன? இது பறந்து பறந்து போய்த் தங்கும் புஷ்பங்கள் எல்லாம் பலவிதமான வர்ணப் பிரகாசங்கள்தாமே? இது இங்கு வந்தபொழுது இதற்கு, ‘இங்கு ஓர் இரண்டுகால் யமன் இருப்பான்; அவனுடைய வேலையும் அமைதியும் என் வரவினால் கெடும்’ என்பது தெரியுமா? இது கண்ட உண்மை இந்த அறையின் பிரகாசம் ஒன்றுதானே! ஆனால் இதற்குப் பிராண ஹானி இங்கு இருந்தது; அது இதற்குத் தெரியவில்லை!.....இவ்வுலகில் காரிய காரணங்கள் எவ்வளவு விசித்திரமாக ஏற்படுகின்றன. நான் இங்கே வந்து ஒரு நாள் தங்கி, கவிதை எழுத நடு ராத்திரியில் விளக்கை ஏற்றியபோது தன் முதுகோட்டை இழந்து இறப்பதற்காக இந்த வண்டு இவ்வளவு வேகமாகப் பறந்து வந்தது!—இதனுடைய விதி இப்படிப்போலும்!.....

‘விதி என்பது மனிதனுடைய அறிவைத் திணற வைத்து, திகைக்க வைத்து, தன் உண்மை ரூபத்தை எப்பொழுதும் மர்மமாக வைத்துக்கொள்கிறதே; இது என்ன ஆச்சரியம்! கோபம் என்பது மனிதனுடைய ஒரு குணம் ஆவதுபோல் விதி, பகவானின் குணமா?’ என்று மேலும் ஆலோசித்தான் ஜனார்த்தனன்.

அதற்குள் அவன் மனத்தின் போக்கு வேறு வழியே திரும்பிற்று. ‘பிரகாசத்தை நாடிவந்த வண்டின் ஓடு

முறிந்ததே!...அதைப்போல், கர்ப்ப சயனத்தின் இருட்டி-  
விருந்து வாழ்க்கைப் பிரகாசத்திற்கு வரும் குழந்தைக்கு  
வாழ்க்கை எவ்வளவு கஷ்ட நிஷ்டரங்களையும் இன்ப துன்பங்-  
களையும் தயார் செய்து வைத்திருக்கிறது! மனிதன் பிறப்-  
பதே விதியின் செயல்தான் போலும்!.....சில சமயம் இப்-  
படிப் பிறக்கும் குழந்தைகள் வெளிவரும்பொழுதே. அவை  
களின் கைகளையோ கால்களையோ தலையையோ  
கூட டாக்டர்கள் வைத்திய முறையில் பல காரணங்களைக்  
கொண்டு ஆயதங்களால் சிதைக்கின்றனரே; அதுவும் அக்-  
குழந்தைகளின் விதிபோலும்!

“வாழ்க்கைப் பிரகாசத்திலிருந்து மறுபடியும் ஓர் இருட்-  
டிற்கு-மரண இருட்டிற்கு-நாம் எல்லோரும் செல்லு-  
கிறோமே; வாழ்க்கையில் ஆபாசங்களைப்போல், மரணத்தில்  
நமக்கு விதி என்ன என்ன தாயாரித்து வைத்திருக்கிறதோ!  
யார் கண்டனர்?.....அல்லது ஒருகால் மரணந்தான் வெளிச்-  
சமா? வாழ்க்கைதான் இருட்டா? உபநிஷத் வாக்கியம்கூட

“तमसो मा ज्योतिर्गमय । मृत्योर्माऽमृतं गमय ।”

என்று முறையிடுகின்றதே!.....உண்மை எது?”

ஐனார்த்தனன், அந்தப் பக்கம் மறுபடியும் உற்றுக் கவ-  
னிக்கலானான். ஒரு பாகத்தில் மேல்தோல் இல்லாமல்  
வெளியில் தெரியும் சிதைந்த பட்டுப் போன்ற இறக்கை  
யுடன் பறக்க முடியாமல் வண்டு, மெல்ல மெல்லச் சுற்றிச்  
சுற்றி ஊர்ந்துகொண்டிருந்தது. ஒரு சிறு புயற்காற்றுப்-  
போல் அறையுள் புகுந்த அச்சிறு பூலோகப் பிராணியின்  
கதி இப்படி ஆயிற்று. அதை நோக்குகையில் ஐனார்த்தனன்,  
‘இதுவே கடைசி முறை; இனி எக்காலத்திலும் நான் என்-  
அறையில் நுழையும் வண்டுகளை இவ்விதம் தண்டிக்கப்-  
போவதே இல்லை’ என்று உறுதியாகத் தீர்மானம் செய்து  
கொண்டான். ஆனால் அத் தீர்மானத்தின் பயனாக அவன்  
மனம், மேலும் சிந்தனைப் பாதையிலே காற்றுப்போல்

## பொன் வளையல்

சுயேச்சையாகச் செல்லத் தொடங்கிற்று. அவன் எதிரே மேஜைமேல் அவனுடைய கவிதை முற்றுப் பெறாமல் கிடந்தது. ஆயினும் அவன் மனத்தின் சஞ்சாரம், வெகு வேகமாக வேறு மார்க்கத்தில் திரும்பிற்று.

தான் இப்படித் தீர்மானித்ததன் பயன் என்ன? அந்த வண்டு சம்பந்தப்பட்டவரையில் ஒன்றுமில்லை! இனி, தன் அறையில் வண்டுகளுக்கு இந்தத் தண்டனைப் பயம் இல்லை. ஆனால் இந்த வண்டுமாத்திரம், தனக்குத் தெரியாமல் தன் விதிக்கு வசப்பட வேண்டியிருந்ததே! அதுவும் ஓர் ஆச்சரியம் அல்லவா?

மனப்பரி, மேலும் மேலும் விரைவாகச் சென்றது. இன்றும் நிலைத்து நிற்கும் அசோக மன்னனின் அழிவில்லாத புனிதமான லட்சிய சாம்ராஜ்யத்தை ஒருமுறை வலம் வந்தது. அசோகன், மன்னர்களுக்கெல்லாம் லட்சிய மன்னன்; புத்த பகவானின் கருணை ஆவதாரம்; மாபெருஞ் சக்கரவர்த்தியாக இருந்தும் போரையும் கொலையையும் அறவே ஒழித்து, உலகில் அன்பையும் அஹிம்ஸையையும் நிலவச் செய்த மகான். அம்முனிபுங்கவனால் கணக்கில்லாத ஜனங்கள் கலிங்கப் போரில் மடிந்தனரே! பிற்காலத்தில் அஹிம்ஸா மூர்த்தியாக விளங்கிய அவனால் அழிந்த அவர்களின் விதியை என்னவென்று சொல்வது! எவ்வளவு ஆச்சரியமாக விதி, தன் ஆட்சியை உலகில் செலுத்துகிறது! அசோக மன்னனின் கருணை, மனிதர்களுடன் நின்றுவிடவில்லை. உயிருள்ள பிராணிகள் எல்லாவற்றினிடமுமே அவன் மனத்திலிருந்து அன்பு சுரந்து வழிந்தது. வாயில்லாத ஐந்துக்களுக்காக உலகிலேயே முதலில் பல ஆஸ்பத்திரிகள் கட்டிய கருணை வள்ளல் அசோகன். ஆனால் அவனுடைய இளம் பருவத்தில் அவனால் எவ்வளவு மயில்கள் மாண்டு பட்சணங்களாகச் செய்யப்பட்டன! அவைகளின் விதியைத்தான் என்னவென்று சொல்வது!

உலகில் அசோகனைப்போன்ற மன்னன், அசோகன் தான்! ஆயினும் மேற்கூறியதைப் போன்ற விசித்திரமான விதிப் போக்கு, ஜனார்த்தனின் கண்ணுக்கு முன்னமேயே ஒருமுறை நிகழ்ந்திருந்தது. ஒரு நாள் காலை அவன் தன் வீட்டின் வெளிமாடத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தபொழுது, பக்கத்து வீட்டுத் தோட்டக்காரன், கையில் ஓர் எலிப்பொறியுடன் தோட்டத்துக்கு வருவதைக் கண்டான். அவன் காலை அண்டி அவ்வீட்டுப் பூனையும் வந்தது. 'ஓஹோ, எலி வதம் நடக்கப் போகிறதா?' என்று ஜனார்த்தனன், தன் முன் தோட்டத்தில் நடக்கப் போகும் கொலைக் காட்சியைக் கவனிக்கத் தொடங்கினான். தோட்டக்காரன் எலிப் பொறியைத் திறந்தான். ஆனால் அதிலிருந்து ஒன்றும் வெளிவரவில்லை. பூனை, சற்றுத் தூரத்தில் அதை உற்று நோக்கியவாறே நின்றிருந்தது. கதவு திறந்த சிறையின் முன்னிலையில் யமன் நின்றுகொண்டிருக்க, சிறைக்குள் இன்னும் பதுங்கிக்கொண்டிருந்த எலியின் ஹிருதயம் எப்படித்தான் துடித்துக்கொண்டிருந்ததோ! தோட்டக்காரன் எலி, வெளியே வரும்பொழுட்டுப் பொறியைப் பலமாகக் குலுக்கினான். எலிக்கும் தன் உயிர், உயிர்தானே! கடைசியில் பொறியிலிருந்து ஓர் எலியல்ல, இரண்டு எலிகள் வெளியே பாய்ந்து மூலைக்கு ஒன்றாகத் தோட்டத்திற்குள் ஓடின. வாழ்க்கையில் விரக்தி ஏற்பட்டுப் பயத்தினால் வைராக்கியம் தோன்றித்தான் அவ்விரண்டு எலிகளும் பொறியிலிருந்து வெளியே வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் வெளியே இருந்த யமனால் இரண்டையும் சமாளிக்க முடியாதே! பூனை, ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து ஓர் எலியை வாயில் கௌவிக்கொண்டு ஓடிவிட்டது. மற்றோர் எலியோ தோட்டத்திற்குள் மறைந்துவிட்டது. அதன் ஹிருதயம் மார்புக்குள் 'பிழைத்தேன்!' என்று அடித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்! இக்காட்சியினால் ஜனார்த்தனன் மனத்தில் வாழ்க்கையின் தீராக் கொடுமையினால் அருவருப்பும் சங்கடமும் ஒருங்கே எழுந்தன. அவைகளுடன் ஒரு யோசனையும் பிறந்தது.



## பொன் வளையல்

‘ஓர் எலி பிழைத்ததே; அதன் ஆயுள் கெட்டிதான்! இப்படிப்பட்ட ஆயுளுக்குத்தான், ‘ஆயுஸ் கெட்டி’ என்று சொல்ல வேண்டும். உண்மையில் அது இன்று யமனிடமிருந்தே தப்பிப் பிழைத்திருக்கிறது. இன்று அதற்குப் புனர்ஜன்மந்தான்.....மற்றோர் எலியோ பூனைக்குப் பொங்கலாகிவிட்டது! அதன் விதி அப்படிப்போலும். என்ன ஆச்சரியம்! இரண்டு எலிகளும் ஒரே சமயத்தில் பொறியில் விழுந்தன; ஒரே யமனுக்குப் பயந்தன; ஒரே யமகிங்கரனால் பொறியிலிருந்து வெளியே துரத்தப்பட்டன; ஆனால் ஒன்று, பூனை வாயில் அகப்பட்டு இறந்தது; மற்றொன்று தப்பிப் பிழைத்தது. தப்பியது ஏன் பூனை வாயில் அகப்படவில்லை? பூனை வாயில் அகப்பட்டது ஏன் தோட்டத்திற்குள் ஓடவில்லை? இந்த ஆச்சரியத்தை, இந்த மர்மத்தை எப்படித்தான் அளந்தறிய முடியும்? பிரம்மா, அவைகளின் தலைகளில் இவ்விதம் எழுதியிருந்தான் போலும்! அதற்கு மேல் என்ன சொல்வது? இது புத்தியினால் ஊகித்து அறிய முடியாத விஷயம்!’”

## 2

ஐனார்த்தனன் தொடங்கிய கவிதை, தடைப்பட்டு மேஜைமீதே கிடந்தது. அதை அவன் ஒரு முறை நோக்கினான். ஆனால் அவனுடைய மனம், அதில் செல்ல மறுத்தது. பல எண்ணங்கள் மேலும் மேலும் அவன் மனத்தில் ஓங்கி வளர்ந்தன. அவைகளிடையே அவனுடைய கவிதை மறைந்து போயிற்று.

வண்டையும் எலியையும் விதியையும் யமனையும் பற்றி எண்ணிக்கொண்டிருந்த கவி, அவ்விஷயங்களிலிருந்து, தனக்குத் தெரியாமலேயே தன் சொந்த விஷயங்களின் யோசனையில் ஈடுபடலானான். அவ்வெண்ணங்களிலிருந்து இவ்வெண்ணங்கள் இயற்கையாகவே தோன்றின. தன் வாழ்க்கையிலுங்கூட அவன் விதியின் ஆட்சியை உணர்ந்

திருந்தான். அதிலிருந்து அவன் மனத்தில் அடக்கமும் பிரபஞ்ச தத்துவம் என்னும் மர்மத்தின் முன் ஓர் எளிமையும் உண்டாகியிருந்தன.

அவன் தன் பள்ளிக்கூட நாட்களிலேயே கவிதைப் பெண்மீது காதல் கொண்டவன். கலாசாலையில் படித்த காலத்திலேயே அவன் தன் கவிதைகளில் சிலவற்றைப் பொறுக்கி, 'தாய் நாடு' என்ற பத்திரிகைக்கு அனுப்பினான். பத்திரிகாசிரியர் அவைகளைப் பிரசுரிக்காமல் அவனுக்குத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார். அப்பத்திரிகையில் லௌகிகத் துறையில் பிரசித்தி பெற்றவர்களின் கதைகளும் கட்டுரைகளும் வெளிவந்தது உண்டு. அவைகளைக் கண்ட ஜனார்த்தனன், 'லௌகிகத் துறையில் சமர்த்தர்களான முடர்களுக்குச் சிலாக்கியமானதும் சிலருக்கே உரியதுமான இலக்கியத் துறையிலும் ஏன் இலவசப் பெருமையை அளிக்க வேண்டும்?' என்று ஆத்திரப்பட்டது உண்டு. ஒரு சமயம் அதே பத்திரிகையில் தேவகி என்ற ஸ்திரீ எழுதிய கவிதை ஒன்று வெளிவந்திருந்தது. ஜனார்த்தனன், தன் கவிதைகளுடன் பத்திரிகாசிரியரைப் பார்க்கச் சென்றிருந்த பொழுது, அவர், அவளுடைய கவிதைகளைப்பற்றிப் பேச்சுப் போக்கில் குறிப்பிட்டார். அவன் துடுக்காகப் பேசியதற்குப் பதிலாக அவர், "நீ சிறியவன் என்பதனால் உன்னுடைய கவிதைகளைப் பிரசுரிக்க மறுக்கவில்லை. அவளும் உன்னைப் போல் சிறியவள்தான். ஆனாலும்....." என்பதற்குள், அவன் தோல்வியின் தாபத்தில் திணறிக்கொண்டு, "இவள் ஒரு ஸ்திரீ என்பதனால் தாங்கள் இவளுடைய கவிதையைப் பிரசுரித்தீர்கள்!" என்று அவருக்கு ஒரு, 'சவால்' கொடுத்து விட்டு, வீட்டிற்குத் திரும்பிவந்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு வயது பதினெட்டு.

வீட்டிற்கு வந்தவுடன் அவளுடைய கவிதை அடங்கிய, 'தாய் நாடு' மலரை எடுத்து அக்கவிதையைப் படித்தான்.

## பொன் வளையல்

அதைப் படித்தபொழுதே அவனுடைய தோல்வித் தாபம் மறையத் தொடங்கிற்று; அதற்குப் பதில் ஆச்சரியம் வளர்ந்திருந்தது. அக்கவிதையில் அவனுக்கு ஏற்பட்ட திருப்திக்கு மேல் அக்கவிதையின் கருத்து, அவன் மனத்தை வசப்படுத்திற்று. காதல் நோயுற்ற ஒரு பெண்ணின் புனிதமான கவிதை அது. ஆண்டாள், தான் கடவுள்மீது கொண்டிருந்த காதலை, மானிடக் காதல்போல், படிப்பவனது மனம் உருகும்படி. பாடினாள். தேவகியின் பாடலோ ஆண்டாளின் உருக்கத்துதுடன், சிறிதும் ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் மானிடக் காதலைப்பற்றியே பாடுவது. அக்காரணத்தினால் ஜனார்த்தனின் கவியுள்ளம் அவளுடைய கவியுள்ளத்துடன், கங்கை யமுனையுடன் கலப்பதுபோல் கலந்தது. 'இப்பாடலின் உணர்ச்சி அழகை என்னவென்பது!' என்று எண்ணியவாறு, அவன் அவ்வுணர்ச்சிகள் பிறந்த மனத்தின் நினைவிலேயே ஈடுபடத் தொடங்கினான்.

அதன் பிறகு இரண்டு மாதங்களுக்குள் அவன் தேவகியை நேரில் பார்ப்பதற்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. அது ஏற்படும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. ஆனால் விதியின் விளையாடல் அவ்விதம் இருந்தது. பத்திரிகை யாசிரியடமிருந்து அவளுடைய விலாசத்தை அறிந்துகொள்ளலாமா என்று அவன் பல முறைகள் யோசித்தான். ஆனால் அப்படிச் செய்வதற்கு அவனுக்குத் தைரியம் எழவில்லை. இரண்டாம் முறை அவன் சில கவிதைகளை எடுத்துக் கொண்டு பத்திரிகாலயத்திற்குச் சென்றபொழுது அங்கு ஆசிரியர் இல்லை. அவருக்காகக் காத்திருக்க நேர்ந்தது. மாணேஜர் இதிரே இருந்த மேஜையின்மேல் பத்திரிகையின் சில பிரதிகள் தபாலில் போடப்படுவதற்காகக் கிடந்தன. அந்தக் கட்டில் முதல் பிரதி, தேவகிக்கு என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஒரு நொடியில் ஜனார்த்தனன் அதில் எழுதியிருந்த விலாசத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு வெளியே வந்து அதை ஒரு காகிதத்தில் குறித்துக்கொண்டான்.

‘இந்த மலரிலும் அவளுடைய கவிதை ஒன்று வெளிவந்திருக்க வேண்டும்’ என்று எண்ணியவாறு, அவன் பிரதியை வாங்கிக்கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்றான். செல்லும் வழியிலேயே அக்கவிதையைப் படித்தான். வீட்டை அடைந்தபின் திரும்பவும் அதைப் பலமுறை படித்தான். அவனுடைய ஹிருதயம் அவளைப் பார்க்கவேண்டும் என்று துடித்தது. உடனே தன் கவிதைகளில் சிலவற்றை எடுத்துக்கொண்டு அவளுடைய வீட்டிற்குச் சென்றான்.

விதிக்கு விவஸ்தை மிகவும் அதிகம். ஜனங்களைச் சிறிது தூரம் தைரியப்படுத்துமே தவிர, அவர்கள் தன்னுடன் அதிகமாக நெருங்கி உரிமை கொண்டாடுவதற்கு அது இடம் கொடுக்காது. ஜனார்த்தனின் மனத்தில் தேவகியைப் பற்றிய எண்ணங்களை வளரவிட்டு, அவையெல்லாம் ஒரு பயனும் இல்லாமற் போகும்படி அது கேலிச் சிரிப்புடன் அவற்றை எல்லாம் அழித்துவிட்டது. சுதந்திர வெறி கொண்ட வீரன், தன் தாய்நாட்டில் நிறுவியிருக்கும் ஓர் அன்னிய ஆட்சியைத் தனிப்பட எதிர்க்கச் சென்று அழிவதுபோல், உணர்ச்சி வேகத்தில் சமூகத்தையே எதிர்க்கச் சென்ற வாலிபன் தோல்வியுற்றான். தேவகியின் வீட்டிற்குச் சென்று, அங்கு வெகு துணிச்சலாகவும் மரியாதையாகவுந்தான் நடந்துகொண்டான். ஆயினும் அவனால் அவளுடன் பேச முடியவில்லை தேவகியின் தகப்பனார் அவ்விளம் கவிக்கு ஸிம்ஹம்போல் தோற்றம் அளித்தார். ஒரு சிறு அகல் விளக்கு, பேய்க்காற்றில் அணைவதுபோல், இளமையின் புனிதக் கனவுகள் முதுமையின் குருட்டு அகம்பாவத்தில் அவிந்தன. ஜனார்த்தனன் முற்றும் மனம் சோர்ந்து, தன்னிடத்திலும் தன் லட்சியங்களிலும் மனிதசுபாவத்திலும் தான் வைத்திருந்த நம்பிக்கையை இழந்து வீடு திரும்பினான். ‘நானும் ஒரு மனிதன்தானே? நான் என்ன, ஒரு ஸர்ப்பமா? துஷ்ட மிருகமா? நான் ஏன் அவளைப் பார்க்கவுங் கூடாது? அவர் ஏன் என்னை அப்படி

## பொன் வளையல்

விரட்டினார்? .....நான் உயர்ந்த எண்ணங்களுடன்தானே அவனைக் காணச் சென்றேன்? அதை நான் அவளிடம் சொல்லியும் அவர் கேட்கவில்லையே! ஒரு கவியின் தகப்பனார் கூடவா இவ்விதம் இருப்பார்?' என்று எண்ணி வருந்தினான்.

அவன், அவளுடைய வீட்டிலிருந்து திரும்பியபொழுது, முன் அறையின் சாளரத்தின் வழியே சுமார் பதினேழு வயதுள்ள ஒரு பெண், தன்னைக் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அவள் நயனங்கள் இரண்டும் அவளுடைய கவிதைகளை அவளிடம் பார்வை மூலமாகச் சொல்லுவதுபோல் நோக்கின. அவைகளில் அவ்வளவு கனிவும் ஆதரவும் அன்பும் நிறைந்திருந்தன. ஜனார்த்தனின் ஹிருதயம் வெடித்துவிடும்போல் அவன் மார்பின்மேல் மோதிற்று.

காலசக்கரம் சுழன்றது. கணவனின் மரணத்திற்குப் பிறகு காசிக்குச் சென்றிருந்த அவனுடைய தாய் திரும்பி வந்தாள். தன் மகனின் மன நோயைக் கண்டாள். அவன் கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று அவள் அன்னை வற்புறுத்தினாள். ஆனால் அவன் அதற்கு இசையவில்லை. அவன் அவளுக்குத் தெரியாமல் தேவகியின் வீட்டிற்குச் சென்றதனால் தேவகியின்மீது தான் வைத்திருந்த ஆசையை அவளிடம் சொல்லுவதற்கும் தயங்கினான். இப்படி ஒரு மாதம் கழிந்தது. ஆனால் அன்னையின் அன்பை ஒருவனால் எவ்வளவு காலம் புறக்கணிக்க முடியும்?

அவளிடம் விஷயத்தைச் சொல்லிவிடுவது என்று கடைசியில் தீர்மானித்தான். விதியின் விசித்திர விளையாடல் காரணமாக அதை அவளிடம் கூறுவதற்கும் அவசியம் இல்லாமற்போயிற்று. அன்றைத்தினம் அவன், 'தாய்நாடு' பத்திரிகை ஒன்றை வாங்கி வந்தான். அதில் தேவகியின் கவிதை ஒன்று, பத்திரிகாசிரியரின் குறிப்புடன் வெளிவந்திருந்தது.

பரபரவென்று அதைப் படிக்கையில் அவனுடைய மூச்சு, சில விநாடிகள் நின்றிவிட்டது. அவன் மனம் அக்குறிப்பை யொட்டிச் சென்ற வேகத்தில், அவனுடைய புலன்களின் அவஸ்தைகள் சற்று நேரம் அப்படியே நின்றிவிட்டன. தேவகி, காலகதி அடைந்துவிட்டாள் என்று அதில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. சாதாரண ஆசிரியையாக இருந்தால் பத்திரிகாசிரியர் அதை எழுதியிருக்கமாட்டார். ஆனால் இறக்கும்பொழுது அவளுக்கு வயது பதினெட்டுத்தான் என்றும் அவ்விளம்பிராயத்திற்குள்ளேயே அவள் அவ்வளவு அழகான கவிதைகளைச் செய்தது வியக்கத்தக்கது என்றும் தாய்நாட்டின் தவப்பயனால் தோன்றிய அவ்வுன்னதமான கவித்திறன், தாய்நாட்டின் சேவைக்கு இல்லாமற் போனது மிகவும் வருந்தத் தக்கது என்றும் அவள் இறந்த பிறகு வெளிவந்திருந்த அக்கடைசிக் கவிதையைப் படிப்பதே ஒரு சோக அநுபவம் என்றும் பத்திரிகாசிரியர் எழுதியிருந்தார். கவிதையைப் படிக்கையில் ஜனார்த்தனின் கண்களில் ஜலம் நிரம்பிற்று. அவன் காதலித்த பெண், அக்கவிதையில் தன் காதலனைக் கண்டுவிட்டதாக மகிழ்வுறுகிறாள். ஆனால் அதிலும் ஒரு சோகம் ஊறியிருந்தது. அது அவள் தன் காதலனை அடையாத சோகமா? அல்லது நெருங்கி வரும் மரணத்தின் சோகம்தானா? கடைசியில் மரணந்தானா அவளுக்குக் காதலனாக வாய்த்தது? மறலியின் நித்திய ஆலிங்கனத்தில் அவள், தன் காதல் தாகத்தை மறந்திருப்பாளா? விதியின் செயல்கள் எவ்வளவு விசித்திரமாக இருக்கின்றன!

அவளுடைய மரணத்தைப்பற்றிப் படித்த பின் ஜனார்த்தனன், தன் மனத்தில் மறைவாகப் பூத்துக் காய்த்து வெதும்பிய ஆசையைத் தன் தாயிடம் வெளியிடாமலேயே இருந்துவிட்டான். அவளை வீணான சங்கடத்திற்கு உள்ளாக்க அவன் விரும்பவில்லை. இரண்டு வருஷங்கள் கழிந்த பின், அவன் அவளுடைய இஷ்டத்திற்கு இணங்கி அவள்,



## பொன் வளையல்

தனக்குப் பார்த்து வைத்திருந்த ஒரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டான்.

இப்பொழுது அவனுக்குக் கல்யாணமாகிப் பத்து வருஷங்கள் ஆகின்றன. அவனுடைய மனைவி, தன் இரண்டாம் பிரசவத்திற்காகப் பிறந்தகத்திற்குச் சென்றிருந்தாள். அவளைப்பற்றி எண்ணுகையிலேயே ஐனார்த்தனன், தான் மறுநாளே அவளுடைய கிராமத்திற்குச் சென்றுவிட வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டான். பாவம், அவனுக்கு வெண்ணெய் போன்ற ஹிருதயம்! கூடிய சீக்கிரத்தில், தான் அவள் பக்கம் சென்றுவிட வேண்டும் என்ற காரணத்தினால் தான் அவன் அன்று முழுவதும் அலைந்து, இரண்டு நாட்களில் செய்ய வேண்டிய வேலையை ஒரு நாளிலேயே முடித்து விட்டான்.

### 3

அவ்வறையில் ஒரு மூலையில் வண்டு, பறப்பதற்குச் சீவனற்றுக் கிடந்தது. அதைப் பார்த்தவாறு ஐனார்த்தனன் எண்ணினான்;

‘பாவம்! நான் இங்கு வந்து ஒருநாள் தங்கினதன் பலன் இது இறக்கவேண்டும் என்பது போலும்!’

தான் எழுத ஆரம்பித்திருந்த கவிதையைத் தன் மேஜை மேல் பார்த்தான். ஆனால் அவன் மனம் கற்பனா சிருஷ்டியில் தன்னை வஞ்சித்துக்கொள்ள மறுத்தது. மேலும் அவன், தன் சொந்த வாழ்க்கையின் விஷயங்களைப்பற்றியே யோசிக்கலானான்.

பத்மாவை மணந்து இப்பொழுது பத்து வருஷங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டன. இன்னும் அவளைப் பாணிக்கிரஹணம் செய்துகொண்ட தினத்தன்று போலவே, அவர்களுடைய அன்பு நிலைத்திருந்தது.

‘தேவகியைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருந்தால்?.....’ என்று காரணத்தை மீறிய கேள்வி ஒன்று அவன் மனத்தில் எழுந்தது. அப்பொழுது அவனுக்கு என்ன நேர்ந்திருக்கும்? இப்பொழுதோ பத்மா, அவன் வாழ்க்கையில் மதிப்பில் அடங்கா அன்பையும் அமைதியையும் ஆறுதலையும் பொழிந்திருக்கிறாள். அவளுக்கு அவன் எவ்விதத் தான் தகுந்த கைம்மாறு புரிய முடியும்? ஆனால் தேவகியை மணந்திருந்தாலோ? அவனுடைய ஹிருதயத்தை வெகுவிரைவிலே யமன் பிளந்திருப்பான். தேவகியின் மரணத்திற்குப் பின் என்ன நேர்ந்திருக்கும்? விரக தாபம், விரகத்தி, வைராக்கியம், சோதனை, வாழ்க்கையில் துயரம், மனத்தில் இருள், அல்லது ஒருவேளை அவளைத் தான் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருந்தால், அவள் இறக்காமலேயே இருந்திருப்பாளோ?.....சீ, என்ன முட்டாள்தனமான கேள்வி! விவாகந்தான் நடைபெறவில்லையே! அவளும் மாண்டுவிட்டாளே! விவாகம், வாழ்க்கை இவை இரண்டுமே அவள் விஷயத்தில் சாத்தியம் இல்லாதவை என்று விதி ஏற்கனவே நிரூபித்துவிட்டதே! ஜனார்த்தனனின் மூளை குழம்பத் தொடங்கிற்று. ‘வியர்த்தமான கேள்விகள் ஏன்?’ என்று யோசனையைச் சட்டென்று நிறுத்திக்கொண்டான்.

ஒரு பெயர்ந்த வண்டைப் பார்த்தவாறே அவன் மேலும், ‘தேவகியைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருந்தால்?’ என்று தன்னைக் கேட்டுக்கொண்ட கேள்வி, பத்மா விற்குப் பிழை செய்ததாகாது என்று தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டான். “ஒரு ரஸாயன சாஸ்திரி, ‘இரண்டு திராவகங்களைச் சேர்த்தால்?’ என்று ஆராய்வது போன்றது தான் இதுவும். அது பார்த்த சோதனை; இது கர்ம சோதனை; இவ்வளவுதான் வித்தியாசம்” என்று பலவாறு சிந்திக்கையில் ஜனார்த்தனனுடைய மூளை, மேலும் மேலும் குழம்பத் தொடங்கிற்று. திடீரென்று அவனுக்கே காரணம் தெரியாமல் அவனுடைய தலை, கிரீரென்று கற்றிற்று.

## பொன் வளையல்

வண்டு, கவிதை, மேஜை சகலமும் அவனைச் சுற்றிச் சுற்றித் தாண்டவமாடுவனபோல் அவனுக்குத் தோன்றின. மார்பை ஒரு பிரம்மாண்டமான இரும்புப்பாறை அழுக்கு வதுபோல் இருந்தது; அவனால் மூச்சுவிட முடியவில்லை. உட்கார்ந்திருந்திருக்க முடியாமல், 'படுக்கையில் படுக்கலாம்' என்று நாற்காலியிலிருந்து எழுந்தான்; எழுந்திருக்கையிலேயே தடாலென்று தரையில் சாய்ந்துவிட்டான்.

பத்து நிமிஷம் அங்கே அவ்விதமே கிடந்தான். சிறிது பலம் தேகத்தில் உண்டாகவே, அவன் மெல்ல எழுந்து விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படுக்கையில் படுத்தான். ஆனால் தூக்கமே பிடிக்கவில்லை. அவன் மனமும் யோசனை செய்யச் சக்தியற்றதாகத் தேகத்தைப்போல் சோர்வுற்றுக் கிடந்தது. அவ்விதமே இரண்டுமணி நேரம் கண்களை மூடாமல் இருளைக் கூர்ந்து நோக்கியவாறு படுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

திடீரென்று வாசலில், ஐண, ஐண, ஐண, ஐண என்று விடாமல் ஒரு ஸைக்கிள் மணி அடித்தது.

'ஸார், ஸார்' என்று ஒரு பையனின் கீச்சுக் குரல் கேட்டது.

பயந்த மனத்துடன் ஜனார்த்தனன் படுக்கையைவிட்டு எழுந்தான். நள்ளிரவு, மையிருட்டு, ஸைக்கிள் மணி, பையனின் குரல்—அதுவும் தெரிந்த குரல்...தன் வேலைக் கார்ப் பையனின் குரல்...தன் மனைவியின் கிராமத்திலிருந்து வந்திருக்கிறான்...மேலே யோசிக்கவும் ஜனார்த்தனனுக்குத் தெரியமில்லாமற்போயிற்று. கிலி பிடித்தவன்போல் ஓடி வாசற் கதவைத் திறந்தான். இரவின் நிசப்தத்திலிருந்து விதி, ஒரு ருத்ர ஹுங்காரம் புரிந்தது. கவியின் உணர்வு, உடலில் இல்லாமற்போயிற்று. விதியின் கேலிச் சிரிப்பில் அவனுடைய மூச்சுத் திணறிற்று.

ஆம், கிலி பிடித்த மனம் பயந்த விதமாகவே விஷயம் நடந்திருந்தது! அவன் மனைவி பத்மா, பிரசவத்தில் ஏதோ கோளாறு ஏற்பட்டு இறந்துவிட்டாளாம். சற்று முன்பு தான், 'பத்மாவுடன் சந்தோஷமாயிருக்கிறேன்' என்று அவன் அன்புடன் நினைத்து, அவளை மனமாடி வாழ்த்தினானே! அதே சமயத்திலா அவள் இறக்கவேண்டும்? விதியின் கோரச் சிரிப்பு அவன் காதுகளைச் சல்லடையாகத் துளைத்தது. அவன் மார்படைத்துக் கீழே விழுந்த அதே சமயத்தில், ஆறு மைல்களுக்கு அப்பால் அவனுடைய ஹிருதயத் தலைவியின் ஹிருதயமும் நின்றிருந்தது! இந்தக் குரூர விந்தைகளை அடுக்குவதில் விதிக்கு என்னதான் திருப்தியோ?

புத்தி ஸ்வாதீனம் இழந்தவன்போல் ஜனார்த்தனன் நாற்காலியில் வந்து உட்கார்ந்தான். முடிவுபெறாத கவிதை, மேஜையில் அப்படியே கிடந்தது. சிறிது தூரத்தில் பெயர்ந்த முதுகுடன், சிதைந்த இறக்கையுடன், தென்னம் வண்டு இறந்து கிடந்தது. விதியின் கோரத் தாண்டவம் கவியின் ஆவியைத் துவம்ஸம் செய்கிறது. மனைவியை விட்டு வர மனமில்லாமல், காரிய நிமித்தமாக ஒரே ஒரு நாள் அவளைக் கிராமத்தில் விட்டுவரவும் விதி, ஒரு பேடி போல் அவளை அச்சமயத்தில் கவர்ந்துவிட்டது!.....கவியின் மனத்தை வாழ்க்கைத் துயரம் ஓர் ஓநாய்போல் கவ்வுகிறது. அவனுக்கு இனி வாழ்க்கையில் இன்பம் இல்லை; மனத்தில் அமைதி இல்லை.



தாரர் போதனை செய்துகொண்டு, சமையலறையிலிருந்து கையில் புடைவை, துண்டு முதலியவற்றுடன் அங்கு வந்தாள். “நான் குளிக்கணும்; நீ தோட்டத்துக் குழாய்க் குப் போய் அங்கே பல் தேய்ச்சு மூஞ்சி அலம்பிண்டு வா. காபியை டம்ளரிலே வச்சிருக்கேன்; எடுத்துக் குடி” என்று அவள் அவனை அவசரப்படுத்தவும் அவன் கரிப்பொடியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, ஸ்நான அறையிலிருந்து வெளியேறினான்.

வாசற்படியைக் கடந்து செல்லுகையில் அவனுடைய தலைக்குமேல் குடு குடு என்று இரண்டு அணில்கள் ஓடின. சேற்றிலும் சாக்கடையிலும் விழுந்து புரளும் பன்றிகளைப் பற்றித் தீவிரமாக யோசனை செய்துகொண்டிருந்த பாலு, திடுக்கிட்டுப் போனான். வாசற்படியிலிருந்து இறங்கும் சமயத்தில் தன் உடம்பில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியினால் அவன் இரண்டு மூன்று அடிகள் தடுமாறிய பின்புதான் திரும்பிப் பார்க்க முடிந்தது. கையிலிருந்த கரிப்பொடி மண்ணில் விழுந்தது. அம்மா குளித்துவிட்டு வரும்வரையில் அவன் கரிப்பொடிக்காகக் காத்திருக்க வேண்டும். அம்மா கோபிக்க ஆரம்பிக்கும்பொழுதே அவன் அவசரமாக, ‘கரிப்பொடி கொட்டிப் போயிடுத்து’ என்று முன் ஐரக்கிரதையாகச் சொல்ல வேண்டும்.

பாலு, தோட்டத்தில் நின்றுகொண்டு அணில் கூடுகளை ஆராய்ந்து பார்க்கத் தொடங்கினான். வாசற்படிக்கு மேல் ஒரு கூடு; மேல்மாடத்தின் கூரையில் மற்றொரு கூடு. அவன் வீட்டைச் சுற்றி அணில்கள் அதிகம். நடுப்பகலில் சகலமும் நிச்சப்தமாக இருக்கும்பொழுது, அவைகளின் குரல் மாத்திரம் உரக்கக் கிரீச்சுக் கிரீச்சு சென்று தென்னை மரங்களிலிருந்து கேட்கும். அவைகள், மாறி மாறி ஒரே மூச்சில் தொடர்ந்து கீச்சிடும்பொழுது, அசலமான அவ்வேளையின் மீதே விசித்திரமான ஒரு மாயப் போர்வை படரும்.



## பொன் வளையல்

வாசற்கதவின் முன்பு தேங்காய் நார்களும் பல குப்பை ரகங்களும் விழுந்து வாசற்படியை அசுத்தமாக்கி இருந்தன. அணில்கள் அப்பொழுதுதான் வாசற்கதவின் மேலிருந்த வெப்பந்தாங்கியில் ஒரு கூடு கட்டிக்கொண் டிருந்தன. இதுவரையில் மேல்மாடத்தின் கூரையில்தான் ஒரு கூடு இருந்தது. இப்பொழுது அவைகள் கட்டுவது வீட்டில் இரண்டாவது கூடு.

“பாலு, காபி சாப்பிட்டாயிடுத்தா?” என்று அவனை விசாரித்துக்கொண்டு அம்மா ஸ்நான அறையின் கதவைத் திறந்தாள்.

“இல்லே, அம்மா” என்று அவன் முடிப்பதற்குள் அம்மா உக்கிரதேவதை யாகிவிட்டாள்.

“அந்தக் காபி என்னத்துக்காகும், ஆறி அவலாகி? இடத்துக்கு இடம் போய், அஸமஞ்சன் மாதிரி உட்கார்ந்துண்டா?”

பாலு பதிலளிக்கத் தெரியாமல், கரிவர்ணம் ஆகியிருந்த தன் இடது உள்ளங்கையைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

“நான் இன்னும் பல் தேய்க்கல்லே, அம்மா.

“பல் தேய்க்கல்லையா? கொறப்பயலே! இவ்வளவு நாழி என்ன பண்ணிண்டு இருந்தே, கையிலே கரிப்பொடியோடே வாசப்படியண்டே நின்னுண்டு?”

“இல்லே, அம்மா.”

“இல்லேயாவது, லொள்ளேயாவது? சோம்பேறி! உடம்பிலே கொஞ்சமாவது சுறுசுறுப்பு இருந்தானா? எழுந்திருந்து ஒரு மணியாச்சு; இன்னும் பல் தேய்க்காமே உட்கார்ந்துண்டு இருக்கயே! எழுந்தவுடனே பளிச்சுன்னு பல் தேய்ச்சுட்டு, சுத்தமாக் குளிச்சுட்டு, மொற மொறக்க உட்கார்ந்துண்டு, பாடத்தைப் படிச்சானா? சோம்பேறிச்

சாவடியாகக் கையிலே கரிப்பொடியோடே, நகர்ந்து நகர்ந்து, அங்கேயும் இங்கேயுமா நின்னுண்டு.....”

“என் தலைக்கு மேலே ரெண்டு அணில் ஓடிப் போச்சு, அம்மா.”

“சரி, சரி. உடனே பல் தேச்சுட்டுக் காபி குடிக்கா வா. அணிலையும் ஆட்டுக்குட்டியையும் வேடிக்கை பாத்துண்டு நிக்காதே.....ஏ தாயி, ‘பால்கனி’யைப் பெருக்கி ஜலம் போட்டு அலம்பு” என்று வேலைக்காரிக்கு உத்தரவிட்டுக்கொண்டு அம்மா, பாதி உடுத்துக்கொண்டிருந்த புடைவையின் மிகுதியைக் கையில் ஏந்தியபடி மறைந்தாள். பாலு, மறுபடியும் ஸ்நான அறைக்குச் சென்று, கரிப் பொடியை எடுத்துக்கொண்டு தோட்டக் குழாயை நோக்கி நடந்தாள். வாசற்படியைத் தாண்டியபொழுது மேலே அண்ணாந்து, புதிதாகக் கட்டியிருந்த அணில் கூட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு சென்றான். படையைத் தாண்டிக் காலைக் கீழே வைத்தபொழுது, சற்று மிருதுவான ஒரு வஸ்துவின் மேல் அவன் கால் பட்டது. ஏதோ தவளையைத்தான் மிதித்துவிட்டோமோ என்று அவனுக்குத் தோன்றவே, அவன் அருவருப்புடன் அங்கிருந்து இரண்டு அடி தாவினான். அப்பொழுது அவன் கையை மூடிக்கொண்டதனால் கையிலிருந்த கரிப்பொடி மண்ணில் விழவில்லை. படையைத் தாண்டியபின் திரும்பிப் பார்க்கையில், தான் மிதித்த வஸ்து தவளையல்ல என்று கண்டான். தேங்காய்நார் உருண்டை ஒரு சிறு பந்துபோல் கிடந்தது. அணில்கள் கூடு கட்டுவதற்காகச் சேகரித்து வாயில் கவ்வி நழுவவிட்ட ஒரு நார்ச் சுருள் அது, எப்படிப் பந்துபோல் அணில்கள் தங்கள் வாயால் நாரைச் சுருட்டி விடுகின்றன என்று பாலு ஒரு நிமிஷம் வியந்தான்.

“ஏ தாயி, ‘பால்கனி’யை ஜலம் போட்டு அலம்பினாயா?” என்று அம்மா வேலைக்காரியைக் கேட்பது அவன் செவிகளில் விழுந்தது.

## பொன் வளையல்

“இல்லே, அம்மா.”

“ஜலம் போட்டுப் பெருக்கு. அணில்கள் அங்கே ஆபாசம் பண்ணி வச்சருக்கு.”

பாலுவுக்கு ஓர் எண்ணம் உதித்தது. வீட்டு வாயிலில் நாரும் குப்பையும் கிடந்தது ஆச்சரியமல்ல. ஏனெனில் அணில்கள் அங்கே அச்சமயம் கூடு கட்டிக்கொண்டிருந்தன. ஆனால் மேல்மாடத்தில் நேற்றும் இன்றும், என்றும் இல்லாத படி, ஏன் அணில் புழுக்கைகள் கிடந்தன? அவ்விஷயம் அவனுக்கு விளங்கவில்லை.

சற்று நேரத்தில் மாடியிலிருந்து ஜலம் கீழே விழும் சப்தம் கேட்டது. வேலைக்காரி மேல்மாடத்தை அலம்பிச் சுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தாள்.

இதற்குள் காலை வெளிச்சத்திற்கு மேல் வெயில் உறைக்க ஆரம்பித்தது.

‘என்னோடே விளையாடறதுக்கு ஒரு தம்பியோ தங்கையோ இருந்தா எவ்வளவு நன்னா இருக்கும்!’ என்று எண்ணினான் பாலு. ‘கோபுவுக்கு ஒரு தங்கை இருக்காளே. அவளோடே விளையாடறதுக்கு எவ்வளவு நன்னாயிருக்கு! கோபுவுக்கு அவளோடே எப்பவும் விளையாட முடியறதே. எனக்கும் அவளைப்போல ஒருத்தி இருந்தா?’

அதற்குள் அப்பாவின் செருப்புச் சப்தம் கேட்டது. அவர் கடற்கரையிலிருந்து திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தார். பிரதிதினமும் அவர் கடற்கரைக்கு உலாவச் செல்லுவது வழக்கம். இன்று அவர் அதிகாலையில் புறப்பட்டபொழுதே பாலு எழுந்துவிட்டான். ஆனால் இப்பொழுதுதான் அவனுக்குப் பல் விளக்கச் சாத்தியமாயிற்று.

“பாலு, என்னடா, கரிப் பொடியைப் போட்டுத் தேச்சுண்டே இருக்கே? பல், கெட்டுப் போயிடும்; சும்மா போட்டுத் தேய்க்காதே. சீக்கிரமா வாயைக் கொப்பளிச்

சுட்டு உள்ளே போ” என்று அவனுக்குப் புத்திமதி கூறிக் கொண்டே அப்பா அவனைக் கடந்து சென்றார். பாலு, கரிப் பொடியை உதறிவிட்டுக் குழாயைத் திறந்தான். அதற்குள் கொட்டும் ஜலத்தின் ஓசையையும் மீறி, அப்பாவின் கோபக் குரல் வாசற்படியிலிருந்து அவனை எட்டியது.

“என்ன இது? வாசலெல்லாம் ஆபாசம் பண்ணி வச்சிருக்கு? எங்கே பார்த்தாலும் ஒரே குப்பை! வீட்டுக்குள் போயிட்டு வரமுடியாதபடி! தர்மாம்பா, வாசலைச் சுத்தமா வச்சிருக்க முடியல்லையா உனக்கு? நேத்திக்கும் இப்படி இருந்தது; இன்னிக்கும் இப்படியே இருக்கு. எங்கே பார்த்தாலும் சுகதி வேறே! ஒருமிக்கத் தண்ணியைக் கொட்டி வச்சிருக்கே; இங்கே இருக்கற குப்பை, செத்தை போருதான்னு?”

“ஆமாம், ஆமாம். உங்களுக்கென்ன? கார்த்தாலே எழுந்தா, உடனே ஜோரா பீச்சுக்குப் போயிடுவேள். காத்து வாங்கிட்டுத் திரும்பி வறபோது, காபி எங்கிருந்தோ தயாராகி இருக்கணும். அது மாத்திரம் எங்கிருந்து அப்படித் தயாரா வந்துடுமாம்? ஒருத்தி எழுந்து, கரி எடுத்து, அடுப்பு மூட்டி, பாலைக் காய்ச்சிப் போட்டாத் தானே அது வரும்? அதெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியப் போறதா? பீச்சுக்குப் போயிட்டு, வீட்டுக்கு வந்து தாட்டுப் பூட்டுன்னு இரையத் தெரியும்; அவ்வளவுதான்!”

“என்ன, அதுக்குள்ளே இவ்வளவு கோவிச்சுண்டுட்டயே? கார்த்தாலே வந்தவுடனே, வாசலைப் பெருக்கி அலம்பாமே வேலைக்காரி என்ன வேலை செய்யறாள்? நீ அவனைச் சரியாக கவனிச்சுக்க வேண்டாமோ?”

“அதுதான், அவளை மாடியைத் தண்ணிவிட்டு அலம்பச் சொன்னேனே; அதுக்குள்ளே நீங்க வந்து, தாட்டுப் பூட்டுன்னு...”

பொன் வளையல்

“உம்...இந்த அணில்கள் என்ன இப்படி வாசலை எல்லாம் நிர்த்தூளி பண்ணி வச்சிருக்கு? மாடலேயானும் போனாப் போறதூன்னு இருக்கலாம். வீட்டு வாசல்லே இப்படி, உள்ளே வெளியே போயிட்டுவர முடியாதபடி பண்ணி வச்சிருக்கே! ஏ கோபாலா, இந்த அணில் கூட்டை எடுத்துத் தூர எறி.”

பாலு, சட்டென்று குழாயை நிறுத்திவிட்டு அப்பாவின் வார்த்தைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

“கோபாலா!.....ஏ கோபாலா.....கோபாலன் எங்கே? அவன் இன்னும் வரல்லையா? என்ன வேலைக்காரர்கள் இவன்கள்? வேலைக்காரன், வேலைக்காரி எல்லாம் சேர்ந்து அமைஞ்சிருக்கு, இந்த வீட்டுக்கன்னு!”

கோபாலன் அப்பொழுதுதான் சிறிது தூரத்தில் தங்கள் தெருவுக்குள் திரும்புவதைப் பாலு கண்டான்.

“கோபாலன், கறிகாய் வாங்கிண்டு வரப் போயிருக்கான். இப்போ வந்துடுவான்” என்று அம்மா பதிலளித்தாள்.

“அவன் வந்தவுடனே இந்தக் கூட்டை எடுத்துத் தூர எறியச் சொல்லு.”

“சரி. நீங்க காபி சாப்பிட வாங்கோ. கார்த்தாலே எழுந்து ஏன் இப்படிச் சிடுசிடுன்னு இருக்கேள்? பிச்சலே வாங்கின காத்துப் போரல்லையா?”

“போரும். காபி குடிக்காததுதான் போரல்லே.”

உடனே அம்மாவின் சிரிப்பு. அதோடு; அப்பா அம்மா இருவரும் வீட்டிற்குள் மறைந்தனர். அதற்கப்பால் கோபாலன் வீடு வந்து சேர்ந்தான். பாலு, ஒருவித யோசனையும் இல்லாமல், கோபாலனின் கையில் தொங்கும்

காய்கறி மூட்டையையும் வாழை இலைக்கட்டையும் வெறுமனே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

“பாலு, காபி சாப்பிட வா” என்று அம்மாவின் குரல் வீட்டின் பங்கா அறையிலிருந்து கேட்டது.

பாலு, தன் இடது உள்ளங்கையிலிருந்த கரிப்பொடியை முழுவதும் அலம்பவில்லை என்பதைச் சட்டென்று உணர்ந்து, குழாயைத் திறந்து கையை அலம்பினான்.

அதற்குள் அப்பாவின் குரல் கேட்டது.

“ஏ கோபாலா, உடனே போய் வாசல்லே இருக்கும் அணில்கூட்டை எடுத்து எறிஞ்சுட்டு வாசலைச் சுத்தமாகப் பெருக்கு.”

பாலு குழாயை உடனே மூடிவிட்டு அவசரமாக வீட்டிற்குள் நுழைந்தான்.

“இவ்வளவு நாழியாச்சா பல் தேய்க்கறதுக்கு? இனிமே நீ எப்போ குளிச்சு, என்னத்தைப் படிச்சுப் போறயோ!” என்று சொல்லிக்கொண்டு அம்மா அவனுக்குக் காபியைக் கொடுத்தாள்.

பாலு, இரண்டு வாய் அருந்திவிட்டுக் கையில் டம்ளருடன் வாசற்படிக்குச் சென்றான். அங்கே கோபாலன் இன்னும் வரவில்லை. அணில்கூடு அப்படியேதான் இருந்தது; வெப்பந்தாங்கியின் கீழ்ப்புறத்திலிருந்து இரண்டு அணில்கள், அவன் வந்த சமயத்தில் திடீரென்று மேற்புறத்திற்குச் சென்று மேல் மாடத்தின் உத்தரங்களிடையே மறைந்தன.

“பாலு, காபியைக் கையிலே எடுத்துண்டு வாசல்லே போயிட்டியா? அதை அங்கே கொட்டி அமார்க்களம் பண்ணனுமாக்கும்? நறுவிசாச் சமையலறையிலேயே குடிச்சுட்டுப் போறத்துக்கென்ன கேடு? காபி குடிக்கறதுக்கு ஆயிரம் சிங்கநாதம் பண்ணறது, கழுதை! உள்ளே வந்து உடனே எல்லாத்தையும் ஒருமிக்கக் குடிச்சுட்டுப் போ.



## பொன் வளையல்

கையிலே டம்ளரை வச்சுண்டு திரியாதே” என்று அம்மாவின் அதட்டல் கேட்டது.

அச்சமயம் கோபாலன், தூரத்தில் ஏணியுடன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

பாலு, அவசரமாகக் காபி முழுவதையும் குடித்துவிட்டு, டம்ளரைச் சமையலறையில் வைத்துவிட்டு, வெகுவேகமாக வாசற்படிக்குத் திரும்பி வந்தான். அப்பொழுதுதான் கோபாலன் ஏணியைச் சுவரில் சார்த்தி, ஏணியில் பாதிதூரம் ஏறிக்கொண்டிருந்தான்.

‘கிரீச், கிரீச், கிரீச், கிரீச்’ என்று திடீரென அணில் களின் கூக்குரல் மேல்மாடத்திலிருந்து உச்ச ஸ்தாயியில் கேட்டது. பாலு, அண்ணாந்து பார்த்தான். வீட்டின் கூரையிலிருந்து இரண்டு அணில்கள் எட்டி எட்டிப் பார்த்தவாறு ஓலமிட்டுக்கொண்டிருந்தன. அவைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கையில், தொப் என்று வாசற்படியில் ஏதோ விழுந்த சப்தம் அவனுக்குக் கேட்டது. கீழே நோக்குகையில் ஒரு சிறிய அணிற்குஞ்சு அங்கு விழுந்திருந்தது. பாலு, அநுதாபத்துடனும் சற்று அருவருப்புடனும் அதை நோக்கினான். தனக்குத் தெரியாமலேயே தன் கீழ்உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டான். சிறிய அணில், பெரிய அணில்களைப் போல் எவ்வளவு அழகாக இல்லை; அசிங்கமாகத்தான் இருந்தது. ஆயினும் அவன் அதற்காக இரங்கினான். சிறிது நேரம் கழித்து அது, ‘கிரீச்’ என்று தன் முதுகை வளைத்து மெல்லிய குரலெடுத்துக் கத்தியது. கத்தியபொழுது பின்னும் அருவருப்பாகத்தான் இருந்தது. ஆயினும் பாலு அதை மிகுந்த சுவாரசியத்துடன் உற்று நோக்கினான்.

‘பாவம், அதுக்கு எவ்வளவு வலிச்சிருக்கும்! மேலே இருந்து கீழே விழுந்ததே! எவ்வளவு சின்னதா இருக்கு!’ என்று அவன் எண்ணினான்.

அதே சமயம் கோபாலன் அணில்கூடு நிக்கிரஹத்தைச் செவ்வனே செய்துகொண்டிருந்தான். தேங்காய் நாரும் குப்பையும் தும்பும் வாசற்படியில் காட்சியளித்தன. பாலு, தன் வாயை இறுக மூடிக்கொண்டு, அந்தக் காட்சியைக் கவனித்தான்.

“பாலு, என்னடா வேடிக்கை பார்த்துண்டு நிக்கறே?” என்று கூவிக்கொண்டு அவன் தகப்பனார், காபியைக் குடித்தபின் அம்மாவுடன் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு அங்கு வந்தார். அந்தக் காட்சியைத் தாழும் கண்ட பிறகு, “ஓ!... டேய், கோபாலா! கையோடே வாசலைப் பெருக்கி, நன்னாச் சுத்தம் பண்ணிட்டுப் போ!” என்று கோபாலனுக்கு உத்தர விட்டார்.

“அப்பா, அணில் குஞ்சு ஒண்ணு கூட்டிலிருந்து கீழே விழுந்துடுத்து” என்று அவசரமாகக் கூறினான் பாலு.

மெத்தைக்குச் செல்லுவதற்காக மாடிப்படி ஏற ஆரம்பித்த அப்பா, கதவுவழியே வெளியில் எட்டிப் பார்த்தார். “ஓ!” என்று சொல்லிவிட்டுப் பிறகு மறுபடியும் கோபாலனின் வேலையை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு மேலே செல்லத் தொடங்கினார்.

‘கிரீச், கிரீச், கிரீச், கிரீச்!’ என்று பெரிய அணில்களின் கூச்சல் சற்று அருகில் மல்லிகைப் பந்தலிலிருந்து கேட்டது. பாலு, திரும்பிப் பார்த்தான். அணில்கள் தென்படவில்லை.

‘கிரீச், கிரீச்’ என்று அணிற்குஞ்சு இருமுறை அபயக் குரல் கொடுத்தது.

‘கிரீச், கிரீச், கிரீச், கிரீச்’ என்று பெரிய அணில்களின் அபயக் குரல், மல்லிகைப் பந்தலிலிருந்து கேட்டது.

“பெரிய அணில் வந்து அதைத் தூக்கிண்டு போயிடும். நீ உள்ளே போய்” உன் வேலையைப் பாரு. சும்மா வெளி

## பொன் வளையல்

யிலே திரிஞ்சுண்டு நிக்காதே, போ' என்று சொல்லிக் கொண்டு அப்பா மெத்தைக்குச் சென்றுவிட்டார்.

அணிற் குஞ்சு கூட்டிலிருந்து விழுந்துவிட்டது என்று தான் அப்பாவிடம் தெரிவித்தபொழுது பாலு, இந்த எதிர் பாராத விபத்தினால் அவர் தம் கட்டளைக்காகப் பச்சாத் தாபப்படுவார் என்று எண்ணியிருந்தான். ஆனால் அணிற் குஞ்சைப் பார்த்த பிறகும் அவர், 'அட்டா! கூட்டைப் பிய்த்து எறியச் சொன்னதால் இந்த மாதிரி நேரிடும் என்று நான் நினைக்கவில்லையே' என்று சங்கடப்பட வில்லை. அமைதியாகவே அவர் மாடிக்குச் சென்றுவிட்டார். கூட்டைப் பிய்த்ததே தவறு; அதன் பிறகு அவர் கீழே விழுந்திருந்த அணிற் குஞ்சின் கதிகையும் சட்டை பண்ண வில்லை.

'பெரிய அணில் வந்து அதைத் தூக்கிண்டு போயிடும். நீ உள்ளே போ' என்று அவனிடம் சொன்னாரே; ஆனால் விஷயம் சரிவர அவ்விதமே முடியமா என்று கொஞ்சங்கூடக் அவர் கவலைப்படவில்லை. பாலுவினாலோ அப்பாவைப்போல் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை.

'கிரீச், கிரீச்' என்று அணிற் குஞ்சு இருமுறை தன் முதுகை மேலே வளைத்துப் பிரயாசையுடன் கத்திற்று.

'கிரீச், கிரீச். கிரீச், கிரீச்' என்று பெரிய அணில்கள் யதிலளித்தன.

பாலு அணிற் குஞ்சை நோக்கினான்.

'எவ்வளவு சின்னது! அதனாலே ஓடமுடியாது. நகரமால் கூட அது கிடந்தபடியே கிடக்கிறது. எவ்வளவு மெல்லி சான குரல்லே கத்தறது! அப்படிக்கத்தி என்ன பிரயோஜனம்? பெரிய அணில் தூர இருந்தா, இது கத்தறது அதுக்குக் கேக்காது. கிட்ட இருந்தால்தான் கேக்கும்.....ஆனால்

பெரிய அணில் நன்றா பலக்கக் கத்தறது; சின்னத்துக்குக் கேக்கும்' என்று எண்ணினான் பாலு.

‘இதுக்கு என்ன ஆகுமோன்னு அப்பா யோசிக்கல்லையே: பெரிய அணில் வந்து தூக்கிண்டு போயிடும்னு சொல்லிவிட்டுப் போயிட்டாரே. அதுக்குள்ளே ஒரு காக்கா வந்து இதைத் தூக்கிண்டு போயிட்டா?’ என்ற எண்ணம் பாலு வுக்குத் தோன்றிற்று.

பாலு தன்னைச் சுற்றிப் பார்த்தான். அருகில் ஒரு காகமும் இல்லை. ஆனால் தூரத்தில் மாமரத்தின்மீது ஒரு காகம் தென்பட்டது. ஏனோ அது, அவன் அதைப் பார்த்த சமயத்தில், ‘கா கா’ என்று இருமுறை உரக்கக் கூவிற்று. ‘ஹும்! எவ்வளவு கறுப்பு! எவ்வளவு அவலட்சணம்!’

மறுபடியும் பாலு, அணிற் குஞ்சை நோக்கினான். கோபாலன், அப்பொழுதுதான் ஏணியையும் குப்பையையும் எடுத்துக்கொண்டு கொல்லைப்புறம் செல்லப் புறப்பட்டான். அவன் மறையும்வரை பாலு, அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டுத் தானும் உள்ளே செல்லுவதற்கு வாசற்படியை நோக்கி ஓர் அடிவைத்தான். அச்சமயம் திடீரென்று அவன் கண்ணில் ஒரு பூனை தென்பட்டது. அது அணிற் குஞ்சு இருந்த இடத்திற்கு அருகில் மெள்ள வந்து கொண்டிருந்தது.

“உஸ்!.....உஸ்!.....உஸ்!.....” என்று சீறிக்கொண்டு பாலு, கால்களால் சப்தம் செய்து, கைகளை வீசி அதை விரட்டினான்.

‘கிரீச், கிரீச், கிரீச், கிரீச்’ என்று அதே சமயம் அணில் களின் கூக்குரல் அதிகமாயிற்று. வீட்டின் பின்புறம் இருந்த தென்னந்தோப்பில் மறைந்துகொண்டிருந்த பூனையின்மீது பாலு ஒரு கல்லை விட்டெறிந்தான். பிறகு மாமரத்தைப் பார்க்கையில் முன்பு இருந்த காகம் இப்பொழுதும்

பொன் வளையல்

அங்கேதான் இருந்தது. அதன்மீது மற்றொரு கல்லை எறிந்தான் பாலு. அது பறந்து போயிற்று.

‘நான் இருந்தால் பெரிய அணில் இங்கே வராது. நான் வீட்டுக்குள்ளே போய் மறைஞ்சுண்டு பார்க்கணும்’ என்று எண்ணிக்கொண்டு பாலு, வசாற்படியைக் கடந்து உள்ளே சென்றான். சிறிது நேரம் வாசற் கதவிற்குப் பின் மிகவும் உஷராக, வெளியில் நடப்பதை எட்டி எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். சீக்கிரமே பெரிய அணில் மல்லிகைப் பந்தலிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி, வாசற்படியை நோக்கி அதிக ஜாக்கிரதையாக வந்தது. அது எப்படித் தன் குஞ்சைத் தூக்கிக்கொண்டு போகிறது என்று பாலு மிகச் சுவாரசியத்துடன் மூச்சை உள்ளடக்கிக்கொண்டு கவனித்தான். அது தன் குஞ்சை வாயில் கவ்வியவுடன் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து, மல்லிகைப் பந்தலுக்குத் தாவி, அதற்குள் தெரிந்தும் தெரியாததுமாக ஓடி, அங்கிருந்து மேல்மாடத்திற்குச் சென்று உத்தரங்களிடையே மறைந்தது.

அதுவரை மெதுவாக மூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்த பாலு, முடிவில் ஆறுதலாகப் பெருமூச்சு விட்டான்.

“டேய் பாலு! மறுபடியும் வாசல்லே நின்னுண்டு பராக் குப் பார்க்க ஆரம்பிச்சுட்டாயா? காபி குடிக்கறதுக்கு முந்தி அரை நாழி, பிந்தி அரை நாழி!—என்ன பிள்ளை இது! சும்மா வாசல்லேயும் தோட்டத்தலேயும் என்னத்தையோ பாத்துண்டு நிக்கறது! வெறுமனே அங்கே நின்னுண்டே இருக்காதே, உள்ளே போய் உடனே குளி’ என்று அம்மா வின் குரல் பங்கா அறையிலிருந்து கேட்டது.

அன்றிரவு பாலு, ஒரு பயங்கரமான கனவு கண்டான்:

அவனை அப்பா வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிட்டார். அவன் தெருக்களில் கதியற்றுத் திரிகிறான். போக இடமில்லை. அப்பா அம்மா கைவிட்டால் போக இடமேது? அவன் ஒரு சிறு பிள்ளைதானே?

அவனுக்கு அழுகை அழுகையாக வருகிறது. ஆனால் அழமுடியாமல் அவன் மனத்தை ஏதோ ஒன்று ஓர் இருப்புப் பாரம் போல் அழுக்குகிறது. தெருக்களில் திரியும்பொழுது அவன் பல மனிதர்களைக் காண்கிறான். அவர்களுடைய தோற்றங்களே அவனுக்கு அச்சமளிக்கின்றன: போக்கிரிகள், குடியர்கள், திருடர்கள், தோப்புக்காரர்கள், பட்டாணியர்கள். சிலர் அவனை அடிக்க வருபவர்போல் கைகளை ஓங்குகின்றனர். அடேயப்பா! அவர்களுக்கு எவ்வளவு பெரிய பலமான கைகள்! சிலர் அவனைத் தென்னமரத்தின் உச்சியில் கட்டிப்போடுவதற்காகக் கயிற்றைக் கைகளில் எடுக்கின்றனர்; அவர்கள் தோப்புக்காரர்கள். அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு அவன் ஓடுகிறான். அவனாலேயே நம்ப முடியவில்லை!—கடைசியில் அவன் எப்படியோ அவர்கள் தன்னைப் பிடிக்குமுன்பே தட்டுத் தடுமாறித் தொப்பென்று தன் வீட்டு வாசலிலேயே வந்து விழுகிறான். கதவு திறந்திருக்கிறது. அப்பாவைக் காணோம். பின்வரும் தோப்புக்காரர்களை ஒரு முறை பீதியுடன் பார்த்துக்கொண்டு அவன் வீட்டிற்குள் நுழைந்து கதவைச் சரேலென்று தாழிட்டுவிடுகிறான். அம்மா, பங்கா அறையிலிருந்து அவசரமாக ஓடிவந்து, அவனைக் கைகளில் வாரி எடுத்துக்கொள்கிறாள். “அம்மா!” என்று மூச்சு வாங்கப் பேசமுடியாமல் விம்மிக்கொண்டு அவன் அம்மாவின் மார்புமீது சாய்கிறான்.

“அம்மா!” என்று தூக்கத்தில் அலறினான் பாலு.

அம்மா உடனே விழித்துக் கொண்டாள்.

“பாலு!” என்று அவனை ஒருமுறை அழுத்தமான குரலில் கூப்பிட்டு அம்மா சமாதானப்படுத்தினாள்.



பொன் வளையல்

“ஒண்ணும் இல்லை” என்று நன்றாக விழித்துக்கொண்டு பதிலளித்தான் பாலு. அப்பாடா! எல்லாம் கனவுதான்!

“என்னடா இப்படிக்கத்தினே? உனக்கு என்ன ஆச்சு?”

ஒரு நிமிஷம் பாலு மௌனமாக இருந்தான். பிறகு, ‘அம்மா, அப்பா என்னை வீட்டை விட்டு அனுப்பிச்சுடமாட்டாரே?’ என்று கேட்டான்.

“பைத்தியம் மாதிரி பேசாதே. அப்பா ஒண்ணும் உன்னை அனுப்பிச்சுடமாட்டார். பேசாதே தூங்கு.

பாலு ஆறுதல் அடைந்தான். பிறகு அவனுக்கு மறுபடியும் ஓர் எண்ணம் தோன்றிற்று.

“அம்மா!”

“என்னடா?”

“அப்பா அனுப்பிச்சுட்டா நீ என்னை விட்டுவிட மாட்டாயே?”

“நான் ஒன்னும் உன்னை விடமாட்டேன். நீ அம்மா கண்ணு இல்லே? படுத்துண்டு தூங்கு. பயப்படாதே.”

பாலு மறுபடியும் கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

அப்பாடா, எல்லாம் கனவுதான்! இப்பொழுது அவனுக்கு எவ்வளவு நிம்மதியாக இருந்தது!

சிறிது நேரம் சென்றது. பாலுவுக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. வேறு எண்ணங்கள் அவன் மனத்தில் தோன்றின. மறுபடியும் அவன், தன் வாயில் குஞ்சைக் கவ்விக்கொண்டு ஓடும் அணிலை மனத்தில் கண்டான்.

‘அப்பா செய்தது தப்புத்தான்’ என்று எண்ணினான் பாலு. அந்தச் சிறிய அணிற்குஞ்சினால் என்ன செய்ய முடியும்?

பாலு, படுக்கையில் ஒருமுறை புரண்டு அம்மாவைப் பார்த்தான். அவள் தனக்குச் சில நாட்களுக்கு முன் சொல்லிக்கொடுத்த, 'அணில் பாடம்' அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அந்தப் பாடம் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அதில் தன் வாலைத் தூக்கிப் பின்னங்கால்களில் ஒரு பழத்தை வைத்துக்கொண்டு தின்னும் ஓர் அணிலின் படம் இருந்தது. அதன் முதுசில் கறுப்பும் வெள்ளையுமாக மூன்று வரிகள் இருந்தன. அதன்கீழ் எழுதியிருந்த நான்கு வாக்கியங்களும் அவனுக்கு மனப்பாடம் ஆகி இருந்தன.

‘அணில் ஓர் அழகான பிராணி.

அணில் தொடுவதற்கு மிருதுவாக இருக்கும்.

அணில் மரங்களில் தாவித் தாவி ஓடும்.

அணில் கொட்டை பழம், முதலியற்றைத் தின்னும்.’

அவைகளை அவன் தன் மனத்திற்குள் சொல்லிக்கொண்டான். எல்லாம் எவ்வளவு அழகாக இருந்தன!

‘நானேக்குக் கார்த்தாலே எழுந்து சீக்கிரமாகப் பல் தேய்ச்சுக் குளிச்சுட்டு, அந்தப் பாடத்தை மறுபடியும் படிக்கணும்’ என்று எண்ணிக்கொண்டே கண்ணயர்ந்தான்.

கனடா... .. 183



கையில் அவனுடைய தோற்றம் எப்பொழுதும் உள்ளதைக் காட்டிலும் வசீகரமாக இருக்கும்.

பிரதி தினமும் அவன் வீட்டில் இருந்து வெளியேறும் பொழுது மாலை வெளிச்சம் மங்கிவிடும். ஏனெனில் அவன், தன் கட்டுப்பாடான படிப்புகள் ஒழிந்த பிறகு, மனோரம்ய மான படிப்பிலும் மனோ தர்மமான வேலையிலும் தன்னை வெகுநேரம் மறந்துவிடுவான். வெளிச்சம் குறைந்து, படிப்பது சிரமமாகும் சமயத்தில் அவன் மேஜையில் இருந்து எழுந்து, ஸ்நானம் செய்துவிட்டுக் கடற்கரைக்குச் செல்ல ஆயத்தமாவான்.

அநேக தினங்கள் அவன் வீட்டைக் கடந்தவுடன் பக்கத்து வீட்டின் வாசற்படியில் அவ்விட்டு எஜமானி தன் இரு குழந்தைகளுடன் உட்கார்ந்திருப்பதைக் காண்பான். அவன் அவளைச் சரிவரப் பார்த்தது இல்லை. பல தினங்கள் அவன் அவளைக் கடந்து செல்லுகையில் தான் எவ்வளவு உல்லாச குணமுடையவன் என்று அவள் வியக்கும்பொருட்டு மிகவும் லாகவமாகத் தன் முகத்தைச் சற்று உயர்த்திக்கொண்டு செல்லுவான். மேலும், தான் உலகம் அனைத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் தன்னை அறிந்து இன்புறுபவன் என்று அவள் ஆச்சரியப்படுமாறு அவன் அவளைக் கவனிக்காதவன் போல் வெகு அலட்சியமாகத் தன் எதிரே பார்த்துக் கொண்டு செல்லுவான். மற்றத் தினங்களில் அவன் அவளைக் கடந்து செல்லும்பொழுது அவளை ஒருமுறை - அல்லது இரண்டு முறைகள் - அல்லது மூன்று முறைகள்கூட - கண்ணோட்டப் பார்வையாகப் பார்த்துவிடுவான்.

இவ்விதம் அவன் அவளைப்பற்றி அறிந்துகொண்ட விஷயங்கள் மூன்று: அவள் யுவதி, இருபத்திரண்டு அல்லது இருபத்துமூன்று வயது இருக்கலாம்; நல்ல சிவப்பு; மங்கலான வெளிச்சத்திலும் அவள் சிவப்பென்று அறிய முடிந்தது? அவளுடைய கருவிழிகளில் ஒரு மாயை இருந்தது!

## பொன் வளையல்

அவை எவ்வளவு கறுப்பாக இருந்தன! மாலையுடன் அந்திப் பொழுது கலக்கும் சமயத்திலுங்கூட அவ்விழிகள் இருளுக்கும் இருளாகத் தோன்றின. அவற்றின் மாயா சக்தியை அவன் முதல் முதல் கண்டது ஒரு வெள்ளிக்கிழமையன்று.

‘ஓஹோ, இன்னிக்கு நல்ல நாள்...கோவிலுக்குக்கூடப் போவாளே இன்னிக்கு...அதுக்காக அவள் கண்ணுக்கு மையிட்டிருக்காள்போல இருக்கு. இல்லாவிட்டால் கண்கள் இவ்வளவு கறுப்பாக இருக்குமா?’ என்று அவன் எண்ணினான்.

ஒரு நாள் அவன் கடற்கரைக்குச் செல்லவில்லை. அன்று படிப்பது சிரமமாகும்படி இருட்டிய பிறகும் அவன் விளக்கை ஏற்றிப் படித்துக்கொண்டிருந்தான். ‘பிரகாசமான திரியினால் ஒரு விளக்கு ஒளியும் அழகும் பெறுவதுபோல்’ என்ற காளிதாஸனுடைய சுலோகத்தைப் படித்தான், பார்வதியின் வருகையினால் அவளுடைய தந்தையின் வீடு அவ்விதம் அழகு பெற்றுப் புனிதமாயிற்றும். ஒரு வீட்டிற்குள் களிப்பைக் கொண்டு வரும் ஒரு குழந்தையின் வருகையைக் காளிதாஸன், அவ்விதம் வர்ணித்திருந்தபோதிலும் அதைப் படித்த கிருஷ்ணமூர்த்தி அதில் ஒரு பெண் - ஒரு மனைவி - ஒரு வீட்டுக்காரி - வீட்டிற்குள் வருவதன் அழகையும் கண்டான். அதற்குமேல் அவனுடைய கற்பனை, தன் இஷ்டத்தின் சித்திரத்தைப் பூர்த்தி செய்துகொண்டது. இருள் நேரத்தில் ஒரு மங்கலான அறை - அது எப்படி உயிரற்று, உற்சாகமற்றுக் கிடக்கிறது! அதில் ஒரு மாயா ரூபமான கை, ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு தீபத்தை நடுவில் மேஜைமீது வைக்கிறது. உடனே அந்த இருட்டறை எப்படி லக்ஷ்மீ கடாஷம் நிறைந்து, அழகுபெற்றுப் பிரகாசிக்கிறது! அதுபோல, ஒரு ஸ்திரீ - உண்மையான பெண்மை உடையவள் ஒருத்தி - அன்பு நிறைந்தவள் - தன் கணவனின் இருப்பிடத்தை மங்களகரமாகப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறாள்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வழக்கம்போல் பரிசுத்தமான வெள்ளை ஆடை உடுத்துக்கொண்டு தலை மயிரை நேர்த்தியாகச் சீவிக்கொண்டு வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டான். அப்பொழுது அந்திச் சாயையை இருள். நெருங்கிச் சூழ்ந்துவிட்டது. ராத்திரியின் துரித ஆகமனம் ஆரம்பமாகி விட்டது. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மனத்தை அசல ரூபமான ஏதோ ஒன்று ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கிற்று. கடற்கரைக்குச் செல்லவும் அவனுக்குச் சோம்பலாக இருந்தது. சிறிது நேரம் அவன், தன் தலைக்குமேல் ஆகாசத்தில் தங்கள் கூடுகளை நோக்கிப் பறந்துகொண்டிருந்த காக்கைகளின் வரிசையைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். அவைகளின் வரிசை முடியும்வரை, தான் அவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியாது என்று அவன் மறுபடியும் தன் கண்களைப் பூலோகத்திற்கு இறக்கினான். தான் சற்று முன்பு படித்திருந்த காளிதாஸ சுலோகத்தின் மற்ற இரு உவமைகள் அவன் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. 'ஆகாச கங்கை ஸ்வர்க்க மார்க்கத்தைப் புனிதமாக்குவது போல்' என்றும், 'ஸம்ஸ்காரம்(செம்மை)பொருந்திய பேச்சு மனிதர்களுக்கு ஆபரணமாக இருப்பதுபோல்' என்றும் வரும் உவமைகளின் யோசனையில் அவன் மனம் பெண்மையிலிருந்து இயற்கைக்கும் மனத் தூய்மைக்கும் திரும்பிற்று.

கிருஷ்ணமூர்த்தி தன் முன்னே நோக்கினான். பக்கத்து வீட்டு வாசற்படியில் அவ்வீட்டு எஜமானி இல்லை. அவளுடைய சிறு பெண்ணும் பிள்ளையும் மாத்திரம் அங்கு எதையோ வேடிக்கை பார்த்தவாறு நின்றன. அங்கு தனார். அவர்களுக்கு அவன்மீது அதிக விசுவாசம் உண்டு. கலாசாலையிலிருந்து திரும்பி வரும் வழியில் அவன், அவர்களுக்குப் பலமுறை மிட்டாய்கள் கொடுத்திருக்கிறான்.

அவ்வீட்டின் முன்புறத்திலிருந்து அவனுடைய கண்கள் பின்புறத்திற்குத் திரும்பின. அவனுடைய வீட்டை



## பொன் வளையல்

யொட்டிப் பக்கத்து வீட்டின் பின்புறந்தான் இருந்தது. அதன் ஜன்னல் ஒன்று, அவன் எதிரே தெருவை நோக்கி இருந்தது. அதற்கு நான்கு கதவுகள்; கீழ்க் கதவுகள் இரண்டும் சாத்தி இருந்தன. மேற்கதவுகளின் மூலம் அறையின் விளக்கும் சாளரக் கோப்பின் உச்சியில் இருந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்த அகப்பைக்கூண்டும் தென்பட்டன. அகப்பைக்கூண்டில் பல கரண்டிகளையும் அகப்பைகளையும் ஒரு மத்தையும் முன்பு சுண்டிருந்த கிருஷ்ணமூர்த்தி, 'ஓஹோ, இது சமையலறை' என்று தனக்குள் முடிவுக்கு வந்திருந்தான்.

இன்று அவன், அந்தச் சாளரத்தை நோக்கிக்கொண்டிருந்த சமயம் சமையலறையில் பாத்திரங்களின் சப்தம் கேட்டது. மறு நிமிஷம், சாளரத்தின் மேற்கதவுகள் வழியாக, அகப்பைக்கூண்டை எட்டி, அதிலிருந்து ஒரு கரண்டியை எடுத்துக்கொள்ளும் ஒரு ஸ்திரீயின் கையைக் கண்டான். அவன் ஜன்னலுக்கு அருகில் வெளியே நின்று கொண்டிருந்ததனால் அந்தக் கையை நன்றாகக் கவனிக்க முடிந்தது. அகப்பைக்கூண்டில் தாறுமாறாகக் கிடந்த கரண்டிகளிலிருந்து ஒன்றைச் சட்டென்று அவளால் விடுவிக்க முடியவில்லை. ஆயினும் அரை நிமிஷத்தில் அவளுடைய கை மறைந்துவிட்டது.

ஒரு ஸ்திரீயின் கை, அறையின் வெளிச்சத்தில் பிரகாசமாகச் சிவப்பாக இருந்தது. அதில் இரண்டு பொன்வளையல்கள். மணிக்கட்டுக்கு மேல் அவளுடைய முன்கையும் சிறிது தூரம் தெரிந்தது. விரல்களில் ஏதாவது மோதிரம் இருந்ததா என்பதை அவனால் பார்க்க முடியவில்லை. ஆயினும் அந்த அரைநிமிஷத்திற்குள் அவன், அவளுடைய கையை நன்றாகக் கவனித்துவிட்டான். ஜன்னலில் தோன்றியது அவளுடைய முகமாக இருந்திருந்தால் அவனுக்கு அவ்விதம் பார்த்திருக்கத் துணிச்சல் இருந்திருக்காது. அவன் அதே ஸ்திரீயை, அவளுடைய முகம் உட்பட, தன்னெதிரில் பல

முறை பார்த்ததுண்டு. ஆனால் இன்று அவன் தனியே கண்ட வளைக்கை அவனுடைய மனத்தில் என்றும் இல்லாத கிளர்ச்சியை எழுப்பிற்று. அவன் கண்டது, அவ்வீட்டு எஜமானியின் கையல்ல; அது அவனைக் கூவி அழைத்துக்கொண்டிருந்த ஸ்திரீ சௌந்தரியத்தின் புறத் தோற்றம்; வளையல்கள் அணிந்து, வெளிச்சத்தில் பிரகாசமாக சாளரத்தின் வழியே தெரியும் ஒரு சிவப்பான மிருதுவான ஸ்திரீயின் கை. இந்தப் படம், கிருஷ்ணமூர்த்தியின் மனத்தில் அன்று ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது.

## 2

நாட்கள் சென்றன. கலாசாலையில் வெற்றி அடைந்த கிருஷ்ணமூர்த்தியை வாழ்க்கையும் அநுகூலமாக வரவேற்றது. அவனுடைய பெற்றோர்கள், மிகுந்த கவலையுடன் யோசனை செய்து, அவனுக்குப் பணத்தோடு பெண்கிடைக்கக் கூடிய இடத்தில் கல்யாணம் செய்து வைத்தனர். பெண், அவள் பெற்றோர்களின் ஒரே குழந்தை; அவர்கள் மிகுந்த ஐசுவரியம் உடையவர்கள். ஆனால் கிருஷ்ணமூர்த்தி, அவ்விரு விவரங்களையும் கவனிக்கவில்லை. பெண், ரூபவதி; அவன் அதோடு திருப்தி அடைந்தான்.

கல்யாணத்திற்குப் பிறகு நாட்கள் ஊர்ந்தன. ஏனெனில் ஜானகி, தன் பிறந்தகத்திற்குச் சென்றுவிட்டாள். கிருஷ்ணமூர்த்தி மறுபடியும் தன் சொந்த வேலையில் ஈடுபடலானான். ஆனால் அடிக்கடி அவனுடைய புஸ்தகங்களிடையே ஒரு பெண்ணின் முகம் தோன்றும். அந்த முகத்தை அவன் இன்னும் ஆழ்ந்து கண்களுக்குள் நோக்கியதில்லை.

இவ்விதம் ஊர்ந்துகொண்டே ஏழெட்டு மாதங்கள் சென்றன. தீபாவளி நெருங்கிற்று; தலைத் தீபாவளி. சம்பந்திகளிடையே பணப் பேச்சும் கடிகாரப் பேச்சும் எழுந்தன. ஆனால் சதிபதிகளிடையே அப்போது மௌனந்

## பொன் வளையல்

தான் இருந்தது. ஏனோ, கிருஷ்ணமூர்த்தி ஜானகிக்கு அதிகமாகக் கடிதம் எழுதவில்லை.

தீபாவளிக்கு அவன் மதுரையிலிருந்த தன் மாமனார் வீட்டிற்குச் சென்றான். ஒரு வருஷத்திற்குள் ஜானகி எவ்வளவு மாறிப் பெரியவள் ஆகி யிருந்தாள்! தன்முன் அலங்கார பூஷிதையாக விளங்கும் அவ்விளம் கன்னிகை, தனக்கென்றே அங்கு நிற்கிறாள் - இப்பொழுதும் எப்பொழுதும் நித்தியமாக தனக்கே அவள் - என்று அவன் எண்ணிய பொழுது அவனுக்கு உவகையும் ஆச்சரியமும் ஒருங்கே பிறந்தன.

மாமனார் வீட்டில் அவன் வந்து சேர்ந்த நேரத்திலிருந்து மாலைவரையில் அவனுக்கு ஜானகியுடன் சகஜமாகப் பேசச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை. குடும்பக் கூட்டத்தில் இருவர்களாக அவர்கள் ஒரே அறையில் இருந்தபோதும் அவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் பேசவில்லை. கிருஷ்ணமூர்த்தி, மற்றவர்களின் கேலிப் பேச்சுக்களுக்குத் தமாஷாகப் பதிலளித்துக் கொண்டு அவள் முன்னிலையில் அவளுக்கென்று மற்றவர்களுடன் வார்த்தை யாடினான். அவள் அதுகூடச் செய்யவில்லை. வெறுமனே சிரித்துக்கொண்டு நின்றாள். அவன் குளிக்கச் சென்றபொழுது அவள் ஸ்நான அறையில் ஒரு செம்பு கொண்டுவந்து வைத்தாள். அவள், திரும்பிச் செல்லுவதற்குள் அவன், “என்ன?” என்று அவளை ஒரு வார்த்தை கேட்டான். அவள் அவனைச் சட்டென்று ஒரு முறை புன்சிரிப்புடன் நோக்கிவிட்டுத் திரும்பினாள்.

அன்றிரவு சாப்பாடு முடிந்த பிறகு, அவன் தனக்கென்று ஒழித்துவைக்கப்பட்டிருந்த அறையில் தான் ஜானகிக்கு அன்பளிப்பாகக் கொண்டுவந்திருந்த புஸ்தகத்தைப் பார்த்தவாறு உட்கார்ந்திருந்தான். ஜானகி, கையில் டம்ளருடன் அங்கு வந்து, அதை ஒரு மேஜைமீது வைத்தாள்.

“பால் சாப்பிடறேளா?” என்று அவனைக் கேட்டுவிட்டு அவள் சிறிது தூரத்தில் ஒரு மேஜைமீது தன் கைகளை ஊன்றிக்கொண்டு நின்றாள்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி அவளை நோக்கினான். அவள், அவளை நோக்கினான். இருவரிடையிலும் ஒரு நிமிஷம் கண்களின் மௌன சம்பாஷணை நடந்தது. அதனுடன் அவள், தன் விழிகளை அவனிடமிருந்து அகற்றித் தலை குனிந்து கொண்டு நின்றாள்.

“ஜானகி, இந்தப் புஸ்தகம் நான் உனக்காகக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்று கிருஷ்ணமூர்த்தி அவளிடம் புஸ்தகத்தை நீட்டினான்.

தரையைப் பார்த்துக்கொண்டு பேசாமல் வெகு நேரம் நிற்பதற்குச் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டிருந்த ஜானகி, அச் சங்கடத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டாள்.

“இது ஒரு கவிதைக் கொத்து. ரொம்ப அழகான கவிதைகள் இருக்கு. இங்கிலீஷிலே இருந்தாலும் சுலபமானது; உனக்கு எளிதில் புரியும்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிருஷ்ணமூர்த்தி தன் பேச்சை நிறுத்தினான். ஏனெனில், அவனுக்கே புஸ்தகத்தைப் பற்றிய பேச்சு அப்பொழுது அசம்பாவிதமாகப் பட்டது. அவள் அந்தப் புஸ்தகத்தின் பக்கங்களைப் புரட்டியவாறு அவைகளைப் பார்க்காமல் அவனையும் பார்க்காமல் இருந்தாள்.

மறுபடியும் அவர்களிடையே சிறிது மௌனம் நிலவியது.

கிருஷ்ணமூர்த்தி அவளை ஆவலுடன் நோக்கினான். அவள் தலையை நிமிர்ந்தபொழுது அவர்களுடைய கண்கள் சந்தித்தன. அச்சமயம் அவைகளிலிருந்து ஒரு மிருதுவான ஒளி வீசிற்று.

“ஏன் அங்கேயே நிக்கறே? நாற்காலியிலே உட்கார்ந்துக்கறதுதானே?” என்று கிருஷ்ணமூர்த்தி ஏதோ சொல்லக்

## பொன் வளையல்

கூடாத வார்த்தைகளைச் சொல்லுபவன்போல் சொல்லி முடித்தான்.

அவள், அவனை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு, அவன் பக்கமாக இரண்டு விரற்கிடை நகர்ந்து, நாற்காலியின் பின்னாலேயே நின்றாள்.

“என்ன, சொல்லியும் அங்கேயே நிக்கறயே?” என்று மனவெழுச்சியுடன் சொன்னான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

அவளுடைய முகம் சிவந்தது. சட்டென்று அவன் எழுந்து, அவளுடைய கையைத் தொட்டு அவளைத் தன் அருகே இழுத்தான். அவளுடைய மார்பு ஏறி இறங்கிற்று. அவள் அவனுடைய முகத்தை நோக்காமல் தலைகுனிந்தவாறே நின்றாள்.

அச்சமயம் பளிச்சென்று அவன் மனக் கண்முன்பு ஒரு படம் வந்து நின்றது... வளையல்கள் அணிந்து வெளிச்சத்தில் பிரகாசமாக சாளரத்தின் வழியே தெரியும் ஒரு மிருதுவான, சிவப்பான கை...தான் ஒருமுறை கூடப் பேசியிராத ஓர் அன்னிய ஸ்திரீயின் கை...ஆனால் அவன் உண்மையில் கண்டது பர ஸ்திரீயின் கையல்ல. அவன், தன் மனத்திலுங்கூட ஜானகியின் கையைத்தான் கண்டான். ஆம், அன்று சாளரத்தின் பின் அவன் கண்ட மாயா ரூபமான கை ஜானகியினுடையதுதான்.

முற்றும்.

